

Giới thiệu Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)

Thể loại: tình cảm, teen

Câu chuyện không chỉ dừng lại ở phần một, sang phần mới này cuộc sống của nhân vật chính sẽ bắt đầu một chương mới với thân phận mới và công việc hoàn toàn mới.

Đây cũng chính là con đường đến hạnh phúc của nhân vật chính.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sự đổi mới

- Đứng lại.....Anh đứng lại đó cho em...- Tiếng Zeny vang lên khi đang cố gắng đuổi theo Kon. Khi anh ngang nhiên giựt lấy quyền sở từ tay mình. Cặp đôi trẻ đã dính hôn vui đùa như hai đứa trẻ. Họ rất thoải mái.

- Anh xem...thật ngưỡng mộ...đẹp đôi thật..- Ren vừa nói vừa tựa đầu vào Bin.

- Chúng ta cũng vậy thôi mà....muốn vậy không? - Bin nói xong liền tìm cách dùng tay chốt vào người Ren làm cô cười đỏ cả mặt.

- Bin...Fasmin....đã bao năm rồi...sao Fasmin k về chứ....còn hận nơi này sao? - Ren đột nhiên nói làm cuộc vui nhanh chóng dừng lại. Vì sau khi bọn nó bay sang nước ngoài thì khoảng vài tuần sao, Zeny, Bin...thì đã trở về và ở lại nơi này nhưng còn nó. Cô chỉ có thể liên lạc với nó qua chatting. Nhưng số lần nó online hoặc nghe điện thoại k cao.

- Yên tâm đi....Fasmin em ấy giờ sống rất tốt. Cũng lạnh lùng nhưng k như tảng băng lúc trước. Cũng có lúc cười và biết đùa với người khác...- Bin nói cho Ren biết về sự đổi thay của nó hiện giờ.

- Thôi anh phải đến bệnh viện...// em cũng phải đến công ty...Hay cùng đi đi. - cả hai đồng thanh sau đó lên ra về bỏ mặc cặp đôi kia đang đùa giỡn bên cánh đồng cỏ công anh đẹp đẽ.

.....Luân Đôn.....

- Con muốn đi thật sao Minh Hy? - Một người đàn ông ngồi trên Sofa, vẻ mặt hiền từ nhưng nghiêm nghị hỏi người con gái trước mặt.

- Là do tính chất công việc mà Nội...với lại bao năm nay con đã ở với ông suốt rồi còn gì? - người con gái ấy cầm tách trà đến chỗ người ông sao đó ngồi xuống cùng.

- Bin..nó đã ở đó. Bây giờ thêm con nữa.....riết rồi ai cũng muốn rời xa ta...-

- Con anh Bi mà nội..ông ngoại...giúp..con...- nói quay sang một người ông nữa ngồi đối diện.

.....

- Được rồi...nhưng nhớ phải gọi về thường xuyên cho hai ông già này biết tình hình bên đó thế nào nhé.....- sao một hui thảo luận thì ông nội của nó cũng gạt đầu.

- Ông nội...ông ngoại...hai người là nhất...- nó nói xong đưa ngón cái lên ra hiệu, và nở nụ cười. Nụ cười này rất đẹp, giống hệt của mẹ ruột nó.

.....

Nói đoạn, nó liền về phòng chuẩn bị vài thứ sau đó ra sân bay..

Sau mười mấy tiếng bay mệt mỏi, cuối cùng nó cũng đặt chân trở lại Việt Nam. Mới chớp mắt, đã 5 năm rồi nó k về đây.

Nó liền bắt taxi đến ngay bệnh viện Thủy Văn, cũng như là nơi nó công tác. Sau bao năm có lẽ tính nó đã thay đổi nhưng phong cách của nó vẫn giữ nguyên, đơn giản nhưng đặc biệt. Nó chọn cho mình quần xám âu, áo sơ mi cổ trụ tay lưng màu xanh nhạt, kết hợp với giày vans trắng. Mọi thứ đơn giản hơn với mái tóc màu hạt dẻ buông xõa tự nhiên. Rất bình thường, trên đường đi, nó nhìn ra cửa sổ và xem cảnh vật bên ngoài có gì thay đổi. Nó đang dự định cho anh và chị dâu tương lai của mình cả cô bạn thân kia một sự bất ngờ. Nhưng chỉ mới lấy điện thoại ra thì xe đã thắng gấp.

- Có chuyện gì thế? - Nó nhặt lại điện thoại vừa bị rớt, ngược lên nhìn thì thấy cảnh tượng trước mắt, là một tai nạn xe. Mọi người đang vây quanh và giao thông đã bị tắc nghẽn.

Nó lập tức mở cửa xe xong ra lao vào đám đông. Rất khó khăn mới chen ngang vào được bởi người người đều vây kín. Trước mặt nó là người phụ nữ bị thương nặng, phía bụng chảy máu khá nhiều do mảnh vỡ cắm vào và vài người nữa.

Nhưng nó nhìn người phụ nữ ấy, mồ hôi rất nhiều, biểu hiện không được bình thường nó rất nghi ngờ, liền đỡ người phụ nữ ấy dậy. Sau đó sơ cấp cứu.

- Tỉnh lại...cô đừng ngủ....- nó cố gắng gọi người phụ nữ ấy.

- Cấp cứu đến chưa?? - Nó hỏi...ngay lập tức cấp cứu đã đến và nó đưa người phụ nữ ấy lên xe. Người phụ nữ ấy nhìn nó với ánh mắt quẩn luyến nhưng nó vội buông tay và trở lại taxi liền đến bệnh viện theo xe cấp cứu lúc này. Người nó lúc này máu đã dính vào áo và cả tay nó nữa.

- Cô...vừa rồi...sao cô biết...-

- Nhanh lên giúp tôi.- nó liền lạnh giọng, bởi tính mạng người phụ nữ lúc này rất quan trọng.

.....

Vừa đến bệnh viện nó vội đưa tiền và chạy thẳng vào trong không thêm nhận lấy tiền thối của tài xế kia.... Vừa vào thì đã thấy cảnh tượng trước mắt, người bị thương rất nhiều và các bác sĩ đang tất bật chạy đến chạy lui. Nó tìm người phụ nữ lúc này, thì thấy người đó đang nằm trên giường chỉ có y tá chăm sóc. trong khi người phụ nữ ấy hai tay đã nắm chặt như rất đau và cô chịu đựng..

- Bác sĩ điều trị cho cô ấy đâu...-

- Đã đây rồi ạ....bác sĩ Trương bảo họ quan trọng hơn, chỉ cần băng bó cho cô này thì được rồi...- cô y tá ngập ngừng vừa thắc mắc nó là ai, nhưng nghĩ là người nhà nên cũng trả lời...

- Cô ấy có khối u trong não....cần phẫu thuật gấp...chuẩn bị phòng phẫu thuật..- nó nhanh miệng nói ra làm y tá bất ngờ, một bác sĩ thực tập lâu năm lại cạnh cô y tá.

- Cô là ai mà ra lệnh... Nó chẳng nói gì chỉ lấy thẻ ra chứng minh thân phận bác sĩ của mình. Hai người đó cũng hiểu được chuyện gì nhưng chỉ cúi đầu

- Sao vậy. tôi kêu chuẩn bị phòng phẫu thuật...- giọng của nó nặng hơn

- nhưng chỉ còn có phòng số 1..phòng số 2 vẫn chưa..

- Vậy phòng số 1 đi..- nó nói xong liền tính rời đi..

- Nhưng....bác sĩ Khắc cũng đang chuẩn bị...

- không còn thời gian nữa....tôi sẽ chịu trách nhiệm sau...Mau chuẩn bị đi. - nó lạnh lùng nói sau đó nó rời đi...chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật.

.....

- tôi nghe nói vừa rồi có cuộc cãi vã giữa bác sĩ và y tá à...?- Rick vừa kết thúc cuộc phẫu thuật hỏi.

- phải thưa bác sĩ...như là cô bác sĩ vừa mới chuyển đến đòi làm phẫu thuật ngay lập tức..nhưng phòng phẫu thuật đó chuẩn bị cho bác sĩ Khưu..nhưng...

- Vị bác sĩ mới đến cũng thật là....thích thể hiện hay sao á..

- Cô ta tên gì?

- Hình như là Trịnh William Minh Hy thì phải...

- Trần William....? Nói cô ta xong việc lên gặp tôi...- Rick nói xong rời đi... Nghe đến tên này lòng anh lại như nở hoa..nhưng anh cần khẳng định có phải là thật không?

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Trần william minh hy

Nó sau khi đã hoàn thành xong cuộc phẫu thuật liền lạnh lùng ra ngoài bỏ lại tốp trợ tá phía sau ngạc nhiên nhìn nó với ánh mắt khó hiểu. Đúng như nó phán đoán, nếu nó k phẫu thuật kịp chắc khối u trong người phụ nữ ấy sẽ nhanh chóng vỡ ra vì bị va chạm vừa rồi. Nhưng thắc mắc lớn nhất mà mọi người dành cho nó là nó đến từ đâu, là ai? Sao có thể kiêu ngạo và quyết đoán đến như vậy.

- Ôh...bác sĩ...bác sĩ...Trưởng khoa Tổng gọi cô lên phòng. - Cô y tá theo sau không biết rõ tên nó nên nói với theo, nó chỉ gật đầu tỏ ý hiểu và tìm đến phòng, khi đã thay lại đồ thường của mình, chỉ tiếc là chiếc áo của nó vẫn còn dính một ít máu, nhưng trông nó vẫn đẹp như thường.

.....

- đó là đã chuẩn bị cho tôi trước...nhưng tên bác sĩ ấy lại...

- Tôi cũng thấy thế....tên đó là ai sao lại vậy...chúng tôi đã lên lịch hẳn hoi...anh phải xử lí cho chúng tôi.

...

Nó vào thì đã thấy có hai nam bác sĩ đứng đối diện với người còn lại. Nó khá ngạc nhiên khi biết được người đó giống hệt với hấn, không ai khác là Duy Ân, em hấn. Duy Ân nhận ra nó cũng rất bất ngờ, không phải nó là cảnh sát sao? Sao giờ lại ở đây?

- Trưởng khoa cho gọi tôi.? - nó cất giọng bình thường, k quá lạnh lùng lùng cũng k mấy nhẹ nhàng. Hai người kia vừa nghe tiếng thì đã quay sang, choáng với một người con gái rất trẻ, xinh đẹp lại còn là một bác sĩ, quá tuyệt vời...

- À.....Hai người này đây muốn cô giải trình chuyện lúc này.

- Hai vị bác sĩ nên xem bệnh án của bệnh nhân. Nếu quyết định vừa rồi của tôi k đúng tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. - Nó nói đúng lí với cương vị là một vị bác sĩ.

- Nhưng cô k nói k rằng...- Bs Khắc nói với nó.

- Thôi được rồi, chuyện này mai hạp sẽ rõ, giờ thì đây là bác sĩ mới của chúng ta tên Trịnh..

- Tôi là Trần William Minh Hy chuyển công tác từ Luân Đôn về đây. Có thể gọi tôi là Win....- Rick vừa mới cất lời đã bị nó chen ngang.

- Wow...cô từ Luân Đôn sang đây sao?? Thảo nào...Cô đẹp..quá..- Bs Khuru đang nói thì nghe Rick ho khan vài tiếng.

- K còn việc gì nữa thì hai người ra ngoài làm việc đi. Bác sĩ Trần ở lại.-

Sau khi cửa phòng đã đóng, nó vẫn đứng đó và k có ý định ngồi. Rick rời khỏi bàn làm việc và tiến về phía nó.

- Anh nhớ em tên Hàn Băng mà.. Sao...?

- Tôi đã nhận lại gia đình ruột của mình rồi.. Cũng rất vui..- Nó nói xong nở nụ cười nhẹ khi nhắc đến gia đình mình, nó thấy ấm lòng hơn khi có 2 người ông vừa yêu thương nó vừa lo cho nó cả hai anh của nó..Rick đơ người trước nụ cười đó, lúc trước nó như một tảng băng nói chuyện k cảm xúc giờ thanh âm của nó lại nhẹ nhàng thế kia. Thiệt làm trái tim của Rick bắt đầu đập lệch nhịp.

- Ba mẹ và chị hai biết em về sẽ rất vui.. Hay để anh gọi thông báo cho họ. - Ric cười nói như rất thân với nó. Nó ra hiệu ngăn cản.

- Tôi nay tôi sẽ đến thăm hai bác và chị. K còn gì nữa tôi đi làm việc đây. - Nó nói sau đó gật đầu chào rồi đi để lại Rick đơ ra đó với thái độ của nó.

"Cuối cùng em cũng về rồi...Sự nghiệp đã xong, lần này anh k để em rời khỏi nữa đâu.." Rick nhìn theo bóng nó khuất dần sau đó nở nụ cười nửa miệng, trong giờ làm việc mà anh cứ nhí đồng hồ suốt. Hết giờ sau đó nhanh chóng lấy áo khoác về nhà.

Nó tan làm trước Rick khoảng 1h về lại căn nhà mấy năm trước, thấy đóng cửa nó nghĩ chắc mọi người đã đi làm. Theo như điều tra thì Zeny giờ công tác tại một sở cảnh sát A, Ren thì đang làm giám đốc Châu thị. Min, Jesty, Justy, Rin, Jackson cùng Jeny vẫn như trước.. Jackson quản lí công ty rất tốt. Nó lại rời đi, bắt taxi đến Hotel EL thay cho mình chiếc váy ren đen tay lỡ cùng giày cao gót trắng, mái tóc buộc nhẹ ra phía sau, mang kính râm đen và bắt taxi đến Châu thị.

- Xin hỏi cô cần gì.

- Tôi muốn gặp giám đốc của công ty cô.- Nghe tiếng nó nhẹ nhàng nhưng lạnh và sắc. Nên cô tiếp tân nghĩ nó chẳng liên đứng lì ra đó. k thêm trả lời nó. Nó thấy vậy liền k nói gì, sau đó lấy điện thoại ra ấn gì đó.

- k còn nhớ tôi nữa phải không?.....

Phía trên này Ren tá hỏa, thấy số lạ có cảnh giác nhưng cũng bất mý, nghe ra được giọng nó liền mừng rỡ nhưng cũng hơi lạnh gáy liền mở camera lên xem thấy nó đang đứng dưới sảnh liền cầm điện thoại chạy nhanh xuống. Từ xa, thấy nó Ren đã chạy ôm chầm lấy nó. Cô tiếp tân thấy Ren liền cúi chào nhưng lại xanh mặt khi thấy giám đốc mình ôm cô gái đó còn rơm rớm nước mắt nữa.

- Cô nhìn gì vậy? - Ren quay qua hỏi làm cô gái đó giật mình.

- Dạ...cô gái này là....

- Là Zank...e..là bạn của tôi. cô làm việc của cô đi...- Vừa tính nói nó là Zanker thì lại thấy lạnh sống lưng lần nữa...Thì ra là ánh mắt lạnh của nó...nên giới thiệu lại. Cô gái kia chỉ biết hồi lỗi với nó, nó k nói gì..

....

Được một lúc nó nói có việc và rời đi, Ren vừa thấy nó đi liền vui mừng móc điện thoại ra gọi cho tất cả mọi người72, cô rất mừng rỡ...

- Bin, Fasmin của chúng ta về rồi.....!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp lại mọi người

Sau khi rời khỏi công ty, nó đến một shop hoa tươi nào đó chọn cho mình những bó hoa oải hương sau đó bắt taxi đến một nơi quen thuộc nhưng đã xa cách với nó bao năm.

Tiếng giày cao gót khô khốc bước nhẹ ở lối đi. Đặt nhẹ bó hoa xuống và gỡ kính ra, nó nhìn thẳng vào hai ngôi mộ kia mỗi mấp máy nói nhẹ.

- B.a...m.ẹ...Trình...Fasmin đến thăm hai người... Người nhà đối với con rất tốt, con cảm thấy mình rất hạnh phúc với hiện tại, cũng có thể tươi cười...ba mẹ...an tâm yên nghỉ nhé...- dù k phải ba mẹ ruột, dù bà Trình có đối xử tệ bạc hiểu lầm nó trước đây nhưng nó đã tha thứ nó đã mở lòng hơn và tha thứ tất cả xem như mình bước sang trang mới cũng tự cho bản thân mình cơ hội. Độc thoại một lúc nó lại bắt taxi đến một nơi khác.

- Resd....rất cảm ơn anh đã hiểu cho tôi..anh và Jessica rất đẹp đôi cô ấy cũng rất yêu anh. Chắc hai người cũng đang hạnh phúc ở nơi ấy. Cảm giác nơi này thật yên bình phải không?

.....

Không biết nói gì hơn, nó đặt bó hoa hồng trắng giữa hai ngôi mộ cũng như tác hợp cho hân và Jessica, vẫn là tiếng bước chân khô khốc.."Jame, cảm giác không có sức mạnh ấy trong người thật thoải mái..."

Phải, từ lúc nó tỉnh lại, khả năng ngoại cảm của nó k còn nữa, nó như một con người mới cười nói nhiều hơn. Mọi người cũng rất mừng vì điều này.

.....

Hôm nay là đêm giáng sinh, nhưng thời tiết ở nơi này vẫn thế, k lạnh lắm lắm nó có phần khó thích nghi. Nhìn cách phối trang phục của nó cũng biết. Nó chọn cho mình chiếc đầm đen k tay cổ vest, phần đuôi lai xòe trong khi thời tiết ở đây đã 23 độ, nó ngồi trong xe nhìn ra ngoài thì thấy người người choàng khăn kín cả cổ trong khi nó chả hề hấn gì..

.....ting.....

- Ôi!...Hân Băng...cháu về lúc nào thế...Vào nhà...ngoài này lạnh lắm...- mẹ Rick thấy nó thì mừng rỡ, vì sau bao ngày gặp lại. Nó vào nhà gửi xong túi quà cầm trên tay, nó nhận ra trong nhà toàn người thân quen.

- Zeny, anh Hai....chị Min...sao có mặt đông đủ vậy? - Nó cũng bất ngờ.

- Là anh bí mật mời họ đến. Em đừng ngại, cứ tự nhiên...- Rick từ trong bếp ra đến bên nó rất tự nhiên mời nó ngồi, trong Rick rất thư sinh trong chiếc áo sơ mi trắng. Rin thấy vậy diễn nhiên hiểu ý của em trai mình, vậy cũng tốt Rin cũng rất muốn có em dâu là nó.

- Em về sao k báo anh hai ra đón hả? Phạt...phải phạt...- vì tính đã đôi và khá thân thiện với mọi người nên nó đồng ý chịu phạt, mà đâu phải chỉ mình Bin phạt nó. Thấy thế liền bị mọi người hùa theo. Từ lúc nó ở bệnh viện về trong bụng nó k có gì cả..h còn thêm mấy ly rượu này nữa...Nhưng nó thấy mọi người vui vẻ nên k nỡ từ chối...Bàn ăn đã dọn sẵn nên mọi người cũng nhanh chóng nhập tiệc mừng giáng sinh. Trong lúc ăn nó không ngừng nhận được lời hỏi thăm từ ba mẹ Rick.

- Fasmin à...ờ Luân Đôn con sống thế nào? - mẹ Rick hỏi nó.

- Con sống rất tốt bác Tổng ông nội và ông ngoại cùng anh ba rất thương con.

- Còn công việc của con thế nào?? Con về đây sống luôn à.?- ba Rick rất quan tâm nó.

- Công việc của con vẫn ổn. Con đã chuyển công tác về đây rồi ạ...
- Con đang làm ở đâu...
- Con...
- Fasmin đang công tác ở bệnh viện nhà mình đấy ba mẹ.. Rất giỏi nữa là đằng khác...- Rick chen ngang trả lời dùm nó.
- Vậy giờ con là bác sĩ à...thế đã ý định lập gia đình chưa? con có bạn trai chưa? - mẹ Rick hỏi dồn mà bà k để ý rằng đôi mắt nó đã nhìn sang hướng khác sau khi nghe câu hỏi đó. Rick quan sát nó rất kĩ.
- Vẫn chưa bác ạ. còn chuyện lập gia đình con cũng chưa nghĩ đến. - Nó nhẹ nhàng nói, Rick vui mừng sau khi nghe câu trả lời đó. Còn mẹ Rick như rất hài lòng khi nghe câu trả lời kia.
- thế giống Duy A6n nhà bác quá rồi, nó mãi lo làm k lo đến việc gia đình, hồi nó có bạn gái nó cũng ậm ừ cho qua...
- Mẹ à....- Rick nhìn sang mẹ mình, Rin và Justy và mọi người chỉ cười cười vì đã quá hiểu ý tứ trong lời nói của mẹ Rick.
- Con xin phép ra ngoài có điện thoại. - Nó ra ngoài sau đó lại vào rất nhanh. Sau đó lại xin phép về trước vì lí do có việc bận. Vừa đi vài bước.
- Fasmin.....Fasmin.- nó quay lại thì thấy Rick chạy ra trên tay còn có chiếc áo vest.
- Có chuyện gì sao? - nó lịch sự hỏi.
- Đêm giáng sinh nay rất lạnh, em lại k có áo khoác, sẽ rất lạnh. Những lời mẹ anh nói lúc nãy mong em đừng để trong lòng. - Rick nhẹ nhàng khoác chiếc áo vest lên người nó nhưng nó lại nhẹ nhàng gỡ ra.
- cảm ơn anh, nhưng tôi đã quen anh, nhiệt độ này k ảnh hưởng gì đến tôi đâu...còn những điều mà bác Tổng nói lúc nãy, tôi k quan tâm lắm...tôi đi đây...- lời nói có phần lạnh nhạt nhưng nó cũng chào rồi khỏi với nụ cười xã giao. Rick cũng cười nhưng anh hụt hẫng với hành động và lời nói của nó.
- "Fasmin.....anh sẽ k giống như anh của anh mà chờ đợi đâu em..hạnh phúc phải do mình tự giành lấy...." Rick đứng đó một mình nhìn theo hướng người con gái kia rồi đi, trong lòng k ngừng toan tính điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chuyện thường tình

Sáng hôm sau nó vẫn đi làm như bao người, không cầu kì nó không gì đơn giản hơn với quần âu xám đen, áo sơ mi trắng xoắn lên đến khuỷu tay kết hợp với giày trắng cổ thấp. Mái tóc buộc gọn ra phía sau lộ rõ khuôn mặt mộc trắng sáng, cánh môi hồng nhẹ k thêm bất kì son nào, một khuôn mặt mộc đẹp tuyệt đối.. Vừa từ sảnh đi vào thì nó đã nhận thấy điều gì đó, mọi người ai cũng đổ mọi ánh nhìn về nó cả. Nó mà kệ liến đi về phòng làm việc của mình. Nó đang tra chìa khóa định mở cửa vào thì đã nghe tiếng ai đó gọi nó phía sau.

- Ah...bác sĩ Trần...chúng tôi đến để xin lỗi cô....cô nhận lấy chút lòng thành của chúng tôi đi. - Bs Khuru cùng bs Khắc đến xin lỗi nó, còn mang cả một giỏ hoa hồng đến tặng nó.

- Đó là trách nhiệm của mỗi chúng ta, không cần phải thế này đâu. - Nó đáp trả một cách khách sáo như đang dò chừng. Ai biết được hai người trước mặt nó đang nghĩ gì, giờ năng lực đặt biệt đã mất nên thứ duy nhất nó có thể tin là chính trực giác của mình.

Thấy nó tỏ ý không muốn nhận, chưa gì hết nó đã cúi đầu và vào phòng sau đó đóng cửa, để lại hai vị bs bên ngoài nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu.

Về phần nó, vào phòng xong chẳng suy nghĩ gì nhiều liền lấy áo blouse và ống nghe khoác lên người. Lấy bảng tên của mình cài lên trước áo và ra ngoài, vậy là hôm nay nó có thân phận và được giúp người giữa chốn thanh thiên bạch nhật mà không một ai xem thường hay thắc mắc.

- Cảm ơn cô...nếu không có cô....- người phụ nữ được nó cứu hôm trước cười hiền với nó. Sau khi nó đã kiểm tra xong.

- Đó là trách nhiệm của chúng tôi...- Nó nhẹ nhàng nói.

- Huyết áp của cô ấy vẫn chưa ổn định nên kiểm tra thường xuyên...- nó quay sang nói với cô y tá với chất giọng trầm ổn, k nhẹ nhàng bằng khi nó nói với người phụ nữ kia, bởi con người nó, bản chất công việc trong nó, nó luôn thực hiện nghiêm túc và lạnh.

- Cô cứ nghỉ ngơi đi nhé...không sao nữa rồi...- nó nói xong cười nhẹ rồi cúi đầu rồi đi.. "bs cô ấy cười đẹp thật..." cả cô y tá ngay cạnh cũng cùng suy nghĩ.

tینگ.....ting.....

Nó mở điện thoại lên là một tin nhắn thoại...bật lên nghe thì sắc mặt nó dần dần u ám. Nhưng nhiệm vụ vẫn là nhiệm vụ....

" F9 nhận nhiệm vụ...." nó chỉ gửi lại vồn vẹn thế.

cốc....cốc.....

Rick vào phòng nó, thấy nó vẫn đang xem hồ sơ của bệnh nhân, anh mỉm cười khi thấy hình ảnh nó hiện giờ, tìm anh lại lệch nhịp., xem ra 5 năm qua, anh đã yêu nó quá nhiều rồi, giờ nó về, cảm xúc anh dâng trào không biết phải thế nào. Trông anh thân thiện nhưng cũng thật ngẫu với áo sơ mi xanh nhạt, quần âu và giày trắng khoác áo blouse giống nó nhưng so với chức vụ thì nó vẫn ở vị trí sau Rick.

- Em đang làm việc sao? - Rick nhẹ nhàng nói với nó, anh kéo ghế và ngồi đối mặt với nó. Nhưng nó vẫn dán mắt vào hồ sơ trước mắt.

- Trần tiểu thư...cô biết đã mấy giờ rồi không...anh không đói à...- nó nghe Rick nói, theo bản tính cá nhân của nó thì chắc chắn nó sẽ lơ, nhưng sao...

- Ah...anh không nói...em quên mất...không biết giờ Ren và mọi người ăn trưa chưa nữa...- nhìn bộ dạng nó sức nhớ ra làm Rick bật cười thành tiếng, đây là lần đầu tiên anh thấy nó đáng yêu đến thế.

- Chúng ta đi ăn trưa đi..

- Để em gọi chị Rin...- nó chủ động xưng em với Rick điều này làm Rick rất vui trong lòng, nhưng Rick ngăn cản, anh đã gọi cho họ rồi, nhưng họ lại bận công việc hoặc đã ăn rồi. Nó nghe vậy nên cũng gạt đầu cầm theo điện thoại và cả 2 ra ngoài xuống can teen ăn trưa.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và Chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bạn thân - bạn trai

Tại Luân Đôn.....

- Cháu chào hai ông...Madam có nhà không ông...? - Flynn, anh lịch sự với quần âu cùng áo sơ mi trắng, mái tóc anh gọn gàng nhìn từ trên xuống dưới anh rất hoàn hảo. Hai ông của nó đang ngồi uống trà với nhau thì gặp Flynn đến tìm nó, dường như họ rất thích hần, vì hần cũng thường đến nhà này để bàn việc cùng nó. Trong tâm họ đã thầm hần là cháu rể của họ rồi.

- Oh...cháu rể tương lai...cháu mới đến à...ngồi đi cháu...- ông nội nó vô cùng nhiệt tình gọi hần thế, hần cảm thấy hơi ngượng nhưng vô cùng vui trong lòng.

- Minh Hy...nó đã về Việt Nam khoảng tháng trước...nó không nói gì với cháu sao? - ông ngoại nó hỏi..

- dạ không..Win về đó để làm gì thế ông...còn công việc bên này...- hần nghe nó về Việt Nam mà lòng hần chợt lo sợ, nơi đó là một nơi đầy đau thương...và có cả vị hôn phu của nó...

- Nó về đây công tác gì ấy mà...ôi..nhắc làm chi để ta nhớ nó cùng thằng Bin thế này...nó cũng không dắt cháu đâu gì về ra mắt hết cả...- Ông ngoại nó than vãn..

- Nội ngoại...còn có cháu đây mà...nếu nhớ thì về thăm thôi...và lại sẵn đi chơi Tết Việt luôn...- Bi từ bếp đi ra...chắc anh mới đi làm về vì trên người anh vẫn là áo sơ mi trắng cùng cavat, áo vest đen vắt trên ghế.

- Bi nói nghe hay đấy..vậy con mau sắp xếp công việc đi...Flynn, cháu cũng đi cùng đi nhé...Hy...nó sẽ rất vui khi thấy cháu đó...đúng không lão già - ông nội nó nói nhìn sang ông bạn đối diện ra ý cười.

.....

Lúc này, nó và Rick cùng nhau làm việc rất vui vẻ. Và từ lúc sau buổi cơm trưa ấy dường như nó và anh càng thân thiết hơn. Anh rất vui, mỗi ngày anh có thể cùng người mình yêu thương đi làm, cùng ăn cơm và đưa người mình yêu về nhà. Việc ấy cứ lặp đi lặp lại làm người của cả bệnh viện dường như đã đoán được mối quan hệ của nó và anh.

Cụ thể như hôm nay, nó và anh phải tham gia cùng một ca phẫu thuật, nó cùng anh bàn về chuyện ca phẫu thuật sắp tới, nó sẽ là trợ tá cho anh, cả hai nói chuyện rất ăn ý với nhau. Khi vào phòng phẫu thuật anh còn tự nhiên buộc khẩu trang giúp nó, tư thế hiện giờ của anh rất thân mật đối với nó, nó vẫn chưa quen điều này, khẽ quay sang chỗ khác. Anh nghĩ nó ngại nên chỉ mỉm cười nhưng nó không thấy nụ cười của anh, mấy người còn lại nhìn nhau cười, xem ra trường khoa soái ca của họ rất dịu dàng và chu đáo đối với bạn gái mình nha.

.....
.....ting...chuông báo tin nhắn của nó vang lên, anh mở lên xem thì sắc mặt chợt đen lại. Là Bin nhắn cho nó, bảo nó tranh thủ về vì có ông nội và ông ngoại cùng Duy Khôi?? Anh nghe tên này thì cố gắng lục lại trí nhớ.

"Duy Khôi sao...dù anh là ai đi nữa tôi cũng không để anh giống như anh tôi cướp đi Fasmin đâu..." anh nói xong khẽ nhếch môi sau đó tiện tay xóa đi tin nhắn vừa rồi. Sau đó đứng một góc đợi nó.

Nó từ phòng vệ sinh bước ra, mái tóc giờ nó xõa ra tự nhiên và đến tủ đồ của mình. Thấy anh đã đứng ở đó, anh cũng đã thay cho mình chiếc áo sơ mi trắng đồng thung trông anh vô cùng đẹp trai...Nó cũng chẳng khác gì anh, áo sơ mi trắng dài tay viền đen, giày cao gót đen, chắc nó đã chuẩn bị về, nhưng nó đang lay hoay làm gì đó.

- Fasmin...điện thoại của em...- anh gọi nó sau đó đưa điện thoại cho nó.

- Gọi em là Win đi..anh tìm thấy nó ở đâu vậy.

- Bồn rửa tay ngoài kia. - Hấn nói xong chỉ hướng nhà vệ sinh.

- Em từ trong đó ra mà...thôi...cảm ơn anh...em về trước đây...tạm biệt...- nó nói xong chào từ biệt anh.

- Fasmin...à...Win...chúng ta đi ăn cơm có được không...rồi anh đưa em về...anh rất đói...- anh nói xong trưng ra vẻ đáng yêu, tìm nó suýt lệch nhịp vì nụ cười cùng vẻ đáng yêu ấy. Nó khẽ gật sau đó ra cổng trước, anh đi lấy xe.

Tiếng giày khô khốc, mạnh vang lên bởi nó đang suy nghĩ hai anh em họ Tổng này thực sự có phải sinh đôi hay không? Ngoài ngoại hình ra thì hầu như mọi thứ đều trái ngược với nhau từ phong cách đến tính tình. Một người thu hút bởi sự lạnh lùng mạnh mẽ, một người thì thu hút bởi sự dịu dàng, ngọt ngào, quan tâm. Một người hướng nội, một người hướng ngoại, rất trái ngược nhau.

.....
- Bin à...sao đến giờ Minh Hy vẫn chưa về thế...- ông ngoại nó hỏi thức.

- Chắc sẽ về ngay thôi ngoại..Em đến rồi sao...giới thiệu với ông đây là Như Nguyệt, Ren...là bạn gái của con...- Bin ngập ngừng giới thiệu Ren với gia đình, chỉ có Bi là ngồi cười tủm tỉm. Vì anh nhìn anh hai của mình lúc bấy giờ như quả gấc, ngại ngùng.

- Cháu cũng là bạn của Minh Hy nhà ta phải không...- Ren cười đầu nhẹ, cô rất lễ phép cũng như gia đình nó rất thích Ren.

- Fasmin vẫn chưa về sao anh...- Ren nói nhỏ với Bin, bin lắc nhẹ đầu, anh khẽ nhìn sang hấn, Flynn.

- Flynn, nó đã ở ngoài ban công gần 2 tiếng rồi không lạnh hay sao? - Ông nội nó nhìn hấn nói, hấn một mình ở ban công ngắm vườn hoa hồng trắng kia, gió mạnh làm nhũn bông hoa ấy bay lơ lửng...Hấn đã đợi nó 2 tiếng, nhưng thời gian này k là gì bởi hấn đã chờ 5 năm, và hiện nay quan hệ của hấn và nó rất thân thiết, họ như bạn thân của nhau. Mọi chuyện đều chia sẻ cùng nhau ngoài chuyện công việc.

Hấn đứng ngoài ban công, từ trên nhìn xuống, hấn đã thấy tiếng xe, định quay vào trong nhưng ẩn lại thấy một người giống hệt Tổng Duy Khôi từng là hôn phu của nó. Hấn chân chừ và đứng một góc ở ban công nhìn anh mở cửa xe cho nó xuống, cả hai cười nói rất vui vẻ.

- Anh vào trong được không?

-Không thành vấn đề...chỉ có bạn em thôi...mà chắc anh cũng biết họ...-

Nó cùng anh bước vào, trong nhà mang đậm không khí Tết bởi Bin, Ren cùng Zeny và Kon đã cùng nhau trang trí cho nó. Nhưng điều nó bất ngờ hơn hết là hai người ông yêu quý của nó đều ngồi ở kia.

- Ông nội...ông ngoại...hai người về lúc nào sao không nói cho con biết.- Nó bất ngờ chạy đến ôm hai người ông của mình một cái.

- Con còn nhớ đến hai lão già này sao? Không một cuộc điện thoại gì hết...à....Flynn nó cũng sang đây thăm con đấy...- nó nghe ông nói thì quay sang tìm hấn...hấn từ ban công vào, hấn vẫn cười.

- Chào...ma..

- Flynn...anh cũng về nữa à...tôi rất nhớ anh đó...- nó vừa thấy hấn liền chạy đến ôm hấn nói lớn, chặn tiếng gọi của hấn lại "đừng gọi em là madam, chúng ta là bạn thân, được chứ" nó nói nhỏ với hấn. Nó vẫn còn đang ôm hấn, không biết có ánh nhìn khó chịu đang chia về hấn, như hấn cảm nhận được ánh nhìn ấy là từ ai. Nhưng hai ông nó hiểu ý, nhìn thấy vậy liền gạt gù, nó có cần thể hiện đến thế không??

- Win à...- anh khẽ gọi nó, kéo nó về thực tại, nó vội buông hấn ra.

- Ah...cậu là...

- thưa ông...cháu là Tống Duy Ân, trường khoa ngoại Thủy Văn cũng là bạn trai của Minh Hy. - Anh vẫn điềm tĩnh giới thiệu về mình, thái độ rất hòa nhã và lịch sự. Nhưng điều này làm 5 cặp mắt đều đổ dồn về nó, nhưng hần nhìn sang hướng khác. 5 cặp mắt rất ngạc nhiên, chỉ mới 1 tháng, nhanh vậy sao.. Nó biết, nó hiểu, nhưng nó chỉ biết gật đầu, điều này như một nhát dao đâm vào tim ai đó. Tâm lí nó cũng đang dần xé dỡ dỗi, nhưng vì công việc, nó phải bắt cháp mọi thứ và cả việc biếng chính mình thành người độc ác làm tổn thương ai đó. Hai ông nó, thất vọng sau câu trả lời của nó, nhưng họ cũng không có ý ngăn cản. Bởi họ muốn cháu mình hạnh phúc và nó có một người chồng yêu thương nó là được. Với lại chàng trai trước mặt họ tuy không làm cảnh sát oai phong như hần nhưng lại k thua vì hần bởi anh là một vị bác sĩ giỏi...Cả hai đều giỏi như nhau, nhưng nó đã chọn anh thì họ cũng nên ủng hộ nó. Còn Rick, anh hài lòng khi thấy cái gật đầu của nó.

- Chào anh...tôi cũng nghe Win kể nhiều về anh...- Anh bước đến trước hần chìa tay ra.

- Hân hạnh...tôi là bạn thân của Win...- cả hai bắt tay nhưng thực chất

họ đang dùng ánh mắt tìm hiểu đối phương, nó đứng từ xa nhìn hai chàng trai trước mặt, quả thực rất giống...giống một người đã bỏ nó đến một nơi rất xa...

- Thôi thôi...hai người đừng bắt tay nữa...chẳng phải anh hai đã chuẩn bị tiệc sau...mọi người cùng vào ăn đi...- nó nói như giải vây sau đó không quên hướng dẫn anh vào trong bếp. Hần thấy mà lòng vô cùng buồn bã...nhưng anh vẫn cười và tỏ vẻ không sao.

- khoan đã Win...em không nhận được tin nhắn của anh hai sao? - Bị thắc mắc hỏi. Rick nghe xong khẽ nhìn sang nó, nó lấy điện thoại ra thì chỉ một màu đen.

- Ah..chắc điện thoại em bị hết pin nên không nhận được.. - Anh khẽ thở phào trong lòng và tiếp tục cùng gia đình ăn cơm. Hôm nay, mọi người ăn Tết cùng nhau, nhưng một buổi tiệc ới những cung bậc cảm xúc khác nhau, người thì hưng phấn, người thì buồn, người thì tươi như hoa. Nó luôn mỉm cười trong lúc ăn, nụ cười của nó như chứa sự quyền năng, xoa dịu tất cả. Nếu là một Fasmin của 5 Năm trước thì sẽ không có những cảm xúc như thế này và đôi với nó những buổi tiệc cười nói như thế này chỉ xứng đáng với hai chữ: Nhạt nhèo.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và Chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tổn thương

Đối với nhiều dịp như lễ hội lớn như thế này thì ai ai cũng được nghỉ lễ nhưng riêng nghề bác sĩ hay cảnh sát công an thì không, họ luôn luôn túc trực để bảo vệ an ninh trật tự cũng như.....nếu có sự cố xảy ra.

Cụ thể như đêm tất niên, mọi người đang ăn cơm vui vẻ thì Rick có điện thoại và khi nghe xong anh chạy vào.

- Win...bệnh viện báo có bệnh nhân bị tai nạn giao thông rất nặng cần chúng ta đến bệnh viện gấp. - Anh nói với vẻ gấp gáp, nó nghe thế cũng bật dậy.

- Xin lỗi ông cùng mọi người, chúng con phải đến bệnh viện. - nó trước khi đi quay lại nói rồi Rick nắm tay nó chạy ra ngoài, cả hai cùng đến bệnh viện.

- Minh Hy.....- ông gọi nó, nhưng vì nó chạy quá nhanh nên cũng chẳng đoái hoài với tiếng gọi vừa rồi cũng chẳng thấy được vẻ mặt buồn bã của hần. Hần đứng lên và xin phép về phòng trước làm tất cả mọi người phải nhìn hần mà thờ dài. Bởi vì sao? Cảnh tượng vừa rồi hần thấy đúng là Rick và nó một cặp, rất ăn ý cũng rất xứng đôi. Không lẽ, hần nên rút lui sao?

Tại bệnh viện.....

Xe vẫn chưa dừng hần nó đã bước xuống và chạy nhanh vào sảnh lớn của bệnh viện. Rick cũng chẳng khác gì nó.

- Bệnh nhân thế nào? - nó hỏi trong khi thấy bệnh nhân là một bé trai khoảng 15t, trong bộ đồng phục trường, người bê bết máu, và đang trong tình trạng bất tỉnh.

- Đưa bệnh chụp CT. Có thể bệnh nhân đã bị chấn thương sọ não. - anh phán đoán

- Khoan đã...- anh vừa bảo y tá đưa bệnh nhân đi chụp CT thì nó lại ngăn cản, cả anh và cô y tá đều nhìn sang nó, ngạc nhiên hết cỡ, trong tình trạng thế này, lời của anh nói là cô cùng chính xác, chỉ có thể chụp CT trước mới biết rõ, tình trạng bệnh nhân thế nào mới có hướng điều trị thích hợp.

Nó không màng đến ánh nhìn của 2 người kia, chỉ trực tiếp nhìn thẳng vào cậu bé, sau đó dùng JETBeam SE-A02 có sẵn trong người và rọi vào mắt cậu bé, cô y tá khó hiểu, lúc này chẳng phải anh đã làm rồi sao.

"Khởi máu tụ nội sọ? "

- Mau chuẩn bị phòng phẫu thuật, bệnh nhân cần phẫu thuật gấp. - giọng nó vô cùng bình tĩnh.

- Nhưng....

- Win...không phải em không biết quy tắc....

- Khó máu tụ đã chèn ép não...nếu không làm phẫu thuật cứu giải tủy não, cậu bé sẽ mất mạng...- Mạng người, là một mạng người đó. Nó vội vàng nói.

- Trường khoa..vậy ai là người phẫu thuật..

- Tôi...- giọng nó lạnh dần quả thật này giờ tốn rất nhiều thời gian.

- Em chắc thành công chứ....

- Em sẽ chịu mọi trách nhiệm, phiền anh liên lạc với người nhà của bệnh nhân. - nó nói sau đó về phòng thay đồ chuẩn bị mọi thứ để thực hiện ca phẫu thuật này. Nó biết nó đã vi phạm quy tắc của bệnh viện nhưng đối với nó mạng người là quan trọng hơn hết, mọi hậu quả sau cuộc phẫu thuật nó sẽ gánh vác.

- Làm theo lời của bs Trần đi. - anh nói sau đó cũng rời đi giúp nó liên lạc với người nhà của bệnh nhân. Trong khi cô y tá đang thắc mắc tại sao nó lại chẩn đoán bừa như vậy thậm chí cãi lời của trưởng khoa. Nhưng cô cũng nhanh chóng thông báo người trong tổ chuẩn bị, cô không nên suy nghĩ nhiều.

"Win...em đã quá liều lĩnh rồi..." anh vừa về phòng vừa suy nghĩ, trường hợp vừa rồi anh rất hiếm gặp và thậm chí nếu anh có làm phẫu thuật thì những trường hợp như thế chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi. Nào ngờ hôm nay, nó chẳng cần máy móc gì hết mà đã phán ngay đó là bệnh gì mà đòi làm phẫu thuật.

.....

Nhận được thông báo, nó sẽ thực hiện ca phẫu thuật khó này thì tất cả các phẫu thuật đều tranh thủ làm xong việc để đến phòng phẫu thuật xem thế nào.

Mọi thứ đã xong, mọi người cũng đã có mặt ở tầng trên để quan sát phía dưới. Mọi thứ đã sẵn sàng, đồng hồ đã điểm 21h00, một thân hình mảnh khảnh khoác bộ áo blouse màu xanh bước vào, được bác sĩ phụ giúp mang bao tay.

- Mọi người đã sẵn sàng chưa? - nó nhẹ giọng hỏi. Bản thân nó cùng mọi người đều biết, mỗi khi vào phòng phẫu thuật là một áp lực lớn hơn nửa hôm nay, đây lại là một ca phẫu thuật khó, và thời gian phẫu thuật cũng khá lâu. Nhận được cái gật đầu của tất cả thành viên còn lại trong phòng nó cũng gật đầu và thế là mọi việc đều tiến hành theo sự chỉ thị của nó.

Chẳng bao lâu đồng hồ đã điểm 23h00, trán nó đã lấm tấm mồ hôi. Mọi người phía trên nhìn nó mà lắc đầu..

- Bác sĩ Trần đúng thật quá kiêu ngạo...dù sao thì khả năng chỉ thế thôi...ai gặp ca này cũng ngán. - một nữ bác sĩ gần đó quan sát nói, thấy nó đã đổ mồ hôi nên nói, thật ra từ lúc nó mới chuyển đến đây công tác cô đã không thích nó rồi.

- Lau mồ hôi cho tôi...- phụ tá vừa lau mồ hôi cho nó xong liền nghe tiếng tic...tic...từ máy đo nhịp tim bên cạnh. Đồng thời huyết áp của bệnh nhân cũng giảm liên tục.

- Cô ta muốn giết người hay sao vậy....? - nữ bác sĩ đó lại lên tiếng.

- Cô im cho tôi.....bác sĩ Trần, bình tĩnh....tiến độ chậm lại...mau thêm túi máu.- Rick ở phía trên này nói vào micro được thông với phòng phẫu thuật, phụ tá trong phòng vừa nghe anh nói liền quay sang hỏi nó.

- Bác sĩ Trần, tôi sẽ lấy thêm túi máu.

- Không cần...- thái độ nó vô cùng bình tĩnh, làm mọi người trong phòng phẫu thuật lẫn mọi người đang quan sát trên tầng trệt ngạc nhiên. "Em đang làm gì vậy Win...." anh vẫn không biết nó đang làm gì.

Lúc này nó chỉ nhắm mắt, nó luôn tin vào trực giác của mình. Máy chỉ huyết áp đang dần...

- Bác sĩ Trần....nếu không..

- Tất cả dừng mọi hoạt động lại cho tôi...- nó lạnh giọng hét lớn. Mọi người đều nghe nó, mà ngưng mọi hoạt động lại, hai tay buông thõng.

- Muốn giết người hay sao vậy? //Đứng đó...tôi chưa thấy bác sĩ nào mà lúc hoán loạn như vậy mà bình thân như cô ta vậy? - các bs còn lại bàn tán xôn xao, nhiều người đã cất bước bỏ đi vì biết ca phẫu thuật đã thất bại. Riêng anh, anh vẫn không tin vào điều đó, anh biết khả năng của nó không tầm thường nhưng..

tینگ.....tینگ.....tینگ.....

- Bác sĩ Trần, tim bệnh nhân đã đập lại và dần ổn định rồi ạ..

- Huyết áp cũng đã ổn định...- hai phụ tá nói và mọi người trong phòng đều thở phào, đúng thật nó tài thật. Nó gật đầu.

- Làm phần còn lại được chứ. - nó nói xong và nhận được cái gật đầu của phụ tá số 1 nên ra ngoài, vì giai đoạn sau rất đơn giản, mọi bác sĩ bình thường đều có thể làm được. Mọi người phía trên đã bỏ đi một lúc đều nghe tiếng ting...ting...vừa rồi rõ mồn một và liền quay trở lại, rất tiếc họ chỉ thấy được 6 người còn lại và bác sĩ chính đã ra ngoài. Họ vô cùng ngạc nhiên. Đây là kì tích hay là do khả năng của nó vô cùng tài giỏi??

- Thấy chưa...tôi đã nói bác sĩ Trần không thể đâu...

- Cha...cha....chuyển công tác từ LUân Đôn về lại...- hai vị bác sĩ Khuru và bác sĩ Khắc trò chuyện với nhau....đến khi nghe được tiếng ho khan của anh liền tìm cơ cáo lui. Anh cũng rời đi đến trước cửa phòng phẫu thuật chờ nó.

- Chúc mừng em...ca phẫu thuật vô cùng thành công.....- anh thấy nó bước ra, tháo chiếc khẩu trang cùng ca lô (mũ bác sĩ) xuống để cho mái tóc màu hạt dẻ xỏa ra tự nhiên, có lẽ nó đã mệt mỏi.

- Không có gì..

- Nhưng...

- Em biết...em sẽ giải thích ở cuộc họp tổng, phần người nhà bệnh nhân phiền anh...em đi trước đây...- giọng nói nó đầy lạnh nhạt và mang vẻ miễn cưỡng, anh thấy nó đi đôi mắt anh liền sầm xuống, nó lạnh nhạt với anh vì mệt mỏi hay vì hấn, người có tên giống hệt với anh của anh đã về...??

.....

Về phần nó, nó thay áo blouse thành chiếc áo sơ mi và bắt taxi về lại EL và nghỉ ngơi tại đó. Nhưng nó vẫn không thể chợp mắt bởi ánh mắt của hấn khi thấy nó cùng Rick về nhà. Nó thực sự không biết hấn trở về, nó biết hấn đã hiểu lầm nó vì thế hấn mới có vẻ buồn bã đến thế. Nhưng nó chỉ biết im lặng, giờ phút này nó không thể nói ra tình cảm của mình, nhiệm vụ vẫn là chính về phần tình cảm nó đều gạt sang một bên cũng như 5 năm trước. Nhưng 5 năm sau, nó không muốn vì công việc mà ích kỉ như vậy, cũng vì sự ích kỉ của nó chỉ biết công việc mà nó đã đánh mất hấn để hấn rời xa nó mãi mãi, 5 năm sau nó không thể như thế, công việc thì công việc nhưng tình cảm vẫn là tình cảm, một lần đã quá đủ.

"Flynn, xin lỗi...đã làm tổn thương anh rồi." lời hứa thời gian là tất cả mà nó dành cho hấn của 5 năm trước, nó vẫn còn nhớ. Từng khoảnh khắc hấn cùng nó hợp tác phá án, cùng nhau hợp tác bắt cướp rất ấn ý, từng xông pha bắt tội phạm, từng bất đồng ý kiến nhưng cũng từng lo lắng cho nhau, nó cũng biết hai ông cùng người nhà của nó đã coi hấn như cháu rể, nó cũng không ý kiến vì bản thân nó đã cho hấn một cơ hội và những khoảnh khắc tự nhiên ấy làm tim nó xao động, nếu không có cái nhiệm vụ quái ác và sự hiểu lầm từ trước kia thì giờ có lẽ nó và hấn đã không xa cách như thế này. Nhưng giờ biết làm sao khi một người đã nằm vùng, nó biết Rick cũng không đơn giản vì thế nó lo rằng hấn sẽ phải chịu nhiều tổn thương mà không đáng có.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: dừng đi...

Từ khi nó phẫu thuật thành công ca khó vừa rồi thì danh tiếng nó càng rộng hơn. Nhưng bác sĩ khác cũng phải khiêm nhường, ngay cả những bác trưởng bối có tuổi đời nhiều kinh nghiệm hơn nó cũng phải suy ngẫm. Một cô gái là một bác sĩ trẻ tài sắc vẹn toàn đây là một người hiếm có khi hội đủ tất cả yếu tố trên. Điều mà mọi người trong bệnh viện đề ý hơn hết, chính là nó và anh. Mỗi ngày đi làm cùng nhau, ăn cơm cùng nhau cùng nhau nói cười, họ cũng ngầm hiểu hai người họ có quan hệ gì.

Chẳng hạn như hôm nay, từ phía cửa trước cửa bệnh viện đã thấy nó cùng anh xuống xe, không biết trùng hợp hay là có sự sắp xếp nhưng nó và anh lại cùng chọn cho mình trang phục màu xanh đen, với anh áo sơ mi cổ trụ xanh đen, quần âu đen cùng giày da đen mái tóc rẽ ngôi lệch trông anh càng lãng tử hơn, đón tim tất cả phái nữ ngay lần đầu gặp. Còn nó cũng giống anh, chiếc váy sơ mi cổ trụ màu xanh đen, giày cao gót màu đen, mái tóc buộc nhẹ phía sau, đang cùng anh vào sảnh.

Khi nó và anh cùng vào sảnh thì mọi người nhìn nó và anh, mọi sự tập trung đều hướng về nó. Họ nhìn nó một cách chăm chú bởi nhìn nó và anh dường như đang diện đồ cặp với nhau. Mấy ngày nay còn đi cùng nhau, vô cùng thân mật.

- Rick, dường như họ đang nhìn chúng ta. - nó khẽ nói với anh.

- Mặc họ, em nên quen như vậy...Đến nơi rồi, trưa chúng ta cùng ăn cơm nhé. - Anh quay sang mỉm cười với nó, còn nó hơi mất tự nhiên nhưng cũng không nói gì vội trở về phòng làm việc của mình. Anh chỉ đứng đó nhìn lại áo sơ mi của mình rồi ngược lên nhìn nó rồi đi, anh mỉm cười hạnh phúc.

.....

- Alo....alo...không trả lời tôi ngắt máy đây...- Rick có phần bức dọc khi có người điện thoại cho anh, nhưng anh bắt máy lại không trả lời anh.

-.....trưởng khoa Tổng, anh chắc bạn gái hiện giờ của anh thật lòng với anh chứ? - một lời nói với giọng điệu khiêu khích vang lên. Rick nghe xong liền nhủ mày, anh hiểu ngay ra vấn đề. Nhưng vẫn hỏi người bên kia.

- Anh là ai...anh nói điều này nhằm mục đích gì...

- Muốn biết thì hãy đến sân bay TSN ngay đi. - người kia tắt máy, làm sắc mặt anh trầm xuống, anh muốn biết thực hư ra sao.

.....

- Alo...chuyên máy cho bác sĩ Trần giúp tôi. - giọng anh có phần gấp rút. Bởi anh gọi trực tiếp cho nó nhưng nó không bắt máy.

- Trưởng khoa, bác sĩ Trần không ở đây, tôi thấy cô ấy vội vã chạy ra ngoài...đã hơn 10p rồi ạ....Vâng...- Rick vội cởi áo blouse ra và ra ngoài, anh muốn biết mọi chuyện thế nào.

.....15p trước.

- Có chuyện gì thế anh.? - Nó vừa xem hồ sơ bệnh án vừa nghe điện thoại.

- Gì chứ...Flynn về Mỹ sao?? Sao không ai nói em biết hết vậy.....- Nó nghe xong liền cầm theo điện thoại và chạy nhanh ra ngoài, bắt nhanh chiếc taxi đến sân bay.

.....

- Flynn...em về đó thật sao? - Bi, nói với hấn khi tất cả mọi người đều ở đây, bản thân anh phải ở đây một thời gian cùng 2 ông của nó vì thế hôm nay chỉ mình hấn về.

- Em ăn ở không cũng nhiều rồi, em nên về sớm...công việc vẫn đang chờ em. - hấn tìm đại một cái cốc xem như hợp lý nhất nhưng hấn nói vậy, trong chất giọng hấn có gì đó buồn buồn.

- Flynn...tuy Minh Hy nó không chọn cháu, nhưng ta vẫn xem cháu là cháu ruột của ta...con nhớ giữ sức khỏe...- ông nội nó nói.

- Cháu về, không báo cho con bé biết sao? - ông ngoại nó hỏi.

- Da không, cô ấy chắc đang bận việc nên cháu không...

.....

- Phiền chú chạy nhanh lên một chút. - giọng nó hối thúc....chỉ còn 10p chuyến bay sẽ bay, lòng nó vô cùng khó chịu như có kim đâm vào vậy.

- Tắc đường rồi cháu à...phải đợi lát nữa.

- Từ đây đến đó còn bao xa. - giọng nó bắt đầu thay đổi.

- Khoảng 4km. - Chưa kịp nói hết thì tài xế chỉ nghe tiếng đóng cửa, vội quay về sau thì thấy tiền nó để lại. Tài xế nhìn ra ngoài lại nhìn tờ tiền trên tay, xem ra hôm nay anh không lái taxi nữa thì vẫn có dư.

Quay lại với nó, 4.km là chuyện nhỏ nhưng chạy với giày cao gót là chuyện lớn. Nó đâu phải thần, đường xe tấp nập đã thế còn tắc đường, bóng dáng nó lướt qua từng dòng xe, chạy nhanh về hướng sân bay.

"Ah..." "cô có sao không...tôi xin lỗi..." nó va chạm với chiếc xe lớn, ngã ra ngoài, nó không đoái hoài vì tới lời xin lỗi và tìm lại điện thoại, chỉ còn lại 5p. Nó không thể bỏ cuộc. May thay nó không xay sát gì chỉ có điều chân của nó mang giày cao gót và va chạm vừa rồi nên chân của nó đỏ lên, nó chẳng màng tất cả, tiếp tục chạy đến sân bay với đôi chân trần.

"Xin mời hành khách.....

- Tạm biệt....mọi người....

- Đứng đi....- hấn vừa xoay người nhưng nghe tiếng ai đó quen thuộc, giọng nói mà hấn từng mong mỗi hằng đêm.

- Minh Hy, em đến rồi sao? - Bi mừng thầm. Nhưng nhìn bộ dạng nó lúc này ai cũng lo cho nó. Đôi chân trắng ngần đầy những vết đỏ, rướm máu và những giọt mồ hôi đầm trên trán.

- Win...sao lại...- Hấn lo lắng nhìn định chạm vào nó, nhưng lại rút tay lại.

- Flynn, chờ...ng...đi...tôi...x.i.n....a.n..h....- tay nó đưa lên không trung như nếu lấy thứ gì đó, nhưng nó lại rớt xuống đột ngột, nó đột nhiên ngã xuống và ngất đi.

- Win...Win....- hấn cùng mọi người lo lắng cho nó liền bắt taxi đến bệnh viện gần nhất, trùng hợp thay lại bắt trúng chiếc taxi mà nó lúc nãy đi.

- Lại là cô gái này sao? - Tài xế nhìn kính thấy nó nói.

- Anh biết cô ấy sao? - hấn nói trong khi lòng không ngừng lo lắng cho nó.

- Phải...lúc này cô ấy bắt xe tới đến sân bay nhưng vì kẹt xe nên cô ấy đã chạy bộ đến, hình như là 4 km đấy dưới cái nóng nắng gay gắt thế này.

- thôi anh lái nhanh đi...- hấn nhìn nó, người con gái hấn thầm yêu 5 năm, nhưng giờ lại có một người khác, người đó đẹp trai hơn hấn, tài giỏi hơn hấn và đặc biệt xứng với nó hơn hấn. Thế hấn còn ở đây làm gì, cản trở chuyện tình yêu của nó à. Nhưng tại sao nó lại bất chấp mà chạy đến đây mặc trời nóng thế này, có lẽ nó đã bị trúng nắng nên mới ngất/.

.....

- đây là đâu....ông nội...Flynn đâu...- nó tỉnh dậy và nah65n thấy không thấy bóng dáng quen thuộc.

- Nó chắc đã ở trên máy bay rồi.- ông nội nó vờ buồn bã nói.

- Không được...- nó bật dậy bước xuống giường, đôi chân đau rất khi lúc này chạy chân trần nhưng nó mặc kệ, giờ nó muốn nhìn thấy hấn.

"Cạch..." nó vừa đến cửa thì hấn bước vào. Bỗng dưng nó ôm chầm lấy hấn, ông nội và ông ngoại nó thấy thế liền ra ngoài, để lại không gian cho 2 người, hai ông nó thầm nhìn nhau cười cười.

- Win...win...

- Đừng nói gì hết....- nó ôm chặt hấn, như cái ôm cuối cùng dành cho hấn, giờ phút này nó chỉ muốn như vậy, bởi cái nhiệm vụ quái ác kia chắc chắn sẽ làm khoảng cách của nó và hấn ngày một xa.

- Win...Win...- hấn vỗ nhẹ vai nó, hấn rất bất ngờ khi nó thế này, nhưng lòng hấn rất vui, rất ấm áp.

- Đừng đi...có được không...? - nó không biết tình cảm mình thế nào nhưng nó chỉ biết rằng nó không muốn hấn đi.

- Nhưng...

- Đây là lệnh. - nó buông hấn ra, dần lạnh giọng. Hấn ngạc nhiên nhìn nó, nó cũng có lúc bá đạo thế này à.

- Được, tuân lệnh. - Hấn chào theo kiểu quân đội làm nó bật cười, hấn cũng bật cười.

- Chúng ta cùng đi dạo có được không. - Nó đề nghị, vì lúc này có lẽ đã gần tối.

- Được.

.....

- Mát thật...- nó đi trước nói, trong khi hấn đã đi đâu đó.

- Anh đi đâu đó..-

- Trời lạnh thế này, đi chân trần không tốt đâu..mang vào đi. - hấn ngồi thấp xuống mang giày cho nó, đôi giày bata trắng rất dễ thương và hợp với nó, đặc biệt rất êm. Nó cảm thấy lòng mình rất vui, khác với cảm giác hồi hộp, áp lực khi ở bên anh- Rick.

Chợt nó hơi khựng lại khi nhìn vào màn hình điện thoại.

- Em đang ở đâu. - giọng anh trầm xuống nhưng vẫn vui vẻ nói chuyện với nó.

- Em đang ở nhà.

- Được rồi, khuya rồi em nghỉ ngơi đi. - Anh nói xong tắt máy, nó mệt mỏi cho điện thoại vào túi nhưng cũng nhanh chóng vui lên khi nhìn thấy hấn.

Đâu biết rằng trên màn hình laptop của anh lúc này nó và hấn đang làm gì anh đều biết rất rõ. Nó đã nói dối anh. Hai tay anh nắm chặt, vô cùng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nhiệm vụ vẫn là nhiệm vụ

Trời mỗi lúc một tối, gió càng thổi mạnh hơn nhưng nó không cảm thấy lạnh, bởi hôm nay nó cảm thấy mình rất hạnh phúc, giờ phút này trông nó rất ấm

áp.

- Win...em định từ bỏ nghề cảnh sát này sao? - Hấn đột nhiên hỏi khi cả hai đang đi dạo cặp bờ sông, một con sông dài. Nó chợt dừng lại, nhưng nó cũng vội trả lời ngay.

- Phải...vì thế sao này đừng gọi em là madam, giờ em là một bác sĩ. Em thích thế hơn. - Nó đành phải nói dối hấn, bởi nó hiểu tính chất công việc hiện tại của nó như thế nào, kể cả người thân nhất cũng không được đề lộ. Thân phận duy nhất của nó hiện giờ là một nữ bác sĩ trong bệnh viện Thủy Văn.

- Được...vậy anh hỏi em. Câu hỏi anh hỏi em 5 năm trước....

- Cho em thời gian được không??? - nó chợt dừng lại nói, giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt.

- Được...anh tin em. Hiện giờ chúng ta vẫn là bạn thân. Đúng không? - Hấn quay sang nó nói, hấn không hỏi lí do bởi hấn tôn trọng và hiểu tính nó như thế nào. Dù hấn nghe Kyo nói nó đã từ bỏ ngành cảnh sát nhưng hấn vẫn không tin nhưng giờ chính nó đã xác nhận, vì thế hấn yên tâm hơn, bởi lúc trước nó đã quá liều lĩnh, bất chấp tính mạng của mình để đòi lấy một tập hồ sơ.....

- Duy Khôi.....-

- Cảm ơn anh. - hấn mỉm cười, nhìn hấn cười lòng nó rất vui, nó cảm thấy thật có lỗi với hấn nhưng nó phải làm thế vì đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người. Nó không muốn người thân mình bị liên lụy.

- Ngốc...- hấn cốc đầu nó, với thân hình chuẩn không cần chỉnh thì hấn vẫn cao hơn nó một chút nên việc này diễn ra vô cùng tự nhiên, nó nhăn mặt. Nhìn hấn công nó nhìn cả hai rất hạnh phúc, mọi người đều nhận ra đây giống như cặp tình nhân rất lãng mạn nhưng biết hai người trong cuộc họ nghĩ gì.

.....

"F9 nhận lệnh.....rõ." Nó từ trong toilet của tầng 2 trong khách sạn đi ra, nó cảm nhận được dường như có ai đó đang theo dõi mình, nhưng nó vẫn thản nhiên chậm rãi quẹt thẻ mở cửa phòng mình và vào trong.

Một lúc sau, chuông cửa vang lên, nó để điện thoại trên bàn và ra mở cửa, nhưng nở nụ cười nhưng trong lòng ngạc nhiên.

- Rick, khuya thế này anh đến tìm em có việc gì sao? -nó thấy Rick cầm trên tay một túi đồ, anh đơn giản trong chiếc áo thun trắng cùng quần jean đen giày nike trắng. Anh vẫn cười với nó như thường lệ.

- Anh biết em luôn vì công việc mà quên cả bản thân, anh mang đồ ăn khuya đến cho em. Em vừa mới đi đâu về sao? - anh hỏi khi thấy chiếc váy mà nó đã mặc khi đi làm cùng anh vẫn còn trên người, anh hỏi khéo.

- À...em...em vừa ra ngoài...- Nó đang tìm cách trả lời anh thế nào.

- Nhưng...lúc này em nói...em ở nhà...sao giờ...anh gọi đến phòng làm việc, họ nói em hỏi hã đi đâu đó....anh đã đợi em 2 tiếng ở đây..em đã đi đâu...- anh tiến tới, mỗi câu nói anh đều tiến thêm một bước, nó lại lùi một bước.

"sau Tống Duy Ân vẫn còn một thế lực vô cùng mạnh...." nó nhớ lại nhiệm vụ của nó. Nếu giờ phải cãi nhau hoặc làm anh giận chắc chắn sẽ công cốc. Trông anh ta chắc chắn thế, chắc nó đã bị theo dõi rồi.

- Em..em...đến sân bay.- nó biết thế nên nói thật, nó mạo hiểm, nó muốn biết trong lòng của anh nó đang ở vị trí nào?

- Em đến đó để làm gì?

- Ngăn cản Flynn về nước.

- Tại sao phải ngăn cản, bởi anh ta giống với Tống Duy Khôi sao? Em vẫn còn yêu anh ấy? - giọng Rick như gầm lên, anh rất ghen tức, trong lòng anh rất khó chịu.

- Không phải...anh nghe em nói, Flynn, bởi anh ấy là bạn thân của em, em cũng từ bỏ ngành cảnh sát nên giờ cơ hội gặp nhau rất ít nên em muốn anh ta ở lại....- nó tìm lí do.

- Ở lại...ở lại để đưa em đi chơi....rồi hai người như thế này....em xem anh là gì?....anh thất...vọng về em.....- Rick nói xong bước đi, anh rất muốn nó giữ anh lại và anh đã thành công.

- Duy Ân...xin lỗi..nhưng thật sự không như anh nghĩ....Ah...- nó chạy theo và đôi chân của nó bắt đầu đau rất rồi khụy xuống, Rick nghe thế liền quay lại. Anh lo lắng bế nó về giường, cởi bỏ đôi tất thì thấy chân nó đỏ ửng và đầy vết trầy xước. Rõ ràng người của anh không chịu được những thứ này.

- Anh...

- Ngồi im đó...- anh tìm hộp sơ cứu trong phòng và giúp nó băng bó lại vết thương, lòng anh đau xót.

- Ân...em xin lỗi...anh tha lỗi.....cho em..

- Chúng ta đính hôn đi, có được không?? - anh nói làm nó ngạc nhiên.

- Em....

- Fasmin/ Minh Hy, anh thật sự rất yêu em...những cảnh vừa rồi làm anh rất khó chịu thậm chí rất đau...chỉ có cách này anh mới có thể yên tâm, anh rất sợ mất em...- anh thống khổ nói, anh không muốn thế.

- Được...em cũng không muốn anh hiểu lầm tình cảm của em dành cho anh...chuyện đính hôn anh quyết đi...em không ý kiến. - mọi việc đã quá thuận tiện cho nó, nó cũng đồng ý ngay. Anh nghe thế thì mừng thầm trong người, lòng anh sung sướng không thể tả.

- Được, thôi em nghỉ ngơi, anh về, mai không cần phải đi làm, anh sẽ giúp em xin phép, ngủ ngon, mai anh đến thăm em - Rick nói xong hôn lên trán nó, nó cũng gật đầu tỏ ý hiểu, anh đứng lên và ra về.

- Anh cũng thế, ngủ ngon.

.....

Tại nhà anh....

- Rick, con nói thật à....Fasmin, con bé đồng ý rồi sao? - mẹ anh ngạc nhiên, nhưng anh gật đầu khẳng định. Ba anh thì mỉm cười xem ra lần này là thật rồi.

- Được được, mẹ muốn Fasmin trở thành con dâu của mẹ lâu lắm rồi...để mẹ chọn ngày lành tháng tốt.

- Mẹ chọn trong tháng nha...- Rick nói hiện ý cười nhưng thật ra anh muốn đính hôn nhanh diễn ra vì sợ nó sẽ đổi ý.

- Mẹ biết rồi, ông xem...nhìn nó nôn nao vui chưa kìa....- chưa gì hết đã thấy mẹ anh trên tai nghe điện thoại không ngừng bởi mẹ ah đang sắp xếp thay anh buổi đính hôn.

.....

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chuẩn bị quot;chúc mừng emquot;

Ngày hôm sau, dù nó không đi làm nhưng nó vô cùng bận rộn khi liên tiếp nhận được nhiều cuộc điện thoại từ các đồng nghiệp, cấp dưới hay cả Rin.

- Em nghe...- nó nhẹ giọng, nhưng lại mang sự mệt mỏi, không ngờ chỉ mới đêm qua mà giờ đã lan nhanh tin đến thế. Không lẽ Duy Ân thực sự yêu nó sao?

- Là thật sao? - nó nghe bên kia một giọng nói buồn bã nó mới nhận ra, người nó đang nói điện thoại là hần. Nó muốn giải thích nhưng việc trước mắt lại không cho. Nó hít một hơi thật sâu sau đó trả lời.

- Phải....được, 15p nữa em sẽ đến.- cuộc thoại nhanh chóng kết thúc và nó nhẹ nhàng bước xuống giường, vết thương ở chân của nó đã ổn hơn, nếu vậy tiện thể nghỉ phép nó cũng nên tìm một nơi để thả lỏng. Nhưng liệu cuộc thoại vừa rồi của nó chỉ có nó và hần biết hay còn ai khác.

.....

Tại Run- một quán cafe nổi tiếng với kiến trúc đơn giản mang sự thoải mái yên bình, có lẽ hần hiểu tính tình nó nên mới hẹn nó ở nơi này. Hần đợi nó rất lâu nhưng thực chất là do hần đến sớm bởi một người quy tắc như nó nói rất giữ lời, đến đúng giờ. Một đôi giày thể thao trắng để bệt xuất hiện trước mắt hần. Hần ngược nhìn thì nhận ra bóng dáng quen thuộc ấy, hôm nay nó nhẹ nhàng đơn giản với chiếc váy voan trắng cổ tim tay ngắn, nó không dùng son hay trang điểm vì thế gương mặt mệt mỏi nhợt nhạt hiện ra nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đẹp mộc mạc thanh cao của nó, gương mặt từng góc cạnh rất rõ ràng mà hần từng đêm xao xuyến. Nó kéo ghế ngồi xuống và gọi cho mình một ly socola nóng.

- Chân của em thế nào rồi? - hần không biết nên vào chủ đề thế nào.

- đã ổn hơn.

- Em đã suy nghĩ kĩ chưa? - Hần hỏi nhưng vẫn không muốn nghe câu trả lời từ nó. Nó hiểu cảm giác của hần hiện giờ, nhưng nó biết làm gì ngoài 2 từ xin lỗi. Có lẽ nó nên nhờ đến Kyo.

"I believe....." tiếng chuông điện thoại của nó vang lên, nó bắt máy, thì ra là anh.

"Không sao, em vẫn ổn, em đang gặp bạn ở Run. Được. Bye. " nó nói nhanh sau đó tắt máy, từ "Bạn" nó nói làm lòng hần đa nói, rõ ràng hôm qua, không lẽ những gì hôm qua là chuyện đùa...

- Phải...chúng ta chỉ là bạn, em hi vọng anh có thể đến dự lễ đính hôn của em. - Nó đang biến mình như thế nào trước mắt hần, một cô gái đều cán trước hần...hay là một cô gái lảng nhảng..không rõ ràng...Miệng nó nói, nhưng lòng thầm mong cho Kyo gọi hần về trụ sở để hần khỏi đau lòng, dù thế nào kế hoạch nằm vùng thế này chỉ một mình nó biết.

Một câu nói đủ để tàn nhẫn, giết chết trái tim hần, nhưng hần vẫn mỉm cười, không sao, yêu một người không phải là phải ở bên họ, ép buộc họ mà là muốn thấy người mình yêu được hạnh phúc. Hần biết nó có một quá khứ không mấy tốt đẹp nhưng giờ thấy nó mỉm cười hạnh phúc thế, dù hần đứng một bên cũng không sao.

- Vậy chúc mừng em, hôn lễ của 2 người anh sẽ đến. anh có việc đi trước. - hần nói nhanh sau đó đứng lên bỏ đi, trước khi đi hần để lại cho nó một nụ cười, nụ cười thật lòng của hần làm tim nó có cảm giác như bị kim đâm.

Hần đã rời khỏi, nhưng nó vẫn ngồi đó, trước mặt là ly socola nóng còn nghi ngút khói, tiếng nhạc saxophone du dương làm nó muốn trải lòng mình, nhưng nó nhớ ra điều gì đó dùng ngón tay ấn nhẹ vào màn hình trên chiếc đồng hồ trên tay.

"Cần Hoàng Duy Khôi về sở." một câu nói ngắn gọn, nhưng đầy chất lạnh lùng, đây chính là thái độ làm việc của nó. Sau đó nó đứng dậy và rời đi khi vẫn chưa một lần chạm vào ly nước trước mặt. Nó bắt taxi đến bệnh viện.

.....

Tại phòng làm việc của mình, chiếc áo blouse trắng được vắt một bên, trước mặt Rick hiện giờ là màn hình laptop nhưng dường như là GPS thì phải, bởi có dấu chấm đỏ từ Run đang dẫn di chuyển về hướng bệnh viện. Chính xác rằng, mọi hành động của nó, anh đều kiểm soát được. Chính vì thế lúc này, anh gọi cho nó viện cớ để kiểm tra xem nó có nói dối anh hay không? Nhưng kết quả làm anh rất hài lòng.

"Cốc...cốc..."...vào đi.

Nó nhẹ nhàng bước vào, nó thấy anh vẫn đang chăm chú làm việc nên lặng lẽ bước đến gần bàn, anh vẫn làm việc rất say mê không biết người vào là nó, nó cũng im lặng nên anh thắc mắc, anh đã nói vào đi rồi mà, sao vẫn im lặng.

- Tôi nói vào....Hy, em đến từ lúc nào, sao không ở nhà nghỉ ngơi...anh...- anh khá bất ngờ khi vừa ngược lên đã bắt gặp ánh mắt của nó, ánh mắt sâu thẳm nhưng nhìn anh rất tự nhiên, nó đang nhìn anh làm việc sao?

- Ừm....không đến sao biết được có một trưởng khoa đang tắt bật làm việc quên cả giờ trưa thế này. - nó nói sau đó cười nhẹ, gõ nhẹ lên đồng hồ làm anh theo quán tính nhìn theo. Thì ra đã đến trưa rồi....

- Haizz....anh quên mất, dạo này công việc khá nhiều. Chúng ta đi ăn trưa thôi...- anh nói xong lấy áo khoác sau đó chìa tay ra, trog khi nó vẫn đang do dự thì tay nó đã được ai đó kéo đi. Xuống sảnh lớn của bệnh viện bao nhiêu cặp mắt đổ vào nó và anh, một hình ảnh mà đáng được lên trang bìa nếu như hai người họ là diễn viên hay đại minh tinh, nhưng dù không là diễn viên nhưng tin nó và anh sắp đính hôn lại được đứng đầu trang bìa của tất cả các tạp chí, tv...điều đó cho thấy thế lực của trưởng khoa trẻ đẹp soái ca của họ như thế nào. Về phần nó, đơn giản thôi, hai người ông cưng chiều nó hết mực, lại được hai người anh hết lòng yêu thương, sự sát cánh ủng hộ của 2 cô bạn thân Ren và Zeny thì còn ai phản đối việc này nữa.

- Bọn họ đang nhìn chúng ta. - nó nhắc nhở anh, tay nó khẽ động muốn tách ra nhưng lại bị anh nắm chặt.

- Không sao cả, bọn họ cũng biết rồi còn gì. Chân em vẫn đang bị thương, đi chậm thôi. - Anh nói sao đó dịu nó chậm chậm đi ra ngoài mặc dù nó nói không cần.

.....

- Anh về trước đi, em muốn đến thăm Ren và Zeny. - Nó nói với anh sau khi nó và anh đã xong bữa trưa.

- Không phải lúc này....em vừa gặp bạn rồi sao? - Anh hỏi lại, anh muốn biết nó có nói thật hay không.

- Lúc này em gặp Flynn muốn anh ấy đến dự hôn lễ của chúng ta. - lời nó nói làm anh cảm thấy hài lòng, rất hài lòng là đằng khác, bởi vì những lời nó vừa nói chứng tỏ nó đã thắng thừng từ chối hần. Anh rất vui vì thế việc nó gặp Zeny và Ren cũng dễ thông qua.

- Được, nhưng em phải cẩn thận, anh về bệnh viện, xong anh sẽ đến đón em đi thử áo cưới sau đó về nhà, có được không? - anh hỏi, nó gật nhẹ. "Phải thử áo cưới sao?", nó nghĩ, lòng nó chùng xuống, 5 năm trước nó cũng được mặc váy cưới nhưng kết quả là....đánh mất một vị hôn phu...nó tự cho rằng mình không có duyên với váy cưới, và nó nghĩ rằng không biết chiếc váy cưới lần này nó khoác lên người nó nên tạo vẻ mặt gì cho mình, tự vẽ cho mình một nụ cười hạnh phúc hay một vẻ mặt bất cần. Chính nó là người hiểu rõ hơn hết, hôn lễ giữa nó và Rick diễn ra để làm gì??

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Đính hôn - Rời

Hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt bởi hôm nay là ngày diễn ra lễ đính hôn của nó và Rick. Tính nó rất đơn giản vì thế nó không thích rườm rà, nhưng Tổng gia làm sao dám qua loa khi bây giờ họ chỉ còn mình Rick là đứa con trai duy nhất. Dù chỉ là lễ đính hôn nhưng mọi thứ đều rất xa xỉ từ cách trang trí đến cả khách mời. Hôm nay, ngày mà nó và anh đính hôn lại là một chủ đề nóng trên mạng xã hội và tất cả các mặt báo, nó biết nhưng cũng chẳng quan tâm vì nó hiểu chuyện này là ai làm.

Trong phòng chờ, nó phó mặc mình cho chuyên gia trang điểm làm tóc, tâm tình nó vẫn luôn ổn định, không nói không cười cũng không bức bối. Nhìn chính mình ở trong gương, nhìn xuống chiếc váy cưới hôm nay, nó tự cười bản thân mình, 5 năm trước nó cũng đã từng mặc váy cưới nhưng cuối cùng.....nó tự nghĩ rằng mình không có duyên với nó, vì thế nó tự chọn cho mình chiếc váy cúp ngực ngắn màu trắng, với 3 tầng voan xòe nhẹ nhún eo kết lại bởi chiếc nơ to bản cùng màu. Rick, anh cũng không ý kiến, miễn sao nó thích, anh không ép buộc nó.

Nó khoác tay Rick bước ra và tiến về lễ đài, quan khách vừa vỗ tay nồng nhiệt vừa tản ra tạo lối đi nhỏ cho cặp đôi chính, ai nấy đều tán thưởng xi xầm bảo họ đẹp đôi. Nó cùng anh trao nhẫn cho nhau thế là phải dưới một lần nữa những tiếng vỗ tay giòn giã vang lên, nó hơi khó chịu nhưng vẫn để trong lòng, Rick thì vô cùng hài lòng về lên nụ cười hạnh phúc. Bạn bè người thân nó đều đến rất đông đủ, Jeny-Jackson, Jesty-Min, Justy- Rin, Ren-Bin, Sany thì đứng kể ba mẹ mình, ngay cả Sun và Cody nghe tin cũng bỏ tất cả công việc và bay gấp về để tham dự lễ đính hôn này, bởi họ rất mừng và rất muốn nó được hạnh phúc. Nó luôn tìm kiếm một bóng hình nào đó, nhưng không, nó không hề thấy.

- Hôn đi, hôn đi....- Rin bắt đầu hô và mọi người hô theo, nó vẫn đang tập trung nhìn thẳng thì sự nhạy cảm của nó xẹt qua người khi nhận được bàn tay lạ của Rick chạm vào đôi vai trần của nó. Nó quay sang, lo sợ, hai tay nắm chặt bó hoa hồng làm những chiếc gai nhọn đâm vào tay nó muốn bật máu. Rick thấy vậy cũng không ép nó, anh nghiêng người hôn nhẹ vào má nó, theo phản xạ nó quay về trước và bất chợt chạm vào đôi mắt ấy, một đôi mắt mà khi ta nhìn vào rất khó đoán được họ nghĩ gì. Nó muốn đẩy Rick ra nhưng thực tế nó buộc mình không phải vậy, hấn nhìn nó một lâu sau đó mỉm cười.

- Chúc mừng em. Win...- nó vẫn không trả lời. Anh đứng kế bên thấy thế, tâm tình có chút không vui nhưng vẫn vui vẻ bước trước hấn chia tay ra bắt lấy tay hấn.

- Cảm ơn anh, Hy sẽ rất hạnh phúc. - Hấn vẫn nhìn nó, nó vẫn không có biểu hiện gì.

- Đứng khách sáo, chúng ta bằng tuổi nhau, gọi tên nhau là được. - hấn chủ động tách tay trước, sau đó xoay người hòa vào dòng người trong tiệc, nó cũng quay về phòng chờ.

Tiếng giầy cao gót khô khốc vang lên sau khán đài, nó đang đi vào khuôn viên sau khán đài, nó được tự do trong ít phút khi Rick bảo nó cứ ở trong phòng nghỉ ngơi và để anh cùng hai ông và người nhà tiếp khách.

- Tôi biết...- nó bước đến, vừa lúc hấn vừa cúp máy.

- À...Win....em ra đây làm gì..sao không ở trong đó cùng Duy Ân. - hấn miễn cưỡng bắt mình nói.

- em tìm anh....em cứ tưởng...- nó tự dối lòng mình, nó cảm thấy rất rất có lỗi với hấn.

- Anh đã từng nói sẽ dự lễ cưới của em, nhưng chắc sẽ không có cơ hội vì thế hôm nay anh đến, ít phút nữa anh phải ra sân bay sag Mỹ, Kyo bảo anh về có vụ án cần xử lí. - hấn nói chậm chậm, nó nghe rất rõ, nhưng nó nên vui hay nên buồn khi chính nó đẩy hấn rời xa mình.

- Đó là nhiệm vụ mà...haiz..vậy anh đi nhớ giữ sức khỏe...chuyển lời thăm hỏi của em đến Kyo nhé. - nó nói sau đó thở nhẹ, như nén cảm xúc của mình.

- Được, thôi anh phải đi, Win..nhớ giữ gìn sức khỏe, em....phải hạnh phúc...- hấn yêu nó, phải yêu rất nhiều và cũng đau rất nhiều, nhưng về cùng hấn vẫn muốn nó hạnh phúc dù kể bên nó k phải hấn, yêu một người là muốn người đó hạnh phúc chứ không nên ép buộc họ. Hấn rất hiểu điều đó, vì hấn cũng thế, hấn nguyện một bên chứ k can thiệp tay 3. Hơn nữa, hấn cũng biết được quá khứ của nó cũng không mấy hạnh phúc, và giờ đây có lẽ nó đã được đền bù một hạnh phúc mới.. Nhưng sao lòng hấn đau nhói thế này, khẽ mỉm cười và xoay người bước đi.

- Flynn....//một chút thôi...- nó từ sau vòng tay ôm lấy hấn có phản xạ lại nhưng nó bảo hấn đứng im. Hấn có thể cảm nhận được vòng tay này của nó rất chắc, như có sự níu kéo, uất ức...không muốn hấn rời đi. Còn nó thì sao? Nó muốn thời gian dừng lại ngay khoảnh khắc này, thật ấm áp nhưng sao lòng nó lại đầy lạnh giá và đầy vết kim đâm..

- Nhớ giữ liên lạc..."và đừng quên em..." - về sao nó tự nói trong lòng. Hấn gật đầu sau đó cũng quay đầu rời đi, nó nhìn theo hấn, hấn rất giống nó, đáng đi mang về đơn độc buồn bã, nhưng từng bước chân đều mang sự dứt khoát chứng tỏ, mọi việc mọi bước chân mà nó hay hấn đã từng đi thì nó và hấn sẽ không bao giờ hối hận.

- Flynn...hãy...đợi em...- nó nắm tay thật chắc, và nói thầm, con gió mạnh lần áp người nó, đáng người mỏng manh trong bộ váy cưới, mái tóc bị gió hất mạnh làm chiếc vương miện nhỏ lệch sang một bên, đôi mắt nó buồn bã thậm chí còn có dịch lỏng bên trong nhưng nó không rút xuống. Nó nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ sớm để được về bên hấn bởi nó vừa hiểu ra một điều, hấn là người vô cùng quan trọng đối với nó..

Nó chậm chậm về phòng chờ và gặp Rick, anh có vẻ không vui.

- Em vừa đi đâu về.

- Em vừa tiễn Flynn, anh ấy phải về Mỹ. - giọng nó nói không cảm xúc, mang vẻ lạnh nhạt. Anh nghe xong tâm trạng cũng đỡ hơn, nếu hẳn về nước anh càng vui hơn, nhưng nếu hẳn ở lại anh cũng không cần phải lo sợ khi giờ phút này, nó đã là vợ sắp cưới của anh.

- Chúng ta về nhà thôi. - Anh nói, làm nó giật mình hỏi lại.

- Về nhà...em vẫn còn ở EL...- nó không muốn những gì nó nghĩ lại đến.

- Anh đã cho người chuyển đồ của em sang nhà của chúng ta rồi. - anh nói làm nó cảm thấy lòng nóng lên, anh tự ý chuyển đồ của nó mà không hề hỏi ý nó. Nó bước nhanh nhưng lại khựng xuống.

- Em bị sao vậy....chân em chưa khỏi, lại phải mang giày cao lâu như vậy...- Rick vừa ngồi xuống tháo giày nó ra, nó vẫn không muốn nhưng anh vẫn dứt khoát, bế nó lên và rời khỏi. Nó không đòi co hay cãi nhau với anh, bởi đó là việc k nên làm và vì bản thân chân nó cũng chưa lành hẳn, vừa rồi mang giày cao, đi nhiều và lâu như thế chân nó cũng rất đau, có thể lại bị trật vì ở quá khứ nó vẫn hay bị thế, nên nó k muốn làm hại bản thân mình.

Mặt nó dần chuyển sang hồng khi hai tay phải vòng sang cổ Rick, hơi thở của anh rất nam tính và ở cự li gần, nó cũng nhận ra anh cũng rất đẹp trai và quyến rũ. Anh nhìn thấy thế thì rất vui vẻ, bước đi của anh vô cùng thong thả và tự nhiên bởi nó rất nhẹ đối với anh.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bạn mới - Ba từ mới nhưng quen

11. Bạn mới – Ba từ mới nhưng quen

Thế là thời gian trôi nhanh như thế, mới đây nó và anh đã sống cùng nhau gần một tháng trời, nó và anh rất hạnh phúc, ngày ngày đi làm cùng nhau rồi cùng nhau về. Anh rất tốt với nó và vô cùng cưng chiều nó, còn nó vẫn luôn giữ khoảng cách trong lòng mình. Nó một phần đã động lòng nhưng một phần vẫn luôn hướng về nhiệm vụ, đó cũng chính là lý do mà nó chậm rãi hành động và cũng là nỗi khổ của người nằm vùng như nó. Nhưng thân là một cảnh sát, một người yêu công lý thì chắc chắn nó không thể để cảm xúc chen vào trừ một người, nhưng người đó không có ở đây.

Hôm nay, là ngày thứ hai nó đi làm một mình khi anh đã đi công tác hai ngày trước. Anh đi, nó ở nhà vô cùng thoải mái nhưng vẫn có chút gì đó gọi là nhớ nhưng, hết việc nó lại về thăm ba mẹ chồng khi hai ông của nó đã về Luân Đôn nghỉ dưỡng. Nó ngồi trong phòng làm việc và suy nghĩ điều gì đó, nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên tay, đó là nhẫn cưới của anh và nó nhưng nó không nghĩ thế, lòng nó chợt nhớ về hắn. Màn hình đồng hồ phát sáng, nó hiểu được rồi tắt màn hình đi, sau đó đến phòng làm việc của anh.

- Chào bác sĩ Trần. – bs Khắc đi ngang qua nó hỏi, nó chỉ gật đầu tay đang đặt vào khóa cửa.

- Cô vào phòng trưởng khoa sao? Anh ấy công tác về rồi à..- Khắc Bảo tiếp tục hỏi làm nó trách thằm trong miệng, thật phiền phức.

- Không. Anh ấy nhờ tôi vào lấy ít đồ cho anh ấy để quên. – nó tìm đại một cái cớ nhưng cũng khá thuyết phục.

- À....vợ giúp chồng, hai người tình thật ý....thôi tôi đi trước đây... tạm biệt. – Nó cũng vẫy tay chào, thăm mong Khắc Bảo mau rời khỏi. Nó nhẹ nhàng mở cửa đi vào, nhẹ nhàng ngồi vào ghế và mở máy vi tính trước mặt nó. Vì cùng làm trong bệnh viện nên tất cả máy tính trong cùng một bệnh viện từ Viện Trưởng đến nhân viên y tế....vẫn có cùng mật khẩu để mở nên nó rất dễ dàng mở được máy tính của anh. Nó nhanh chóng tìm kiếm thứ nó cần, nhưng tìm mãi, mở hộp đã thắm vào chiếc áo sơ mi trắng sữa, vàng trán cũng lấm tấm mồ hôi, nhưng nó vẫn cứ tiếp tục tìm cho đến khi mắt nó mở to và dần sáng lên. Trước mắt nó là một thư mục đen không rõ tên, nhưng khi click vào thì lại xuất hiện thêm khung màu đen.

- Password là gì nhỉ??? – nó tự hỏi nhưng phần lớn nó nghi ngờ đây là hồ sơ đen.

- Tôi nghe....cảm máu cho bệnh nhân, tôi đến ngay. – nó nhận điện thoại từ phía dưới của bệnh viện và nhanh chóng tắt máy và rời đi.

.....

Một tuần sau.

- Bác sĩ Trần, cô có thể đi dạo cùng tôi một lát không? - Triết Minh, một bệnh nhân mà đã được nó cứu sống vào tuần trước, nay anh đã dần bình phục. Tuy là bệnh nhân đang trong thời kì bình phục nhưng anh vẫn rất đẹp trai dường như ngang ngửa với Rick.

- Có thể. – nó đồng ý, một phần đây là bệnh nhân cuối mà nó đến thăm hôm nay, một phần nó muốn bệnh nhân phần chấn vui vẻ hơn.

Cả hai cùng đi dạo trong khuôn viên của bệnh viện, đây là một không gian rộng lớn và rất nhiều cây xanh, nơi đây có rất nhiều ghế đá để nhiều bệnh nhân

có thể đến nơi này nghỉ ngơi hưởng thụ cảm giác bên ngoài để khỏi bị tù túng. Triết Minh cùng nó đi song song với nhau, anh vẫn trong trang phục của bệnh nhân còn nó thì phong cách vẫn đơn giản như cũ, giày bệt trắng, áo sơ mi cùng quần âu màu đen, bên ngoài khoác áo blouse và mang ống nghe thân thuộc trên người, mái tóc nó buộc gọn gàng lộ ra từng góc ngạnh khuôn mặt, vẻ tươi sáng thuần khiết hiện lên trong nó bởi khuôn mặt không son phấn của nó, nhưng vì thế mà nhợt nhạt ngược lại tạo sự thoải mái khi đối phương nhìn vào nó.

- Thật sự cảm ơn bác sĩ, không nhờ bác sĩ có lẽ tôi đã rời xa nơi này lâu rồi. – Anh thông thả nói.

- Anh đừng nói thế, đây trách nhiệm của một lương y, bất kì một bác sĩ nào trong trường hợp ấy cũng sẽ làm như tôi thôi. Còn nữa, anh có gọi tôi là Minh Hy hay Win đều được. – nó nhẹ nhàng nói, đối với bệnh nhân trong những trường hợp này nó luôn gần gũi thân thiện nhưng trong công việc nó cực kì nghiêm khắc và rõ ràng, thái độ khác hẳn với bây giờ.

- Tôi là Triết Minh, chúng ta đã có duyên như thế hay là làm bạn của nhau đi. – Anh đề nghị.

- Được, bạn mới. – nó không ngần ngại, bởi tính nó đã khác 5 năm trước, nó nên trân trọng tình cảm hơn.

Nói rồi, anh và nó đã ngoéo tay xem như đã chính thức làm bạn với nhau, anh nở nụ cười tỏa sáng vô cùng ấm áp. Anh và nó dừng lại tại chiếc ghế đá gần cây sanh xanh mát và trò chuyện một lúc.

- Wow...xem ra Win rất hạnh phúc rồi, Win làm việc ở đây, chồng Win lại là Trưởng khoa, cũng giống như giám đốc và trợ lý rồi còn gì, làm chung một cơ quan, lại chung một khoa, còn gì hạnh phúc hơn nữa đây...- anh bật cười khi biết được nhiều điều về nó, nhưng khi nó hỏi về anh, nó cảm nhận anh trả lời 1 cách tùy tiện và lơ sang chuyện khác. Nó vẫn không hiểu vì sao? Nhưng nó cũng không muốn tìm hiểu thêm.

- Thôi, muộn rồi, chúng ta vào thôi, ở lâu sẽ không tốt cho sức khỏe của anh. – Nó đưa Triết Minh về phòng bệnh và sau đó và về nhà.

Trời đã tối, vẫn như hôm trước, nó lại về một mình, ăn tối một mình, nhưng hôm nay vừa mở cửa vào nhà thì nó đã thấy bóng dáng quen thuộc của anh.

Anh đứng đó, từng hành động của anh nó đều thu vào mắt, nhìn anh đang đeo tạp dề, anh đang nấu ăn, ánh mắt anh ôn nhu dịu dàng đến lòng nó như lay động.

- Em về rồi à...- anh thấy nó về thì rất vui mừng, như muốn khoe điều gì đó.

- Vâng, anh về lúc nào thế, sao không báo với em cùng ba mẹ một tiếng. – một tiếng em hai tiếng anh, vâng, dạ...những thứ này nó đã học và làm quen từ sau hôm đính hôn đến giờ, vì anh bảo anh thích thế. Anh hài lòng khi thấy nó nghe lời mình đến thế và càng thấy mình hạnh phúc và càng lúc càng yêu nó hơn cũng chính vì thế sự ghen tuông của anh càng dâng lên trong người anh.

- Xong việc sớm thì về với vợ thôi, và lại anh cũng muốn cho em một bất ngờ...- anh nói xong ra vẻ bí mật...làm nó muốn khám phá ra bí mật này.

- Bất ngờ gì thế.../Lại đây...- sau đó nó đỏ mặt chạy nhanh lên lầu khi anh đang xào rau ở đây mà bật cười ha ha. Việc là nó muốn khám phá bí mật nên đã nghe lời anh, đến gần anh và cuối cùng bị anh hôn má một cái, nó bất ngờ đỏ mặt nên chạy nhanh lên lầu, anh bật cười vì vẻ đáng yêu của nó.. Nhưng anh rất nhớ nó, dù nó và anh đã đính hôn nhưng anh vẫn sợ ai đó cướp đi nó từ tay anh, nhưng nhìn biểu hiện của nó thế này, chắc anh đã suy nghĩ quá xa rồi.

Trên phòng lúc này, nó đang ngâm mình trong bồn tắm, hòa mình vào dòng nước ấm làm nó dễ chịu, Rick về sớm cũng tốt. Nó nhắm hờ mắt lại, hệ thống lại mọi chuyện trong ngày, nghĩ đến Triết Minh, lúc đầu anh rất thân thiện nhưng tại sao nó lại có cảm nhận có điều gì đó bất ổn hằn sâu trong người anh mặc dù nó và Triết Minh đã là bạn với nhau, nghĩ đến cái hôn vừa rồi và hành động của chính bản thân nó, biểu cảm của nó rất tự nhiên nhưng không lẽ nó đã động lòng rồi sao? Không, một suy nghĩ khác đã cắt ngang dòng suy nghĩ đó khi nó đang cố tìm cách thử và tìm ra mật mã để giải một câu đố lớn mà nó đang cần phá giải.

.....

Tại một tòa lâu đài nguy nga rộng lớn, nơi có một chàng trai tóc vàng nổi bật nhưng vẻ mặt vẫn bình thản ngồi vắt chân xem những tấm hình mà tấm tắc khen ngợi.

- Góc chụp tốt lắm, làm tốt lắm, mau gửi những thứ này đến nơi tôi nói. Đây là phần của các anh. - chàng trai ấy đưa cho người đối diện một bao thư dày cộm và một sập hình, người đối diện tuân lệnh rồi đi để lại một bóng hình cao lớn nhưng nhỏ bé trong tòa lâu đài ấy.

- Trịnh Hàn Băng, có trò hay chờ cô đó...xem cô sẽ làm gì để giải thích thế nào đây. – chàng trai ấy nhếch môi nói và nắm chặt lòng bàn tay. Bao năm bao cố gắng chỉ với ba chữ duy nhất, cũng vì ba chữ này mà phấn đấu cố gắng. Ba chữ ấy rất quen thuộc TRỊNH HÀN BĂNG.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và Chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Điều bất ổn

Sau khi Rick trở về thì nó và anh lại cùng nhau đi làm như mọi khi. Nhưng hôm nay nó về sớm hơn Rick vì anh bảo anh còn việc cần bàn với viện trưởng nên nó về trước. Nó cũng bắt đầu nghĩ ngờ điều gì đó nhưng lại thôi. Vì thời gian còn khá sớm nên nó đã hẹn hai cô bạn thân của mình đi cafe.

.....Cafe Thủy Trúc.....

- Hey sếp của tui...đội tui lâu hông? - giọng nói thánh thót cùng phong cách thời trang trẻ trung, quần short đen áo sơ mi crop top cùng chiếc túi EG, giày thể thao trắng, nếu không nhìn vào tay trái kia có chiếc nhẫn cưới thì chắc rằng sẽ không một ai nghĩ cô gái trước mặt nó lúc này đã có chồng đâu.

- Tính cậu vẫn thế...nhưng mình đã từ bỏ làm cảnh sát rồi...giờ mình là bác sĩ.Công việc của cậu thế nào?..- nó chậm rãi nói...cách nói từ tốn làm Zeny phải ngỡ ngàng.

- Biết....biết.....chọc tí cho vui thôi mà.Công việc của mình vẫn tốt, chỉ có điều dạo này trộm cướp nhiều quá...hjhj.....mà nè...cậu có gọi Ren đến không? Bộ 3 mà thiếu cậu ấy...

- Ayza....nhắc cậu ấy cậu ấy đến rồi kìa. - Zeny nói khi thấy cô bạn quen thuộc của mình bước vào. Ren vẫn không gì thay đổi, vẫn nét dịu dàng thủy mỵ trong trang phục công sở với chiếc váy đen kiểu đuôi cá kết hợp với chiếc áo sơ mi xanh tay lỡ, giày cao gót đen, mái tóc đen óng mượt xõa ra tự do. Ren càng ngày càng đẹp nhưng dường như vẻ mặt của cô ấy k được tốt lắm.

- Chào 2 cậu...chào Win.// thôi ngồi xuống gọi nước đi...- nó không nói gì chỉ gật đầu nhưng âm thầm quan sát Ren, hình như có điều gì đó k đúng.

.....

- Ren...cậu sao vậy...có chuyện gì thì nói cho tui này biết đi...tui này sẽ giúp cậu...- dường như Ren k thể kìm được cảm xúc của mình nữa, tình hình giờ đã vô cùng khẩn cấp, nhưng cô biết nói sao khi 5 năm trước cũng là nó giúp cô...Nhận lại vẫn là sự im lặng, Zeny lo lắng nhìn sang nó, hai tay Ren đan vào nhau trên mặt bàn.

- Cậu xem tôi là gì? - thanh âm lúc này của nó giống hệt với 5 năm trước. Cả Zeny cũng giật mình quay sang nó khi nghe được giọng nói ấy, nó quá sắc lạnh. Ánh mắt nó vẫn nhìn thẳng, Ren hiểu được ý nó thế nào. Ren tin tưởng nó.

- Mình.....mình k có sao.....nhưng công ty của mình..sắp bị thu mua rồi...- Ren nói mà rơm rớm nước mắt.

- Cái...gì...? Châu thị của cậu lớn như vậy, và lại FJA vẫn còn hợp tác với Châu thị...

- Mình đã từng kí hợp đồng với 1 tập đoàn nước ngoài vào 3 ngày trước, nhưng nó lại là 1 hợp đồng ma, mọi nguồn vốn của Châu thị đều đổ vào đó hết...nhưng....

- Trời ơi.....mình k thể giúp cậu được rồi....phải làm sao đây Win...- Zeny nóng lòng muốn giúp Ren, nhưng quả thật Zeny đều vô ích khi nghĩ đến điều đó vì Trang thị và Châu thị trước giờ chưa có liên hệ với nhau với lại cả 2 đều kinh doanh với 2 lĩnh vực khác nhau.

- Tập đoàn nước ngoài cậu nói là...// WUWU, đứng đầu là Nguyễn Tuấn Thanh. - Ren nói xong thì Zeny có phần hơi hoảng vì WUWU là một tập đoàn nổi tiếng ở Bắc và Nam Mỹ, đã lọt top và còn vượt mặt cả Trang thị và The World. Nhưng nó nghe xong, sắc mặt trầm hẳn nhưng vẫn k để lộ cảm xúc ra ngoài.

....."I believe....."

- "Vâng....thưa mẹ...." - Là mẹ chồng nó gọi, nó đứng lên và chuẩn bị rời đi.

- Chuyện của Châu thị, mình sẽ giúp cậu...cậu hãy đi làm bình thường đi...k sao đâu...- trước khi rời khỏi nó vẫn để lại 1 câu làm Zeny thở phào nhẹ nhõm cứ tưởng nó phớt lờ k chứ. Bỗng dưng, cách nó bước đi cũng thế, vẫn như xưa, từng bước dứt khoát k có gì là lo lắng cả.

- Ren....Win đã nói vậy thì cậu nên yên tâm, nghe lời cậu ấy đi làm bình thường, mạnh mẽ lên nào...- Ren nghe Zeny an ủi cộng với ánh mắt từng lời nói của nó a2m cô phần chần hẫn lên khẽ nở nụ cười tươi cho Zeny yên tâm, sau đó cả 2 chia tay nhau ở cửa để về nơi làm việc của mình.

.....

Nó về nhà thì thấy mẹ anh đã chờ sẵn, kể đến là Rick, anh đã say mèm. Áo khoác quăng sang một bên, cavat cũng chẳng còn ngay ngắn, nói chung nhìn khác hẳn với lúc sáng anh cùng nó đi làm.

- Mẹ....-

- À....Win...con về rồi à...mẹ qua thăm 2 con nhưng mới đến cửa nhà Duy Ân về trong tình trạng thế này, nên mẹ mới gọi ngay cho con đó, hai con hôm nay k về cùng nhau sau...- mẹ hần thấy nó về nói.

- Vâng...lúc sáng con và anh ấy cùng đến bệnh viện nhưng anh ấy bảo con về trước vì anh ấy có hẹn với viện trưởng, con có hẹn với Zeny và Ren và nhận được điện thoại của mẹ..-

- Thôi con về rồi thì lo cho nó đi...cũng khuya rồi hôm khác mẹ qua thăm hai đứa...Win à...con đừng giận nó, là đàn ông xã giao nấy chuyện này....

- Vâng...con hiểu thưa mẹ.....mẹ về cẩn thận....- nó nói xong tiễn mẹ cửa, sau đó vào lại nhà. Tiếp tục đỡ Rick về phòng ngủ. Rick đã say mềm cảm nhận được sự êm ái của chiếc giường mang lại nên ngủ say sưa, nó vì lo cho anh nên vẫn k vội thay đồ liền xuống bếp lấy nước cho anh, nhưng tiếng báo tin nhắn làm nó khựng lại. Vì điện thoại của nó và anh giống hệt nhau nên nó tưởng đâu là tin nhắn từ điện thoại nó, mở lên xem thì nó phải bắt mình ngừng nghĩ.

"Nên quản lại vợ của mình....cậu chắc vợ mình thật lòng với mình chứ..." phía trên những dòng chữ kia là những tấm hình nó cùng hân ở sân bay, kế tiếp là hình nó cùng Triết Minh ở bệnh viện. Nó thẳng tay xóa ngay những tin nhắn ấy và để điện thoại ở vị trí cũ. Nó bỏ ra ngoài ban công.

Hôm nay, trời đẹp nhưng rất lạnh nhưng sao chiếc áo sơ mi của nó vẫn còn đầy mồ hôi, hay do nó đã căng thẳng.

Nó đã khá rối về chuyện của Ren ở lúc chiều, giờ lại thêm một kẻ thù ẩn danh đang tìm cách trả thù nó. Nó chắc là thế bởi người bí ẩn đó gửi những bức ảnh vừa rồi cho Rick chỉ có một mục đích duy nhất chính là li gián tình cảm của Rick dành cho nó. Nó phải nhanh chóng tìm ra con người này.

.....

- Cậu thân là đội trưởng mà làm việc thế hả.....cậu chán làm cảnh sát rồi phải không? - tại phòng chỉ huy, nơi mà Kyo đang tức giận quần tập hồ sơ trên bàn

- Tôi...xin lỗi.....- hân k nói gì, tự động rút súng cùng thẻ cảnh sát để trên bàn làm việc Kyo, Kyo càng tức giận hơn.

- Cậu làm thế là sao? Về làm lại báo cáo cho tôi. - Kyo vờ tức giận để làm hân phần chán hơn. Anh biết vì nó mà tinh thần hân đã sa sút ảnh hưởng đến tốc độ làm việc của hân.

Hân vẫn cúi đầu và ôm tập hồ sơ và hững lẽ ra ngoài. Kyo nhìn cánh cửa đóng lại mà lắc đầu. Lời nó nói đúng thật k sai, điều hân về lại đây hân còn thế, nếu để hân ở ngay bên nó chắc chắn mọi kế hoạch sẽ thất bại.

.....

- Việc thu mua Châu thị thế nào rồi? - chàng trai có mái tóc vàng lên tiếng.

- Gặp chút rắc rối. - một chàng trai khác nói, nhưng nhìn chàng trai ấy rất quen.....

- Rắc rối. - chàng trai ấy hỏi lại.

- Phải là rắc rối. Hôm tôi kí hợp đồng thì k có gì nhưng giờ....

- Rắc rối ấy thế nào...

- FJA đã vào cuộc rồi...-

- HU....Vào cuộc rồi sao??? không sao, cứ tiến hành theo kế hoạch đi. - chàng trai tóc vàng nhếch môi nói, sao đó rót rượu đưa sang chàng trai bên cạnh.

- Tuấn Thanh...cảm ơn cậu....- chàng trai tóc vàng nâng ly rượu lên nói với chàng ấy, chàng trai có gương mặt giống hệt với người anh của mình Nguyễn Thanh Tuấn.

- Triết Minh, mạng của mình là cậu cứu...mình sẽ giúp cậu hết mình.....cạn. - chính xác là Triết Minh là người đã cứu chàng trai ấy trong vụ tai nạn xe, vì chàng trai ấy đã mất trí nhớ mãi mãi và khuôn mặt bị biến dạng nên anh đã sàng bỏ tiền ra giúp chàng trai ấy phẫu thuật thẩm mỹ ghép da, và khuôn mặt anh anh muốn thấy cuối cùng cũng thành công khi chàng trai ấy hiện giờ đang ở trước mặt anh - Nguyễn Thanh Tuấn chủ tịch Wu thị của 5 năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và Chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bản sao ẩn hiện

Sáng hôm sau, Rick tỉnh dậy và chuẩn bị đi làm, bên cạnh anh là một khoảng trống, với điện thoại và định gọi cho nó anh lại thấy mẫu giấy nhỏ bên cạnh. Cầm mẫu giấy nhỏ trên tay, anh đọc xong lại hôn nhẹ lên nó, sau đó vào toilet vsen chuẩn bị đến xuống nhà.

Tại bệnh viện, lúc này đã gần điểm trưa, nó cũng vừa kết thúc buổi thăm nhân hàng ngày của mình. Về lại phòng làm việc của mình rồi lại cời áo blouse trắng vắt vào lưng ghế, hôm nay nó chọn cho mình chiếc áo sơ mi tay dài cổ bẻ màu sữa, quần âu xám cùng giày cao gót trắng để vuông toát lên vẻ thanh lịch, mái tóc buộc đuôi ngựa về sau gọn gàng, lộ ra khuôn mặt từng góc cạnh rất mộc, trắng sáng không phủ chút son phấn, nó vẫn như thế, phong cách vô cùng đơn giản nhưng từng thứ đơn giản ấy giá trị của nó trên thị trường vẫn rất thực tế. Thả nhẹ người xuống chiếc ghế xoay kia, nó xoay người lấy điện thoại ở trên bàn, những tấm hình lúc tối lại hiện lên. Khuôn mặt nó lại trở nên đắm chìm, chắc chắn có người muốn can trở nó, nhưng hiện tại lúc giờ

nó không thể báo và nhờ đến Kyo, nếu làm thế nó sẽ bị lộ bất cứ lúc nào, nó không thể mạo hiểm. Nó đang chăm chú nhìn vào màn hình thì điện thoại lại rung lên.

"- Em nghe....anh không thể đi gặp họ à....- nó đang nói với Bi qua điện thoại.

- Họ đang ở Việt Nam....anh nghĩ em nên đích thân ra mặt sẽ tốt hơn, dù sao em gái anh rất tài giỏi còn gì...- bên này Bi đang ngồi uống trà cùng với hai ông của mình, xem ra anh cũng làm việc hết công suất của mình rồi. Anh chỉ là trợ lý kiêm đại diện chủ tịch FJA bên này, nhưng giờ muốn bàn luận với WUWU phải bay về Việt Nam, nhưng chủ tịch chính chủ là em gái anh cũng đang ở Việt Nam thì cần gì anh phải bay sang bàn luận... Anh đâu có rảnh???

- Anh trốn việc có phải không?? - nó hỏi, nhưng thừa biết câu trả lời.

- Đâu có, em gái yêu, anh đã làm xong toàn bộ tài liệu, cũng đã mail sang cho em, giờ chỉ cần em ra mặt thôi..tha cho anh lần này đi mà...- phía bên này biểu cảm của Bi đang làm cho hai ông của anh phải suy nghĩ lại, liệu Bi có phải hai mươi mấy tuổi đầu hay không?? Biểu cảm anh mê nhau như trẻ con nhưng trông rất đáng yêu.

- Thôi được."- nó tắt máy, haizzz, gặp một chục người đại diện như anh nó nó thà khỏi mời còn hơn.

Cốc...cốc...cốc....

Mời vào.

- Áyza....không ngờ vợ anh lại nấu bữa sáng ngon vậy đây...xem ra, từ bây giờ anh không phải ăn bên này nữa....- Rick mở cửa bước vào, đôi dài da bóng loáng, quần áo đen cùng áo sơ mi xanh được anh gấp ngay ngắn đến khuỷu tay. Anh vẫn vẻ tự nhiên thậm chí còn cười tươi, không ai có thể nhận ra rằng người trước mặt như anh đây tối qua say mềm, nhưng sáng hôm sau anh vẫn đi làm bình thường, chỉ có điều hơi trễ xúu thôi chứ k hề bị đau đầu hay gì cả.

- Ah đến lúc nào thế. - nó thấy Rick vào thì hỏi anh sau đó tiện tay tắt luôn màn hình điện thoại.

- Anh đến cũng khá lâu nhưng vì viện trưởng có chuyện cần bàn với anh nên giờ mới đến thăm vợ nè..- anh nói chuyện rất tự nhiên, nụ cười lại càng tỏa sáng. Nó cũng thế, khi nghe những câu nói của anh nó cũng khá thoải mái trong lòng k khó chịu như trước nữa. Anh thấy nó đứng lên bỏ điện thoại vào túi như chuẩn bị rồi đi.

- Em định đi đâu sao? - anh hỏi, nhưng..

- Phải..em phải giải quyết 1 việc// anh đưa em đi...

- Không cần thiết đâu anh.. Em sẽ về đúng giờ làm việc. - nó thấy anh k được vui nên chậm rãi nói thêm câu sau, anh cũng gật đầu sau đó cả 2 cùng rời khỏi phòng và tạm biệt khi ra khỏi thang máy.

.....

Tại WUWU.....

Nó đã bắt taxi đến trước mặt tiền của WUWU, khẽ ngoái nhìn cũng cao thật 45 tầng chứ đâu phải ít. Nó chậm rãi bước vào. Nó, vẫn trong bộ trang phục ấy nhưng giờ đây nhìn phong thái của nó lại khác. Khác với vẻ thân thiện hòa lòng lạc quan khi ở bệnh viện thì giờ đây nó lại xuất hiện tại đây với dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của mình.

- ah...ah...cô ơi...cô cần gì ạ...- cô tiếp tân mãi nhìn nhìn nó mà xem quên mất nó đến đây để làm gì.

- tôi muốn gặp chủ tịch. - giọng nó lạnh nhạt.

- Vâng, nhưng cô có hẹn trước không ạ...

- Không// Thưa chủ tịch...có...người cần gặp ạ..- được sự đồng ý từ trên xuống nên nó được gặp chủ tịch của WUWU dưới sự chỉ dẫn của tiếp tân.

..."Cốc....vào đi..."

- Chào...tôi là...// tôi là Nguyễn Tuấn Thanh..hân hạnh biết cô...- nó vừa định chào nhưng phải dừng lại đôi chút vì chạm phải gương mặt kia, là gương mặt của....Jame, một tên tội phạm đã tự kết liễu mình vào 5 năm trước.

- Chào...tôi là Trần William Minh Hy, có thể gọi tôi là Win. - nó cũng giới thiệu về mình, Thanh hướng tay về ghế mời nó ngồi đối diện với mình, sau đó anh cũng ngồi xuống bắt chéo chân. Nó thăm quan sát, từ hình dáng, vẻ ngoài, nụ cười, chiều cao và ngay cả phong thái, cách nói chuyện cũng rất giống, đây k phải là trùng hợp chứ?

- Thế cô Trần đến đây làm gì...

- Tôi nghe nói WUWU đang thu mua Châu thị? - nó cũng lấy lại sự lạnh lùng của mình

- Phải..nhưng có gì liên quan đến cô Trần đây? - Thanh vẫn giữ phong thái như cũ, vì Triết Minh đã lường trước được nó sẽ đến đây nên đã có sắp xếp.
- Tôi muốn anh dừng lại việc thu mua.
- Nếu tôi nói không thì sao? Bỗng dưng có 1 cô gái xinh đẹp xuất hiện nói dừng là dừng sao? - đột nhiên Thanh thay đổi thái độ, có nét gì đó châm biếm hay mỉa mai. Nó đứng thẳng lên.
- Anh nên suy nghĩ lại. - nó lạnh lùng cất bước, tuy nó k để lộ thân phận với Thanh nhưng chắc chắn anh đã biết nó là ai? Hôm nay nó đã đến đây nhưng chắc có lẽ hôm nay lời nói của nó k có trọng lượng với Thanh nên khiến thái độ nó lạnh hẳn.

.....

- Sao rồi....
- Cô ấy vừa mới đến đây, đúng thật là 1 người tuyệt hảo, đáng vẻ rất kiêu ngạo.
- Hừ...chúng ta và cô ấy sẽ lại gặp nhau nữa thôi. - cuộc thoại giữa hai chàng trai kết thúc nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và Chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thời gian trôi

Trong chiều hôm đó, nó cố gắng hoàn thành xong việc ở bệnh viện và nhờ 1 đồng nghiệp trực thay mình. Nó nhanh chóng trở về nhà và tự nhốt mình trong phòng đến hết cả buổi chiều. Ngay cả điện thoại cũng khóa máy, bởi nó đã rất tập trung để xử lý công việc trước mắt này. Năm năm trước, những chuyện thế này, nó xử lý rất đơn giản và nhanh gọn, nhưng năm năm sau những rắc rối lại đến với nó.

Hiện tại bây giờ đã điểm 20h, đồng nghĩa với việc nó đã ở trong phòng này làm việc với chiếc laptop trên bàn đã hơn 10 tiếng đồng hồ. Ngã người ra phía sau, nó lấy được chút thoải mái từ cảm giác êm ái ở lưng đem lại. Dù nó là Zanker, hợp tác với Châu thị. Trên thương trường, và đối với các tập đoàn khác nó sẽ k quan tâm đến việc đổi chủ vì đổi hay không thì vẫn nhận được lợi ích mà từ phía chủ đối tác, k ảnh hưởng đến nó. Nhưng giờ lại là Châu thị, bắt buộc nó phải để mắt đến chuyện này, nhưng cũng tiếc 1 điều là chuyện nội bộ của tập đoàn hay công ty, các tập đoàn khác k được xen vào.

Lúc này anh cũng vừa đi làm về, ghé ngang phòng làm việc của nó được người khác nhắn là nó đã đổi ca trực và rời khỏi bệnh viện từ lúc nào, anh gọi điện thoại nhưng nó tắt máy.

"Cốc...cốc..." không có phản hồi và anh tự vào. Từ phía sau, anh có thể cảm nhận được hôm nay nó mệt mỏi như thế nào? Ở bệnh viện đâu có nhiều chuyện để khiến nó như vậy, rốt cuộc đã có chuyện gì. Anh nhìn lên màn hình laptop vẫn còn sáng, trên đó hiện tất cả thông tin nói cách khác là tình hình hiện tại của Châu thị.

- Win...em có sao không? Sao trông em mệt mỏi thế? - Nghe giọng nói của anh, nó bừng tỉnh vì này giờ nó mãi nghĩ hướng giải quyết...
  - Anh về rồi à...hôm nay về sớm thế..- lời nói nó vừa phát ra, anh đã biết ngay nó chẳng đề ý đến giờ giấc.
  - Em nhìn kĩ đi...gần 21g rồi đó...có chuyện gì mà em lo lắng vậy...- anh ngồi cạnh nó.
  - Có một chút chuyện của Ren. WUWU đang tính thu mua Châu thị. Em đang tìm cách giúp cậu ấy. - giọng nói nó nhẹ nhàng nhưng có thể thấy trong đó luôn có sự lo lắng.
  - Thế em định giúp Ren thế nào? - Anh hỏi, nó rời khỏi ghế và đến bên cửa sổ.
- Nó lắc đầu, một cảm giác hết như bất lực mà nó đang cảm nhận được từ chính bản thân nó.
- Thấy thế, anh đến ôm nó từ phía sau, thì thầm vào tai nó.
- Chuyện này anh sẽ giúp em. - Nó mặc kệ cái ôm từ phía sau, bởi nó quen với cảnh thế này, ở trong vòng tay anh mỗi ngày, nó cũng có chút quen thuộc.
  - Anh giúp bằng cách nào? - nó nhỏ giọng hỏi anh.
  - Chủ tịch WUWU là bạn của anh, nhờ cậu ấy 1 tiếng chắc không có gì đáng lo ngại. - lời anh vừa phát ra làm nó càng ngạc nhiên hơn "Bạn sao?", chắc nó đã suy nghĩ quá nhiều vì Tuấn Thanh có gương mặt giống hệt với Jame nhưng chắc đó chỉ là chuyện trùng hợp khi cả thế giới này chuey65n người

giống người là chuyện bình thường.

- Win...em đang suy nghĩ gì vậy. - anh thấy nó im lặng, nên xoay người nó lại.

- Không có, vậy chuyện của Ren phải nhờ vào anh rồi...- anh mỉm cười và hướng đến phòng tắm, anh tưởng chuyện gì, nhưng chuyện này đối với anh dễ như trở bàn tay. Nó nhìn theo anh mà trong lòng không ngừng mâu thuẫn, chuyện ở Tổng thị đều do Rin giải quyết, còn anh thì làm việc ở bệnh viện, sao anh lại có một người bạn có máu mặt trên thương trường đến vậy. Nếu có quen biết thì người quen biết phải là Rin mới đúng.

.....

Ngày hôm sau, nó vừa tỉnh dậy thì đã nghe tiếng chuông điện thoại báo tin nhắn. Mở ra xem, nó thờ phào, rốt cuộc Châu thị k sao nữa rồi, là Zeny gửi đến. Nó vừa xuống giường cũng là lúc cửa phòng tắm vừa mở ra, anh đang thay cho mình chiếc quần âu và áo sơ mi trắng để chuẩn bị đi làm liền thấy nó lao đến ôm anh..

- Win...// Cảm ơn anh về chuyện của Ren..- anh cũng đáp lại cái ôm đó, hôm nay hai người thật rất rất tình cảm.

- Chúng ta là vợ chồng, chuyện của em cũng là chuyện của anh...- Nó vừa nghe hai từ vợ chồng liền giật mình buông tay ra, lý trí của nó đã được nhắc nhở bởi 2 từ này.

- Thôi, em cũng chuẩn bị đi làm...//anh xuống nhà đợi em - anh vừa chỉnh cavat vừa nói vọng vào khi nó đã vào toilet.

Trong phòng tắm, nó mặt cho nước lạnh thấm vào người, vì nước lạnh làm nó tỉnh táo hơn.

- "Mình vừa làm gì vậy? Mình và hấn ta, không thể nào..." nó tự đọc thoại 1 mình. Nhớ lại những cảnh vừa rồi, là tình cảm đi trước lý trí...Không được, nó không thể.

.....

.....tại S.P.K.....

- Flynn, cậu cùng Peter bên tổ E.B. chỉ huy điều tra vụ án này đi. - Kyo đưa sấp tài liệu cho hấn xem nhưng hấn vẫn k đụng tới.

- Sếp có thể đổi người thay tôi được không? - hấn ngăn k cho Kyo thấy được vẻ mặt ủ rũ của mình.

- Cậu là đội trưởng của S.P.K luôn can đảm k màn nguy hiểm. vậy mà giờ cậu có thái độ hèn nhát vì một vụ án này sao? - Kyo biết hấn đang vì chuyện gì, anh luôn xem hấn như em ruột nhưng chuyện anh em là một chuyện còn giờ, anh là sếp của hấn, công việc vẫn là công việc.

- Tôi muốn nghỉ phép. - chỉ bốn chữ nhưng đủ làm Kyo tức giận.

- Được, tôi nghĩ cậu nên nghỉ ngơi. - Kyo chưa nói hết câu, đã nghe tiếng chào sếp, sau đó hấn rời đi, Kyo nhìn khẩu súng cùng thẻ cảnh sát trên bàn làm anh vừa tức giận nhưng cũng vừa đau xót.

Hấn rời khỏi phòng Kyo và đến tổ của mình.

- Tôi sẽ tạm nghỉ phép 1 thời gian, mọi người làm tốt nhiệm vụ của mình nhé. - hấn nói xong sau đó rời đi, Jane, Alice, Tracky....nhìn theo và chẳng hiểu gì, 10p sau, họ mới hiểu chuey65n gì đang xảy ra.

Từng bước chân mang vẻ nặng nề khi hấn vừa ra khỏi cửa chính của sở cảnh sát. Hấn đã mất nó, công việc của hấn cũng dần dần theo nó mà đi, tại sao? Năm năm qua, nó không có chút tình cảm nào với hấn sao? Hấn vừa suy nghĩ vừa bước đi, nhìn đáng vẻ buồn bã đến đáng sợ...

- Win....2 tháng qua...em sống thế nào.....? - hấn tự hỏi, những hình ảnh nó và Rick cùng vui vẻ hạnh phúc dần hiện lên....hấn biết 1 điều rằng...2 tháng qua...hấn hoàn toàn không ổn...

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Biến

Đúng như lời anh đã hứa với nó. Ngày hôm sau nó nhận được điện thoại của Ren báo tình hình của Châu thị giờ đã ổn. Nghe tin lành, nó ngã người ra sau ghế, thờ phào. Nhưng tâm trạng nó lại bắt đầu rối lên khi có 1 suy nghĩ mới vừa xuất hiện. Quan hệ giữa anh và Nguyễn Tuấn Thanh là như thế nào?

Nhưng nó cũng gạt nhanh suy nghĩ và đứng lên vươn vai 1 cái sau đó khoác áo Blouse vào, gắn bản tên ngay ngắn vào áo, sau đó ra khỏi phòng. Vừa xuống phòng bệnh nhân, nó đã gặp ngay anh. Nó cười nhẹ với anh làm cô y tá phía sau cười tủm tỉm. Quan hệ của nó và anh cả bệnh viện này ai cũng

biết, và đặc biệt hơn hết hôm nay nó và anh lại mặc đồ đôi nữa rồi. Anh thì diện quần âu xám phồng cùng áo sơ mi xanh lam, nó lại diện bộ đầm cùng màu với áo của anh cổ trụ tay lỡ, mái tóc sóng đuôi được nó buộc gọn gàng ra phía sau. Anh nhìn nó và cảm nhận được hôm nay nó rất tươi tắn, không lẽ vì chuyện của Ren được giải quyết sao?

Nhưng xem ra hôm nay không phải là ngày vui thật sự của nó, khi việc thăm khám bệnh của nó chỉ đến bệnh nhân thứ 3 sau cuộc điện thoại thì thái độ của nó đã chuyển biến.

- Bác sĩ Trần....Bác sĩ Trần....- y tá H khẽ gọi nó khi nó vẫn đờ người và cầm điện thoại trên tay.

- Tôi nhờ cô, cô gọi bs Khắc đến thay tôi tiếp tục thăm bệnh. Tôi có việc gấp, tôi sẽ chịu trách nhiệm, nhờ cô...- nó nói nhanh với thái độ gấp gáp, cô y tá cũng gật đầu lia lịa vì từ lúc nó về làm ở bệnh viện này, đây là lần đầu tiên cô thấy nó nhờ vả với thái độ như khẩn cầu thế này.

Nhận được cái gật đầu của cô y tá đáng tin cậy, nó liền chạy nhanh ra sảnh ngoài, anh đang khám bệnh ở phòng bên cạnh thấy nó ra ngoài vội vã vậy nên cũng nhìn theo và lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

Nó vừa ra sảnh ngoài liền nhanh chân bắt taxi đến sân bay còn không ngừng hối thúc bác tài lái nhanh đến nơi.

"Flynn, anh đừng có chuyện gì." nó liên tục cầu nguyện cho hấn không có chuyện gì. Phải, cuộc gọi lúc này là từ Bi, anh ba nó, sau đó là Kyo, liên tục, họ đang lo cho hấn, vì hấn đã bị tai nạn. Họ biết lúc này người hấn cần nhất là nó nên đã gọi cho nó, cũng chính vì thế mà nó đã đến nhanh sân bay để mua vé về Mỹ.

Nhưng có một chuyện nó không thể ngờ được đó chính là anh, người mà nó từng động lòng. Khi nó vừa xuống taxi sau đó vài giây cũng có 1 chiếc xe dừng tại đó, và người bước xuống là anh. Anh bước theo nó đến chỗ mua vé.

- Chị cho tôi 1 vé sang Los Angeles gấp...-

- Em định sang đó gấp gáp vậy để làm gì.? - nó xoay người, là anh...là anh.

- Flynn, anh ấy bị tai nạn, em phải về thăm anh ấy. Nhanh lên đi. - nó nói xong quay sang lạnh giọng, nhưng chiếc vé vừa đưa ra đã bị ai đó giật lấy và nó xoay lại thứ nó thấy được là tấm vé bị xé đôi.

- Ân, sao anh làm vậy.? - nó như nóng giận trước hành động của anh, anh càng khẳng định tình cảm của nó dành cho hấn không ít, như thế anh càng k cho nó đi.

- Dù là bác sĩ nhưng giờ em qua đó được gì, việc của em ở bệnh viện chưa đủ bận rộn à, em còn rảnh rỗi đến nỗi bay sang đó lo cho người khác. - anh nói với thái độ cứng rắn, và anh biết với tính nó chắc chắn sẽ k nghe anh, nên anh âm thầm cho tất cả vé sĩ áo đen tiến lên đứng gần nó.

- Thế này là sao? Flynn là bạn của em mà. - nó như muốn điên lên khi trong lòng đang như lửa đốt vì phải lo lắng cho hấn, nhưng trước mặt lại phải đối phó với Rick. Nhưng với nó giờ đây có cái lại Rick cũng không sao, vì tất cả bằng chứng phạm tội của anh dường như nó đã nắm trọn tất cả. Nên giờ nó cứng rắn, đối mặt với anh.

- Em có thể sắp xếp thời gian, đâu cần bay gấp khi vẫn còn đang khoác áo blouse trên người, là 1 bác sĩ đang khám cho bệnh nhân vì 1 cuộc điện thoại mà gấp gáp bỏ đi, trách nhiệm của bác sĩ em để ở đâu? - anh đang tìm cách kéo thời gian.

"Chuyến bay 126 từ VN sang L.A....."

- Anh buông tôi ra, tôi muốn xem anh ấy thế nào? - vì quá bức bối nên nó đã đối xung hô. Nhưng từ "anh ấy" vào tai của Rick lại càng làm anh điên tiết hơn.

- Minh Hy, bây giờ anh hỏi em, có về hay không? Hay em muốn Châu thị bị thu mua...còn nữa...anh nghe nói The World của Trịnh gia đạo này kinh doanh k được tốt cho mấy. - anh nói những lời uy hiếp nó thế này, làm nó mới hiểu ra, con người thật của Duy Ân thế này.

- Anh...// Cô chủ, mời...- nó tức giận k thể làm gì được đành phải theo lời vệ sĩ ra xe, anh ở lại xin lỗi những ng ở đó rồi rời đi. Nó ngồi trong xe mà bức tức nhưng cũng rất lo lắng, nếu như nãy giờ dùng tay chân có thể nó sẽ thắng nhưng anh lại lấy những gì lúc nãy ra ép nó, Châu thị mới hoàn việc thu mua lại, nó k muốn hại bạn. Nhưng thật sự nó rất lo cho hấn. Anh vừa lên xe ngồi cạnh nó, nó liền lên tiếng.

- Tôi hoàn thành việc ở bệnh viện tôi sẽ sang Mỹ một thời gian.- nó nói khi giọng đã dịu một phần nào.

- Anh đã cho phép chưa? - câu nói này của anh làm nó phải xoay người sang nhìn anh sắc bén.

- Anh nói việc ở bệnh viện của tôi, tôi làm xong có thể nghỉ phép.

- Anh có nói em đến bệnh viện làm việc sao?

..tíng.tíng..

- Anh Bi, Flynn anh ấy hiện giờ thế nào, em k thể bắt kịp chuyến bay...

anh ấy....có sao không? có nặng lắm không?....." "Bốp." đó là tiếng vỗ vụn mà nó nghe được. Thì ra anh đã giựt lấy điện thoại của nó và ném ra ngoài đường qua cửa sổ, điện thoại của nó vỡ tan tành.

- Anh lại muốn sao? Đó là điện thoại của tôi mà...tại sao..anh..- nó muốn cho anh một tát nhưng không được.

- Anh là chồng em, em xưng hô cho đúng vào. Về nhà đi. - giờ đây nó mới thấy anh lạnh lùng biết mấy, tát cả tại sao? Tại sao anh lại đối xử với nó như vậy?

Về đến nhà..nó ngồi mãi trong xe, cổ chấp không chịu ra.

- Em k ra ngoài, tôi gọi cho Tuấn Thanh. - vừa nghe xong, nó đã tự bước xuống, tự đi vào trong. Đây là căn nhà quen thuộc nhưng h đây nó cảm thấy rất ngọt ngào.

Chưa gì hết anh đã mạnh tay kéo nó vào phòng, sau đó khóa cửa lại. Nó không thể ra ngoài được, mọi việc diễn ra quá nhanh khi nó không thể động thủ được. Cửa đã kín mít.

- Duy Ân, tại sao anh lại như vậy? Anh tàn nhẫn từ khi nào? - nó đập cửa, nhưng vô dụng bởi đây là phòng cách âm.

Anh đứng trước cửa phòng suy nghĩ một lúc sau đó đến bệnh viện, trước khi đi anh còn căn dặn vệ sĩ canh giữ kỹ càng.

.....-

- Xin lỗi vì phải mở cuộc họp thế này.....vấn đề cuối cùng là vì bs Trần bị bệnh và đã xin nghỉ phép dài hạn nên lịch trình làm việc của cô ấy sẽ bị hoãn, và bs Khắc sẽ chuyển sang thay vị trí của cô ấy.

.....

- Bác sĩ Trần cổ bệnh nặng k vậy bác sĩ, sao phải nghỉ dài hạn thế? - nhiều bs khác hỏi anh khi cuộc họp đã kết thúc.

- À, cô ấy chỉ bị cảm nhẹ nhưng tôi không yên tâm, và lại cô ấy là bác sĩ, nên khỏi bệnh hẳn mới có thể đi làm lại..- anh trả lời sau đó cười nhẹ.

- Cha...cha...nhìn kìa, trưởng khoa,anh thật biết lo cho vợ đó nha. - nhiều ng khen anh k ngớt, sau đó anh trở lại làm việc của mình Anh vẫn rất bình thường, vì vợ anh đang bệnh mà.

"Sao...cô ấy k ăn uống gì à..được tôi về ngay..." anh nhận được điện thoại từ người làm ở nhà, liền gấp máy và lấy áo khoác về.

"Minh HY, đừng tưởng những gì em làm, tôi không biết..." phải, dường như anh đã phát hiện ra điều gì đó khi đang nhập vào máy tính. Anh nhất định sẽ k để nó rời khỏi anh.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Được đi

Lúc anh về,có hai người làm trong nhà đã chờ anh sẵn, trên tay của người sau còn có khay thức ăn. Anh nhìn sang vẻ mặt của hai người làm như đang bối rối k biết thế nào.

- Thôi, hai người vào trong đi. - anh nói xong cũng đi lên lầu, đến phòng của nó.

Anh vừa lên đến, mở cửa ra thì đã thấy bên trong như 1 mớ hỗn độn. Phía dưới sàn toàn là những mảnh thủy tinh đã vỡ vụn, thứ anh hoảng nhất chính là con người nằm trên giường trắng kia, tấm gra giường đã nhuộm một mảng đỏ, nó thì đã bất tỉnh.Ở cổ tay bên trái của nó k ngừng chảy máu. Anh vội lấy hộp sơ cứu ở gần đó, lấy gạc và băng băng lại thật nhanh kín vết thương. Sau đó Anh vội vàng bế nó chạy xuống nhà.

- Win...Win...- Anh vừa bế nó vừa chạy nhanh xuống lầu. Vì anh chạy nhanh mắt nó mở ra một cách mơ hồ, nó lơ lơ nhìn thấy trước mắt nó là hân đang bế nó, nhưng thực chất k phải. "Chỉ có cách này mới thoát khỏi căn phòng đó thôi." Nó nghĩ sau đó mắt lại khép lại như pho mát tắt cả.

- Mau đến bệnh viện...NHANH. - anh lạnh lùng lên tiếng, anh k ngờ nó lại dùng cách này để thoát khỏi anh, nhưng k để đâu.

.....

Tại PIH Health Hospital

Phía trước phòng cấp cứu đã tập trung đông đủ tất cả mọi người trừ nó. Từ ba mẹ hân, Kyo, Bi và cả những đồng nghiệp cấp dưới hân Alice, Jane,

Mark và Mary. Ngay cả hai ông của nó vừa hay tin cũng bắt chuyến bay sang.

- Con bé Minh Hy vẫn chưa đến sao Bi? - Ông nội nó sốt ruột hỏi Bi khi thấy tất cả hầu như có mặt đông đủ trừ nó.

- Đến giờ con vẫn chưa liên lạc được với Win, không biết Win đang làm gì nữa.

- Hay con gọi cho Duy Ân thử xem, lỡ con bé nó đang ở trong phòng phẫu thuật để giải phẫu cho bệnh nhân thì sao? - Ông ngoại nó lại hối thúc Bi.

- Không bắt máy, thôi để lát nữa con gọi lại. - Bi nói sao đó đi tới đi lui, thực sự thì anh rất mến hấn, cũng rất muốn hấn làm em rể mình nhưng lại không được. Nhưng dù sao anh vẫn ủng hộ quyết định của nó.

- Nhưng nguyên nhân do đâu mà thằng Flynn nhà tôi nó bị tai nạn thế này? - ba và mẹ hấn lo lắng nhưng cũng muốn biết nguyên nhân tại sao hấn lại như vậy?

- Về việc này hai bác cứ yên tâm, cảnh sát sẽ điều tra và con sẽ cho 2 bác câu trả lời sớm nhất. - bản thân cũng là một cảnh sát, Kyo khá tự tin khi an ủi ba mẹ hấn.

.....

2 ngày sau, tại phòng của anh và nó. Không gian yên tĩnh đến đáng sợ, dù là căn phòng có tông trắng sáng màu và cửa sổ vẫn mở như trường, từng cơn gió thổi vào phòng làm những tấm rèm cửa cùng màu tung bay. Đáng chú ý nhất là hình ảnh cô gái mỏng manh, đơn độc trong bộ váy trắng voan đang đứng ở ban công ngoài cửa sổ, ở cô tay phải bên trái vẫn còn băng gạc trắng. Sắc mặt nhợt nhạt k nên hóng gió nhưng nó vẫn muốn tận hưởng cảm giác này.

- Win, sao em lại ra đó, gió rất lạnh. - anh vào phòng thì đã thấy những hình ảnh đẹp làm anh muốn rụng tim vì nó. Dù đơn giản nhưng nó vẫn rất đẹp và quyến rũ.

- Win, anh xin lỗi vì đã có thái độ đó với em, nhưng việc em đột ngột bỏ dở công việc như vậy là không đúng. Em trả lời anh được không? - từ lúc anh đưa nó từ bệnh viện về nhà nó vẫn im lặng, không nói 1 lời dù là vẫn cho anh xem vết thương nhưng nó vẫn im lặng và giờ cũng thế.

- Thôi được, anh sẽ cho em nghỉ phép để sang Mỹ thăm Flynn - vừa nghe đến hấn nó đã quay sang anh nhưng vẫn k trả lời.

- Em k tin sao? Lời anh nói là thật, anh xin lỗi vì có chút ích kỉ. Flynn là bạn thân của em thì cũng là bạn của anh. - nó đã chủ động ôm anh.

- Xin lỗi. // Anh mới là người xin lỗi, thôi em chuẩn bị bay đi, anh đã giúp em mua vé máy bay rồi. Anh có việc ở bệnh viện nên không đi cùng em được. À quên, đây là điện thoại mới của em, xin lỗi vì hôm trước anh.....// Cảm ơn anh, Rick. - anh để điện thoại mới của nó trên bàn. Anh nghe được thanh âm của nó rất vui mừng.

- Nhưng em phải đảm bảo sức khỏe của mình và nhớ gọi về cho anh biết, nghe không? - anh vuốt tóc nó như dạo dờ, nó gật đầu trong mắt hiện ý cười, vì cuối cùng nó cũng được sang thăm hấn.

- Thôi, em chuẩn bị đi, anh phải đến bệnh viện rồi. Bye. - anh nói xong liền rời cái ôm từ nó và xoay người cho tay vào túi nỏ nụ cười nửa miệng khi ra ngoài. Anh vui khi nó chịu nói chuyện với anh nhưng cũng khá bức tức vì vừa đề cập đến chuyện thăm hấn nó liền có biểu hiện. Nhưng anh là người thế nào? Anh cũng giống như những nhà kinh doanh, kinh doanh thì phải có lời. Mà cái "lời" ở đây chỉ có duy nhất bản thân anh mới biết.

Quay lại với nó, nó vui mừng thật sự, nhìn chiếc vé máy bay và chiếc điện thoại trên bàn nó thầm cảm ơn Rick và suy nghĩ về anh, anh cũng rất chu đáo. Nhìn lại vết thương ở cổ tay, nó cười nhẹ "nhờ mày mới có thể thăm được Flynn". Nó k suy nghĩ sâu sa, bởi việc của hấn giờ đây là việc quan trọng nhất đối với nó. Cầm chiếc vé trên tay mà lòng đầy lo lắng, "Flynn, xin hãy chờ" nó nói mà lòng nhói đau. Thật sự từ khi nó hay tin hấn bị tai nạn, tim của nó như có những mảnh vỡ đâm vào rất đau, tâm lý và suy nghĩ của nó cũng bị ảnh hưởng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Không nhận ra

Nó đã có mặt tại bệnh viện sau hơn 17 giờ phải ngồi máy bay đến đây. Nhưng nó cảm thấy mình không mệt mỏi chút nào, nó chỉ muốn gặp hấn.

- Ông nội, anh, Flynn sao rồi? - nó nói mà lòng đầy lo lắng.

- Phẫu thuật thành công nhưng nay đã là ngày thứ ba, Flynn vẫn chưa tỉnh. Ba mẹ của Flynn ở trong phòng bệnh đợi cậu ấy tỉnh dậy. - Kyo đứng dựa lưng vào tường khoanh tay nói. Vừa nói xong y tá ra báo là hấn đã tỉnh, nó liền mở cửa vào, theo sau là ông nội và Kyo.

- Flynn, anh có sao không? Tại sao lại thế? - nó quá nóng vội hỏi hấn mà không để ý rằng hấn đang nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên.

- Cô là ai? Sao cô biết tên tôi? Sếp, anh không làm việc đến đây làm gì chứ? Ông nội...- hần liệt kê tên của từng người một ở trước mắt hần nhưng đáng ngạc nhiên nhất vẫn là nó, hần không nhận nó trong khi tất cả mọi thứ hần đều nhớ từ nó.

- Sao...Sao lại như vậy? - nó hỏi Kyo, nó bất ngờ nhưng với kinh nghiệm làm bác sĩ của nó, chắc n1 cũng nhận ra 1 phần nào ở triệu chứng này.

.....

- Vậy là Flynn đã chọn cách không nhớ về em, bởi đó là kỉ niệm đáng nhớ và cũng đáng buồn nhất đối với anh ấy.? - nó hỏi Kyo nhưng thực chất nó đã biết trước câu trả lời?

- Phải. Nhưng anh thấy như vậy là sự lựa chọn đúng đấy chứ? Em cũng đã có chồng rồi còn gì?

- Anh thừa biết em có chồng là vì.....// Kyo..cháu đang ở đây à..- nó vừa định nói ra điều gì đó thì ba hần gọi Kyo, nó cũng cúi đầu chào. Sau đó, Kyo cùng ba hần đi đâu đó. Nó đứng ngoài hành lang bệnh viện một lúc, thực sự nó muốn biết tại sao hần lại bị tai nạn? Đó là cố ý hay chỉ là một sự cố của hần. Nhưng với tình hình hiện tại nó không thể đích thân điều tra. Làn gió mạnh mẽ lướt qua làm tóc nó bay che cả khuôn mặt, nó nhẹ nhàng đưa tay lên và vuốt nó ra sau, một động tác nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ. Nó suy nghĩ, hần quên nó cũng tốt nhưng phải làm sao khi nó kết thúc và hoàn thành nhiệm vụ? Liệu lúc đó hần có còn nhớ nó hay không? Nó hiểu việc tất cả mọi người hần đều nhớ rất rõ nhưng chỉ mình nó là hần quên mất chứng tỏ một điều, nó đã gây ra cho hần rất nhiều đau khổ bởi hần mới quyết định như thế...

Nó quay trở lại phòng bệnh và thấy mẹ hần ở đó, nó cúi đầu chào và mẹ hần cũng hiểu ý bởi bà nhìn nó, ánh mắt nó nói lên tất cả.

- Lại là cô nữa à. À mà cô là bạn gái của sếp tôi hả? - hần đã bình thường và nói chuyện rất tự nhiên với nó.

- Không, tôi là...Trị...à, tôi là Minh Hy, là em gái anh ấy, có thể gọi tôi là Win. - nó chột khựng lại khi giới thiệu về mình.

- Wow...tên đẹp thật đấy, tôi là Hoàng Duy Khôi, là cấp dưới của sếp, hần hạnh biết cô Minh Hy đây. - nó bắt tay với hần nhưng lòng chột đau, hần gọi nó "Cô Minh Hy" nó nghe rất xa lạ.

- à, cô Minh Hy sống ở đây sao? Sao tôi thường đến nhà sếp không gặp cô?

- Không, tôi..làm việc ở bệnh viện Thủy Văn..-

- Thủy văn? Cô đây là bác sĩ à..nhưng bệnh viện đó ở VN mà..sao cô lại xuất hiện ở đây..

- Tôi qua đây là để thăm anh....không, thăm...anh...Kyo.....tôi có việc rồi, mai tôi lại đến thăm anh, tạm biệt...- nó nói xong lập tức đứng dậy và rời khỏi...Nó không thể chịu nổi cảnh này nữa...

Nó về lại khách sạn và thay cho mình bộ đồ thật thoải mái. Vừa ra khỏi phòng tắm thì điện thoại nó đã reo..Nó quyết định không nghe máy. Đạo này, bạn bè và gia đình nó không mấy quan tâm. Chỉ việc của hần thôi đã làm nó sắp rồi lên rồi.

.....

- Được rồi, tôi biết rồi. - Rick tan làm và về lại nhà thăm ba và mẹ nhưng hôm nay sao nhà vắng tanh, chị anh vẫn còn ở công ty, mẹ anh thì đã đi gặp bạn cũ, chỉ còn ba anh và mấy người làm trong nhà. Anh bước chậm chậm lên lầu đến phòng ba mình thì lại khựng lại, tay đưa lên định gõ nhưng lại buông xuống.

Một tay anh đã đưa lên che miệng mình lại để không phải thoát ra âm thanh.

- Resd, nó đã tỉnh lại rồi sao? Được, ta sẽ thu xếp sang đó ngay, cảm ơn ông bs Jeon.

Anh bước xuống nhà mà như xác không hồn, tâm trí anh đang ở nơi đâu. Bởi anh không thể tin vào sự thật. Sao có thể, 5 năm rồi...tại sao lại vậy.? Nếu Tổng Duy Khôi trở về thì anh sẽ không còn là cậu chủ duy nhất của Tổng gia...

"Tại sao ông ta lại giấu mình, giấu tất cả mọi người. Tại sao anh ta không chết luôn đi...." anh bức tức khi nghĩ đến mọi thứ hiện giờ đang trong tay anh, nhưng lại mất hết tất cả khi anh mình trở về. Mất tất cả kẻ cả nó, người mà anh yêu và chờ đợi 5 năm, anh đã khá vất vả khi đối phó với một Hoàng Duy Khôi, bây giờ lại thêm một Tổng Duy Khôi..Nghĩ đến đây mà hai tay anh đã nắm chặt lại.

"Tuấn Thanh, tôi nhờ cậu một việc, gặp cậu tại Jk fee sau 15p nữa. " anh nói xong sao đó rồi đi.

.....

Hôm nay nó lại đến thăm hần nhưng lại không thấy hần, nó ra khuôn viên tìm hần bởi theo tâm lí người bệnh chắc sẽ ra khuôn viên để cơ thể thoải mái hơn. Nó rất đơn giản với quần tây sơ vin với áo sơ mi màu đỏ đô phối viền ren cổ bẻ, giày cao gót đen, mái tóc xõa tự nhiên. Đúng như dự đoán, nó bắt gặp hần ngồi một mình ở ghế đá.

- Sao anh lại ngồi đây một mình, ngoài này gió to lắm. - nó ngồi cạnh hần.

- Cô Minh Hy lại đến à...tôi không sao, ở đây tôi cảm thấy dễ chịu hơn. -

- Vậy anh không ngại để tôi ngồi đây chứ...- hần gạt đầu, nó ngồi cạnh hần, khoảng cách hai người khá xa, khi mỗi người ngồi ở một đầu ghế, khoảng giữa bỏ trống không.

- Anh định khi nào đi làm lại?

- Tôi cũng không biết, Sếp bảo tôi nên nghỉ phép 1 thời gian để dưỡng thương, nhưng tôi vẫn muốn đi làm hơn.

- Anh làm tôi nhớ đến 1 người...là một cộng sự....- nó cứ thế mà kể cho đến khi không gian lặng đi, bởi những làn gió to và mạnh nối tiếp nhau lướt qua, bầu trời cũng dần chuyển màu, báo hiệu sắp mưa.

- Sắp mưa rồi, tôi đưa anh về phòng.

- Cảm ơn.- Nó đưa hần về phòng và vội vã cất bước ra về, hần lại gần cửa sổ nhìn xuống dưới sân, trời đã đổ hạt, nhưng những bước chân của nó vẫn bước, không nhanh không chậm. Không hiểu sao, hần thấy cảnh này trong lòng nhói đau, câu chuyện vừa rồi nó kể, về người cộng sự của nó, sau cứ làm hần suy nghĩ mãi, suy nghĩ đến đau cả đầu nhưng vẫn không nhớ ra nó là ai.

Về nó, cũng may là bắt taxi kịp thời nên cũng không ướt hết người, ngồi trong xe, nó nhìn những làn mưa bên ngoài mà khiến nó phải suy nghĩ. Trước giờ nó đã bao giờ trải lòng nó với mọi người đâu? Dù tính tình nó hoạt bát, tự nhiên hơn trước nhưng cũng không mấy lộ liễu như bây giờ? Nó làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Về

Hôm nay nó lại đến bệnh viện nhưng vừa vào phòng bệnh của hần thì chẳng thấy ai, chỉ là căn phòng trống không, tất cả vật dụng đều không như hôm trước. "Không lẽ Flynn đã xuất viện rồi sao?". Nó nghĩ thầm và hỏi cô y tá khi ra ngoài thì sự thật quả đúng với suy nghĩ của nó. Nó đứng bên ngoài bệnh viện một hồi lâu, nó rất muốn đến nhà thăm hần nhưng với tư cách gì bây giờ? Được một lúc thì nó nhận được điện thoại, nhìn trên màn hình nó không nhanh không chậm mà bấm nghe.

- Em nghe đây..em còn chút việc ở FJA nên chưa về được..vài ngày nữa em sẽ về. - Nó nói trong điện thoại và giọng nó nghe khá buồn. Sau khi tắt máy nó lại nhìn vào tấm gác trắng ở cổ tay, nơi mà lớp vải đỏ đã che khuất. Nhưng có một điều nó không hề biết rằng nó ở FJA hay bệnh viện hoặc ở bất kì đâu, cũng có người biết được hành tung của nó.

Việc ở FJA anh ba nó (Bi) đã giúp nó quản lí rất tốt nên nó không mấy bận tâm. Vừa rồi, nó nói có việc ở FJA chỉ là cái cớ để giúp nó ở lại đây thôi. Nó nhắn với Kyo và hẹn anh cùng đến thăm hần. Với tình hình hiện tại phải nhờ vào Kyo nó mới có thể đến gặp hần.

Kyo cũng hiểu tâm trạng của nó lúc này nên cũng thu xếp công việc cùng nó đến thăm hần.

- Sếp, cô Minh Hy...cô cũng đến đây sao? - hần bất ngờ hỏi nó khi Kyo cùng nó bước vào nhà hần theo sự dẫn dắt của người làm. Hần nghĩ rất đơn giản, Kyo là sếp của hần đến thăm hần là chuyện bình thường nhưng tại sao lại có mặt nó. Nó đã thăm hần rất nhiều lần rồi mà. Nó im lặng và Kyo hiểu ý trả lời thay nó. Anh nói là cả hai thuận đường nên ghé thăm hần. Nó thầm cảm ơn anh mình rất nhiều.

- Anh cảm thấy thế nào, có chỗ nào không khỏe không? - vừa ngồi xuống nó đã hỏi.

- Tôi không sao nữa rồi, tôi cảm thấy rất tốt nên mới xin ba mẹ nói với bác sĩ cho tôi về nhà, ở lại viện tôi thấy không thoải mái. Cảm ơn cô Minh Hy đã quan tâm. - hần trả lời nó một cách rất khách sáo, làm đôi mắt nó như chùn xuống có gì đó buồn buồn.

..

- Thôi, cũng muộn rồi, chúng tôi phải về...cậu phải dưỡng thương thật tốt để mau về làm việc nhé...- Kyo vỗ vai hần.

- Sếp yên tâm, tôi sẽ trở lại đội mà...chào sếp, hai người về cẩn thận. - hần đưa tay lên chào nó và anh. Hần nở nụ cười tươi làm lòng nó xao động nhưng lại cảm thấy chua chát. Nhưng dù gì thế này vẫn tốt hơn, nó tự an ủi mình như thế.

- Em đang nghĩ gì thế? - Kyo đang lái xe nhưng khẽ nhìn qua nó, anh biết nó đang buồn.

- Em đang nghĩ về vụ tai nạn của Flynn. Liệu đó là một sự cố hay là có kẻ...- nó nói nửa chừng nhưng lại không nói tiếp.

- Không thể nào, anh nghĩ chắc do sự cố thôi. Vì lúc đó Flynn, nó một chút tinh thần cũng không có như người mất hồn vậy. Chẳng làm được gì. Có thể nó không chú ý nên đã bị xe tông, chứ sắp đặt thì anh nghĩ không ai có động cơ để lấy mạng Flynn đâu.

- Flynn là một cảnh sát, anh ấy rất chính trực..vì thế cũng có rất nhiều kẻ thù...// Anh biết...anh biết nhưng em hãy nghĩ thoáng hơn một chút được không. Bản lĩnh phán đoán của em đâu? Lúc trước em đâu có như vậy...- nó nói nhưng sau đó Kyo đã phản bác lại. Nghe anh nói, nó lại im lặng. Kyo nói đúng, hôm nay nó bị sao thế? Lúc trước nó đâu có như vậy, nó luôn nhìn việc chứ không nhìn người nhưng bây giờ có lẽ nó đã bị "người" làm ảnh hưởng. Nhưng suy nghĩ của nó chẳng có gì sai khi nó lo lắng cho hắn. Nó sợ hắn bị trả thù giống như vụ án của ba mẹ nuôi và Tống Duy Khôi của 5 năm trước..

- Anh xin lỗi...nhưng em...- Kyo lên tiếng khi thấy không gian trên xe quá ngột ngạt.

- Anh nói đúng...em biết mình nên làm gì..dừng xe...- giọng nói pha chút lạnh lùng, anh biết rằng Win của 5 năm trước đã trở lại rồi, nên anh không hề có ý định ngăn cản và làm theo ý nó.

- Anh tin em sẽ làm được. - ánh mắt anh rất kiên định khi nói ra câu đó qua cửa sổ. Nó chẳng nói gì chỉ nhìn lại anh với ánh mắt lạnh lùng và chỉ gật đầu. Nó biết anh tin tưởng nó. Nó bắt taxi về lại khách sạn, sau đó lại đến sân bay.

.....

Tại phòng làm việc của anh, nơi mà có hai chàng soái ca đang ngồi đối diện với nhau.

- Đây là những gì cậu cần. - Tuấn Thanh đưa một túi gì đó màu trắng cho anh. Anh nhận lấy mở ra xem sau đó đóng lại.

- Còn việc kia thế nào.

- Tôi vẫn chưa tìm ra được, chỉ biết vị trí là ở Hàn Quốc nhưng đã tìm hết tất cả các bệnh viện vẫn không tìm thấy người cậu nói. - Tuấn Thanh xoắn tay áo lên nói.

- Tiếp tục tìm đi. Cảm ơn cậu về thứ này, sau này Tống Thị phải nhờ WUWU chiếu cố rồi...- anh nói sau đó bật cười, Tuấn Thanh cũng không nói gì chỉ cười lại. Sau đó lại rời đi vì có cuộc họp ở WUWU.

Cánh cửa vừa đóng lại cũng chính là nụ cười tựa ác quỷ hiện lên trên khuôn mặt nam thần kia.

Trời đã xế chiều, anh thu xếp tan ca sớm và về nhà ăn cơm với ba mẹ vì nó vẫn chưa về. Vừa về nhà thì mọi người đã chuẩn bị dùng cơm, mọi người đều có mặt đông đủ ngay cả Rin.

- Rin, Justy nó đâu sao không về cùng con..- ba anh hỏi.

- Anh ấy bận họp ở công ty nên không về được...

- Tống thị vẫn đang hoạt động tốt chứ con..- mẹ anh hỏi.

- Vẫn tốt thưa mẹ..Rick, sao em ăn ít vậy...- Rin hỏi anh khi thấy anh ăn như không ăn. Ba mẹ anh mới nhìn anh.

- Ông...tôi muốn đưa Rick vào công ty để nó giúp Rin..việc ở công ty bận lắm phải không con? - mẹ anh mở lời nhưng đã bị ba anh cắt ngang.

- Không được, Rick..nó là một bác sĩ...làm sao đến công ty làm được..

- Ba nói đúng đó mẹ...nhưng việc công ty dạo gần đây rất nhiều...Resd nó rất giỏi trong việc này nếu nó không.....

- Thôi ăn cơm đi con...-ba anh một lần nữa cắt ngang. Anh khá khó chịu khi nghe nhắc đến anh mình, nhìn mẹ mình và chị mình buồn bã ăn cơm trong khi sắc mặt ba anh vẫn hoàn toàn bình thường.

Bữa cơm cũng nhanh chóng kết thúc, ba anh chẳng nói gì mà chỉ về phòng. Anh nhìn theo mà lòng khó chịu. "Rõ ràng là biết anh ba sắp về đây mà.." anh suy nghĩ sau đó đến phòng khách nơi mà mẹ và chị mình đang ngồi ăn trái cây.

- Con về sao Rick..-mẹ anh hỏi khi thấy anh khoác áo và chuẩn bị rời đi.

- Dạ phải, con phải về bệnh viện. Mà mẹ à..con thấy ba dạo này không được khỏe hay sao ấy, đây là vitamin tổng hợp. Mẹ hãy khuyên ba uống sau mỗi bữa ăn nha.

-Rick à...mẹ thay ba cảm ơn con...con thật chu đáo...- anh chỉ mỉm cười.

- Em không đón Fasmin sao? Lúc này chị có gọi cho em ấy báo về nhà ăn cơm nhưng em ấy nói đang ở FJA và nói là chuẩn bị về....em ấy thật sự làm rất nhiều việc đó...em nên chăm sóc cho nó thật tốt...- Rin nhắc nhở anh.

- Chắc cô ấy muốn cho em bất ngờ đấy mà...thôi em về bệnh viện đây..- anh lại một lần nữa mỉm cười. Vì chị còn mỗi mình Rick, nên Rin rất thương em mình nên rất ủng hộ nó và Rick. Mẹ anh cũng thế.

Về lại phòng làm việc của mình. Trời cũng đã tối nhưng điện thoại của anh vẫn chưa có cuộc gọi nào. Anh tính thử đến bây giờ chắc nó đã xuống máy bay lâu rồi nhưng sao nó vẫn không gọi anh. Hay đã về nhà từ trước. Cuối cùng anh cũng không chịu được mà nhắc máy lên gọi cho nó.

- Em đã về chưa? Anh đã nghe chị hai nói....alo...Win...Win....- vừa nghe bên kia bắt máy thì đã "thuê bao". Anh lại cởi áo blouse để sang một bên sau đó chạy về nhà.

Hiện tại bên này nó vừa xuống máy bay thì đã nhận được cuộc gọi từ anh nhưng vừa mới bắt máy thì điện thoại đã hết pin. Vì thế nó đành cho điện thoại vào túi sau đó bắt taxi về nhà. Nó về nhà, cửa mở nhưng không thấy người làm. Cũng phải, người làm đến dọn dẹp xong rồi về vì đó là lệnh của anh. Nó bước vào thì nhà sáng trưng nhưng vẫn không một bóng người, nó vừa cất bước đến cầu thang thì cảm nhận được cái ôm siết chặt từ phía sau.

- Không phải em nói có việc ở FJA sao...anh rất nhớ em...Win..- nó vẫn đứng im, anh vẫn giữ nguyên tư thế đó và không có dấu hiệu buông xuống.

- Vì em nhớ anh nên về. - nó xoay người lại ôm anh. Lúc ngồi trên máy bay nó đã suy nghĩ kĩ, rất kĩ.

- Thật không, tay của em đã khỏi chưa....Flynn, cậu ấy thế nào? - anh quan tâm hỏi.

- Cậu ấy không sao, cậu ấy không nhận ra em. - nó thành thật nói.

- Tại sao lại vậy...chẳng phải hai người là bạn thân sao? -

- Em sẽ trả lời anh sau. Em hơi mệt...em về phòng trước..- nó rời khỏi vòng tay anh và tiếp tục cất bước. Lúc đi trên tay nó chỉ có chiếc vé và điện thoại, lúc về cũng thế thôi. Hành lý gì đó nó không cần đến.

Về lại phòng ngủ, nó ngâm mình trong dòng nước ấm, khẽ nhắm mắt lại. Nụ cười của hắn hiện lên, bất giác trên môi nó mỉm cười nhưng nụ cười rất nhạt. Nó nhớ lại nụ cười của hắn rất hồn nhiên như đứa trẻ, không chút phiền muộn. Nhưng khi nó cùng Kyo đến nhà thăm hắn thì nụ cười chào tạm biệt của hắn có phần chững chạc, trưởng thành như chắc chắn. Tiếp đến là hình ảnh của anh, vòng tay của anh thật ấm và chặt, nụ cười của anh rất hiền hòa. Nó biết anh thương nó là thật lòng và nó cũng rất yêu quý anh nhưng trên người nó mang một trọng trách rất lớn. Đó cũng là nguyên nhân khiến nó chần chừ. Theo như thông tin mật mà cấp trên đưa cho nó và đối mặt với thực tế nó càng rối hơn. Nó đang do dự không biết phải tin vào bên nào. Tin vào lẽ phải với cương vị là một cảnh sát hay là tin vào sự chân thành trong tình yêu mà Rick dành cho nó. Nghĩ đến đây nó liền mờ mắt ra như để đánh thức tâm tư suy nghĩ của mình. Nó không thể vì một chút chần chừ do dự mà đưa ra quyết định sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Xử lí ca khó

Nó đã trở lại làm việc sau vài ngày nghỉ phép. Lẽ ra, mọi người nghĩ nó sẽ nghỉ phép lâu hơn vì nghe Rick nói nó bị bệnh nên không tiện đến bệnh viện để làm việc. Nhưng nó lại trở lại bệnh viện trước dự định. Phong thái làm việc của nó vẫn như vậy, quần áo đen với áo sơ mi trắng, giày thể thao trắng. Nó đi làm sao anh, vì anh nói với nó nên nghỉ ngơi thêm chút nữa vì vẫn chưa đến giờ làm, còn anh thì phải đến sớm vì anh đã hẹn trước với viện trưởng có chuyện cần bàn.

Tại phòng họp của bệnh viện Thủy Văn, đang diễn ra cuộc họp quan trọng. Đó chính là bàn luận về cuộc phẫu thuật của chủ tịch Mkee.

- Trưởng khoa Phan..đã chuẩn bị sẵn sàng hết chưa. - viện trưởng hỏi trưởng khoa Phan, anh là trưởng khoa của khoa ngoại lồng ngực.

- Đã chuẩn bị tất cả thưa viện trưởng, chúng ta có thể thực hiện nó như kế hoạch đã định sẵn. Tôi rất tin tưởng vào khả năng của bác sĩ Lưu, cô ấy rất giỏi về những cuộc phẫu thuật khó như thế này. - Lưu Hoa là bác sĩ ưu tú của khoa ngoại lồng ngực, tính tình khá khoa trương hay khoe mẽ tài năng của mình.

- Viện trưởng yên tâm.tôi tin chắc sẽ thành công...-

- Danh tiếng của bệnh viện bây giờ phải trong cậy vào cô rồi.- Rick lạnh nhạt nói, anh không tiện xen vào những việc này vì anh là trưởng khoa ngoại thần kinh, nhưng vì lợi ích của bệnh viện nên vẫn phải nói 1 câu cho có lệ.

.....

Quay lại với nó, nó đã đến bệnh viện từ trước và vẫn làm nhưng công việc thường làm như thăm bệnh nhân. Đến tối, nó vẫn còn phải ở lại bệnh viện để làm báo cáo và anh cũng phải ở lại bệnh viện để trực.

Nó thôi làm báo cáo vì cũng đã đến giờ thăm bệnh, kiểm tra thì thấy bên ngoài đang chuyển vào một bệnh nhân, các bác sĩ nội trú đều chạy đến và gấp rút cấp cứu. người nhà bệnh nhân nói là cô bé bị suy hô hấp và tràn khí màng phổi và bị viêm tiểu phế quản tắc nghẽn sau khi cấy ghép tủy xương và cần chèn phổi nhân tạo và phẫu thuật tràn khí màng phổi ngay lập tức.Nó vẫn bình tĩnh nghe rõ từng chữ một, nhưng nó không thể phẫu thuật vì nó đang là một bác sĩ khoa ngoại và thuộc khoa ngoại thần kinh, nhưng đối với khoa ngoại lồng ngực nó cũng không hề kém cạnh. Nó nghe được bác sĩ nội trú đang gọi cho bác sĩ Lưu Hoa, và chẳng mấy chốc Lưu Hoa cũng đến nơi. Xem tình trạng bệnh nhân chắc chắn một điều rằng dù là bác sĩ nào đi nữa cũng quyết định phải phẫu thuật ngay lập tức.

- Bác sĩ Luru...không xong rồi...chủ tịch Mkee đột nhiên mất đi ý thức và không có dấu hiệu sống...trưởng khoa Phan cũng ở bên đó...- một cô y tá chạy lại nói nhanh với bs Luru Hoa.

- Chúng ta qua đó...hãy chuyển cô bé sang phòng chăm sóc đặc biệt...- vì Luru Hoa là bác sĩ ưu tú nhất và cũng là người có kỹ thuật sắc nhất có khả năng thành công cao, nên trước giờ đa số những ca phẫu thuật khoa lồng ngực đều do cô phụ trách nhưng hiện tại có đến 2 ca gấp thế này.

- Khoan đã...cô đã nói sẽ phẫu thuật cho cô bé mà...nếu không phẫu thuật...con bé sẽ,...không còn thời gian đâu...- người nhà bệnh cũng có chút kiến thức về y học nên biết tình hình hiện tại bất lợi cho cô bé thế nào.

- Nhưng chủ tịch Mkee...// Các người vì vị chủ tịch Mkee đó mà định hi sinh một bệnh nhân khác sao? Tôi không ngờ một bệnh viện lớn nhất nước như thế này lại như vậy.....- người nhà cô bé đang dần mất bình tĩnh khi hiểu ra vấn đề. Nó thấy bất bình nên ra tay tương trợ.

- Tôi sẽ phẫu thuật cho cô bé...- nó nói mà mọi người đều ngạc nhiên nhìn nó vì ngay bằng tên của nó cũng nói lên nó đang phụ trách ở khoa nào.

- Bác sĩ Trần...cô chuyên khoa ngoại thần kinh, chuyện này không phải khoa của cô nên....

- Nếu bác sĩ không thể đảm nhận thì cứ để cô ấy phẫu thuật cho con bé đi. - người nhà cô bé bỗng dưng đồng ý khi thấy nó như vậy.

- Cô...cô làm được chứ...được...chúng ta đi thôi...- Luru Hoa hỏi nó, ánh mắt như dò xét nhưng nó chỉ gật đầu, sau đó Luru Hoa đã rời khỏi.

- Bác sĩ Trần...nhờ cả vào cô...- người nhà quay sang đối diện với nó như đang nhờ nó điều gì.

- Cảm ơn anh đã tin tưởng tôi...// Mọi người châu bị phòng phẫu thuật cho tôi. 5 phút sau tôi sẽ có mặt. - nó mỉm cười hiền với người nhà vì đã tin tưởng nó. Nếu như đôi lại là một người nào đó họ sẽ không dám đưa mạng của con mình cho một người không chuyên khoa như bây giờ. Sau nụ cười đó sắc mặt nó lại lạnh lùng, nghiêm túc nói với những người thuộc bộ phận, chuẩn bị phòng phẫu thuật.

Vào phòng thay đồ, thay cho mình đồ phẫu thuật màu xanh sau đó lại gặp Luru Hoa tại nơi tẩy trang. Luru Hoa làm rất nhanh sau đó chỉ để lại 1 câu "chúc cô thành công" sau đó lại rời đi. Còn nó, mái tóc buộc cao, sau đó mang khẩu trang, và bước vào phòng phẫu thuật.. Lúc này trong phòng đã có đầy đủ 5 người, bác sĩ gây mê, điều dưỡng đều đã có mặt. Nó bước vào cúi đầu chào mọi người trong phòng sau đó đưa hai tay lên có hai người giúp nó mang bao tay và 1 người giúp nó khoác áo choàng mổ.

- Tôi là Trần William Minh Hy là bác sĩ khoa ngoại thần kinh. - nó giới thiệu xong thì toàn bộ những người trong phòng đều đơ người.

-Tôi nghĩ không ai muốn tình huống xấu xảy ra mà đúng không? Vì thế đừng thắc mắc tại sao tôi lại ở đây. - giọng nói có phần lạnh lại vì 5 người còn lại vẫn không dấu nổi sự ngạc nhiên.

- Bắt đầu thôi...Xác định danh tính bệnh nhân...

- Bệnh nhân là T.T.H 8 tuổi.....

- Dao mổ.....- thế là nó bắt đầu cuộc phẫu thuật trong sự giúp đỡ nhiệt tình của đội ngũ phẫu thuật viên. Và điều đó diễn nhiên cuộc phẫu thuật đi đến thành công. Sau khi hoàn thành xong, chỉ còn việc khâu vết mổ lại, nó ngược nhìn qua lớp tấm kính trong kia, là Rick. Anh vừa hay tin thì cũng chạy đến xem, và anh đã quan sát phương pháp và cách phẫu thuật của nó, vô cùng nhanh gọn và đặc biệt là rất chính xác.

- Phần còn lại nhờ vào mọi người. - nó cúi đầu sau đó rời khỏi phòng phẫu thuật vì việc nó làm đã xong, phần còn lại là việc của những người còn lại.

Nó vừa ra tẩy trang thì lại gặp anh, anh khá là vội vã khi vừa nhận được thông báo phòng phẫu thuật kế bên cạnh đang diễn ra không chút suông sẻ, trưởng khoa Phan cũng đang có mặt tại phòng trên vừa quan sát vừa chỉ điểm.

- Chúng ta cùng đi xem thế nào. - anh nói xong rồi chạy trước, nó cũng chạy theo sau khi vừa mới tẩy trang, đồng phục mổ vẫn còn trên người.

Khi cả hai đến nơi thì thấy bên trong phòng như mớ hỗn độn, trưởng khoa Phan không ngừng khêu bên dưới giữ bình tĩnh qua micro, trong khi bệnh nhân đang xuất huyết rất nhiều nhưng Luru Hoa vẫn bình tĩnh phán đoán và bảo đặt ống hút vào. Luru Hoa đang dùng kẹp màng bụng đưa xuống phía dưới để giảm việc xuất huyết. Vừa đưa vào có vẻ khó.

- Bác sĩ Luru làm được rồi...- trưởng khoa Phan thấy việc xuất huyết đã tạm ngừng nên không ngớt lời khen ngợi, Rick bên cạnh cũng hiện ý cười nhưng chỉ có mình nó suy nghĩ.

"Vốn không dễ như vậy" nó nói thầm nhưng hai người bên nó đã nghe thấy, họ có vẻ khó hiểu với câu nói của nó. Nhưng nhìn vào tình hình bên dưới sẽ hiểu câu nói vừa rồi của nó. Việc xuất huyết vẫn tiếp tục diễn ra, khi Luru Hoa xem kết quả CT lại lần nữa thì cô ta mới phát hoảng.

- Động mạch chủ bị vỡ hóa nặng, trong quá trình ACC chắc chắn sẽ có lỗ hổng...- nó phán đoán và trưởng khoa Phan gạt ngay phán đoán của nó.

- Không đâu, bác sĩ Luru có rất nhiều kinh nghiệm...

Phía trong này, Luru Hoa vẫn luôn ra sức cầm kéo và cố gắng làm giảm việc xuất huyết mọi người trong phòng cũng đang dần mất bình tĩnh, tay Luru Hoa cầm kẹp, nhưng lại trật tới trật lui, trên trán của cô ta đổ khá nhiều mồ hôi nhưng xem ra tình hình không được ổn. Việc xuất huyết càng lúc càng nghiêm trọng hơn khi Luru Hoa đang tập trung đưa lên cao để lấy động mạch chủ. Trưởng khoa Phan cũng đồng ý với cách này nhưng

- Nhưng nếu bác sĩ Luru không làm theo cách hiện giờ huyết áp sẽ trở nên bất ổn định. - Trưởng khoa Phan đang ra sức giằng giải cho nó, nhưng nó lạnh lùng gạt phăng.

- Không, như vậy sẽ nguy hiểm hơn. Khi mà tuyến tuần hoàn động mạch chủ bị cắt đứt nó sẽ lại chảy máu. - nó nói làm cho hai người bên cạnh giật mình, nếu nó nói đúng thì bên dưới càng lúc càng không ổn. Nhưng có vẻ trưởng khoa Phan vẫn chưa tin tưởng nó, nhưng anh lại thấy khác, từ việc nó thực hiện ca phẫu thuật thay Luru Hoa lúc này. Anh cũng đủ biết năng lực của nó thế nào.

- Thế bác sĩ Trần nên nghĩ xem phải làm cách nào. - anh lịch sự hỏi nó.

- Là phía bên trái ngực. Sau khi mở lồng ngực trái, động mạch chủ sẽ ở dưới ngực. - nó đang định nói vào micro nhưng Luru Hoa đã thấy sự hiện diện của nó và mặc như không nghe, cô ta cứ tiếp tục cách làm của mình và cuối cùng máu bắn ra làm dính hết vào áo của đội ngũ nhân viên, trên máy đã hiển thị huyết áp đang giảm, và bên dưới có lẽ vô cùng hốt hoảng, vì một phần áp lực từ bên ngoài. Nếu người đang nằm trên bàn mổ kia không qua khỏi thì cả bệnh viện chắc chắn phải chịu tổn thất rất lớn.

- Tác nghiệp...// vì là động mạch chủ nên việc cầm xuất huyết không tác dụng. - tiếng la hét từ Luru Hoa, lớn đến nỗi làm mọi người giật mình hơn.

- Xem ra bác sĩ Luru không cầm cự nổi ca phẫu thuật này rồi...làm sao đây? Chỉ có mình cô ấy mới có khả năng...nhưng bây giờ....chết chắc rồi...- trưởng khoa Phan đi tới đi lui, suy nghĩ nên nhờ ai giúp đỡ nhưng với ông, chỉ có Luru Hoa là đủ năng lực nhất.

- Hãy để tôi...- nó bắt giác nói.

- Cô?...cô không phải thuộc khoa....

- Bây giờ đều đó còn quan trọng hơn việc cứu người sao trưởng khoa Phan. - anh lớn tiếng, anh biết trong câu nói của Phan Chấn Phát có ý gì.

- Em làm được chứ.? - nói xong anh lại quay sang nó. nó chỉ gật đầu, sau đó anh bảo nó đi chuẩn bị, nó cúi cúi đầu chào cả hai rồi nhanh chóng chạy xuống phòng phẫu thuật.

- Cậu làm vậy là có ý gì hả trưởng khoa Tống...Lỡ như cô ta gây ra chuyện gì thì sao đây? - Phan Chấn Phát bực dọc, tìm cách gây sự.

- Việc quan trọng nhất hiện giờ là cứu được bệnh nhân. Bác sĩ Trần đã từng công tác tại Luân Đôn, tôi tin vào khả năng của cô ấy. Nếu có chuyện gì tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. - anh nói một cách dứt khoát và đầy tin tưởng vào nó. Phan Chấn Phát thôi không cãi với anh cứ đi qua đi lại.

Lúc này nó đã chuẩn bị xong tất cả và bước vào phòng phẫu thuật.

- Tôi sẽ thay bác sĩ Luru phẫu thuật. - giọng nói lạnh lùng, Luru Hoa thấy nó như phát điên.

- Đây là phòng phẫu thuật...// Tôi được sự cho phép của 2 trưởng khoa, nếu chị cứ tiếp tục muốn gây chuyện thì tôi e là bệnh nhân không cứu kịp nữa đâu. - Luru Hoa có ý đuổi nó ra ngoài nhưng nó lại kiêu ngạo cất ngang lời nói. Nó không cố ý ra vẻ kiêu ngạo nhưng vì quan sát thấy huyết áp ngày một giảm nên cất ngang lời Luru Hoa, nhìn thấu qua tấm kính thấy Phan Chấn Phát trưởng khoa của mình bắt đầu đi gật đầu thì cô cũng hiểu, buông dao mổ một cách mạnh bạo sau đó rời khỏi phòng phẫu thuật và không quên để lại ánh nhìn hình viên đạn về phía nó. Nó vẫn bình thản như không có chuyện gì, mọi người giúp nó mang bao tay và khoác áo choàng mổ.

Nó bắt đầu trấn an tinh thần mọi người ổn định sau đó bắt đầu cuộc phẫu thuật. Hiện tại đã hơn 1h sáng.

- Cậu giúp tôi ấn chỗ này, phải đảm bảo thật mạnh. - nó giao phó cho phụ tá. Cậu phụ tá khá lạ lẫm với cách làm này nhưng cũng nghe theo lời nó vì đó là nguyên tắc đầu tiên trong phòng phẫu thuật.

- Hiện tại máu đang tràn vào bụng nên chúng ta phải ấn thật mạnh vào phần động mạch chủ.....- nó vừa làm vừa nói phương pháp, quy trình cho mọi người trong phòng hiểu.

- Bác sĩ...máu đang bớt chảy rồi...- một phụ tá phác nói với nó.

- Chuẩn bị mở phần ngực trái...kéo...dung dịch sát trùng...dao mổ....- lúc này tiến độ càng đẩy cao hơn. -

- Cô ta đang làm cái quái gì vậy chứ...- Luru Hoa đã có mặt tại phía trên cùng Phan Chấn Phát và Rick. Cô ta không hiểu nó đang làm gì.

- Kích cỡ giữ động mạch thận và động mạch nhân tại không trùng khớp.. - phụ tá nói với nó, nhưng nó chẳng hề hấn gì và tiếp tục lay hoay làm gì đó. Đôi tay nó chuyên động linh hoạt chẳng mấy chốc thì các phụ tá còn lại phải nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên và nể phục, họ không thể tin được thì ra vừa rồi nó đã cắt chỉnh động mạch nhân tạo. Phía trên này, cả ba người đều phải ngạc nhiên khi thấy nó làm như vậy. Điều này trước giờ chưa ai thực hiện vì họ không dám liều lĩnh như vậy. Nhưng đối với nó đây không phải cứu người một cách liều mạng mà là cứu người bằng cách thuần thục sử dụng kỹ thuật.

- Ôi...nó...nó...khớp rồi...không thể tin được...- một nữ phụ tá không kiềm được mà thốt lên.

- Huyết áp tốt hơn rồi...- nó chỉ cần nghe câu này thôi, sau đó chuẩn bị rời đi và không quên cúi chào mọi người.

- Cảm ơn mọi người giúp đỡ, phần cuối nhờ vào mọi người nhé...-

- Đây là nhiệm vụ của chúng tôi...cảm ơn bác sĩ.- những người còn lại thở phào nhẹ nhõm sau đó cũng làm nốt phần còn lại.

Nó ra ngoài thì đã gặp anh và trưởng khoa Phan, bên cạnh còn có Luru Hoa, nhưng xem thái độ của Luru Hoa không mấy hòa nhã với nó.

- Ah...xin lỗi vì đã không tin tưởng cô..bác sĩ Trần..tôi đã làm bác sĩ hơn 8 năm nay, nhưng tôi vẫn chưa thấy ai có kỹ thuật tài cao như cô vậy..hôm nay thật mở mang tầm mắt..- trưởng khoa Phan đã rút lại suy nghĩ của mình về nó, còn cười ha hả như làm huê với nó.

- Đây đều là bốn phận của mỗi bác sĩ mà...tôi phải về phòng viết báo cáo rồi...tôi đi trước...- nó cúi đầu và rời đi...anh cũng đi theo nó, Phan Chấn Phát cười gượng gạo với anh nhưng anh cũng làm lơ.

Nó cảm thấy khá mệt mỏi, trên đoạn đường về phòng làm việc nó không ngừng xoay cổ tay. Anh theo sau nó nhưng nó không để ý đến, anh thấy xót cho nó. Nhưng anh cũng không ngờ rằng năng lực của nó hơn mức anh tưởng, liệu sau này nó còn làm được gì nữa đây. Có lẽ bác sĩ Luru sẽ lên tiếng việc ngày hôm nay vào cuộc họp ngày mai. Nhưng anh không quan tâm, anh chỉ quan tâm đến lợi ích của bệnh viện.

Nó về đến phòng, cởi bỏ áo blouse trắng để sang 1 bên, nó vẫn còn khoác bộ đồ phẫu thuật trên người hiện giờ đã là 3h sáng, nó xem hồ sơ bệnh án được một lúc rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Tuy trời vẫn chưa sáng nhưng cuộc phẫu thuật khẩn cho chủ tịch Mkee vào đêm qua ai cũng biết và đặc biệt quan tâm. Đặc biệt là các bác sĩ nội trú, phụ tá đêm qua, truyền tai nhau về tình hình trong phòng phẫu thuật đêm qua. Họ kể lại nghe hay như phim vậy, nhiều tình tiết hấp dẫn và đầy kịch tính như một bộ phim. Nó chìm vào giấc ngủ bình yên mà không hay biết rằng trong bệnh viện đã nhiều người nói về nó, một bác sĩ của khoa này lại sang phẫu thuật của khoa khác, tuy nhiên lại vô cùng thành công. Xem ra sau 2 cuộc phẫu thuật đêm qua nó đã xây dựng được một đẳng cấp mới cho riêng mình mà nó không hề hay biết.

**Nội dung (y): Đội ngũ danh y.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cách đối đáp - Vụ án mới

Một giấc ngủ của nó không mấy đầy đủ khi đồng hồ vừa điểm 7 giờ thì điện thoại của nó đã vang lên. Nó cố gắng tỉnh táo nghe máy, thì ra là thông báo chuẩn bị tài liệu để họp về ca phẫu thuật của chủ tịch Mkee. Nó tắt máy sau đó rời khỏi phòng và đến wc để đánh răng. Nó đang rửa tay thì Luru Hoa cũng vào rửa tay.

- Aida....đại bác sĩ chúng ta vẫn ung dung như vậy...không chút lo lắng gì sao? - Luru Hoa lên tiếng trước, giọng điệu của cô khá móc họng người khác. Nhưng nó không đáp, chỉ nhanh chóng rời khỏi đó, để lại Luru Hoa nhìn nó với ánh mắt không thiện cảm. Cô mong chờ chỉ hơn 30 phút nữa thôi, để xem nó sẽ giải quyết thế nào.

Đã có tin nhắn báo đến từng bác sĩ để họp, nó cũng không ngoại lệ, nhưng nó không đến họp mà đến phòng của chủ tịch Mkee. Ông ấy vẫn nằm đấy chưa có dấu hiệu tỉnh lại nhưng mọi thứ vẫn bình thường. Thấy thế nó cũng đến phòng họp trong khi trên người vẫn là áo quần của hôm qua.

Đây là buổi tọa đàm cũng xem như buổi họp về ca phẫu thuật của chủ tịch Mkee. Nó vừa bước vào đã cảm nhận được sự căng thẳng trong căn phòng này, mọi người đã có mặt đông đủ.

- Bây giờ tôi muốn biết tình hình đêm qua thế nào....- viện trưởng lên tiếng.

Luru Hoa đứng lên tường trình lại toàn bộ sự việc đêm qua, ngay cả việc nó giúp đỡ đứng ra phẫu thuật cho đứa bé đêm qua cũng được Luru Hoa nhắc đến.

- Bác sĩ Luru nói có đúng không bác sĩ Trần. - viện trưởng hỏi nó. Nó chỉ đứng lên và trả lời đúng.

- Vậy cô có biết đó là công việc của khoa ngoại lồng ngực không? - giọng nói của viện trưởng đã lớn tuổi nên có chút nặng nề.

- Tôi biết...// Tôi có điều muốn nói. - anh đứng lên ý kiến.

- Mời trưởng khoa Tổng..

- Tuy bác sĩ Trần là bác sĩ chuyên khoa ngoại thần kinh nhưng cô ấy đã từng làm việc ở Luân Đô vì thế tôi nghĩ cô ấy có đủ kinh nghiệm để thực hiện ca phẫu thuật đó. Một điều nữa, việc hôm qua là một việc vô cùng khẩn cấp, nếu không có bác sĩ Trần thì đứa bé đêm qua có lẽ đã mất mạng và tình hình của chủ tịch Mkee cũng chưa chắc ổn thỏa...

- Tôi có cũng có đủ kinh nghiệm....//

- Đề nghị bác sĩ Luru giữ im lặng, cậu nói tiếp đi...- viện trưởng khá không thích bởi thái độ chen ngang của Luru Hoa. Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp.

- Có điều này nhưng có lẽ tôi xin mạng phép xen vào nội bộ của khoa lồng ngực, nếu chỉ dựa dẫm mãi vào một tài năng của một người nào đó thì sẽ không thể tìm thêm nhân tài được nữa.. - anh biết ý tứ Lưu Hoa thế nào vì thế anh cũng đáp lại và tặng cho Phan Chấn Phát một câu thăm lên não. Ông nghe xong câu này thì mắt đã muốn nổ đom đóm.

- Ừm....tôi nghĩ nên quay lại vấn đề chính...bác sĩ Trần...cô giải thích sao về việc này. Không phải là một bác sĩ ưu tú ở một nơi khác đến thì muốn làm gì thì làm...như thế còn đâu là nội quy của bệnh viện nữa....- Phan Chấn Phát đập bàn đứng lên, nhưng nó chưa trả lời, nó chỉ đứng đó, hai tay tự nhiên để trên bàn, những bác sĩ còn lại vẫn ngồi im lặng.

- Bác sĩ Trần..cô có thể....

- Tôi nghĩ tất cả mọi người ở đây nếu đã chọn cho mình chiếc áo blouse để khoác lên người thì trong lòng mỗi người phải đặt việc cứu người lên trên hết, có lẽ đêm qua việc tôi làm quả thực đã vi phạm quy định của bệnh viện nhưng tôi không nghĩ đó là một việc làm sai trái hoặc giành giật bệnh nhân của khoa khác vì tôi nghĩ tính mạng của họ thực sự nguy cấp và tôi tin việc phẫu thuật đó nằm trong khả năng của mình. Tôi cũng không vì người nằm trong đó là chủ tịch Mkee, nếu đổi lại là một người nghèo khổ hay tật nguyền thì tôi cũng sẽ cố gắng giúp họ. Tôi chỉ làm việc không thẹn với lòng mà thôi. - nó nói chậm chậm nhưng rõ ràng, từng câu từng chữ không lạnh không nóng nhưng vào tai của mọi người lại trở nên rất truyền cảm. Nó cứu người là vì "tâm" chứ không phải tranh giành.

- Cô nói cứu người nhưng theo tôi được biết...chủ tịch Mkee vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. - Lưu Hoa một lần nữa đứng lên.

- Có thể 2 giờ sau, ông ấy sẽ tỉnh. Tôi sẽ chịu mọi khiển trách cũng như kỉ luật. Xin phép. - việc của nó đã kết thúc, nó cúi đầu chào và rời khỏi phòng. Nhưng cuộc họp vẫn chưa kết thúc. Mọi người vẫn tiếp tục xem tài liệu và báo cáo về đêm qua, còn xem lại camera quá trình phẫu thuật của nó vào đêm qua.

- Đúng thật thao tác rất nhanh và chuẩn xác nữa. - một bác sĩ của khoa khác lên tiếng khen ngợi.

- Chúng tôi đã chứng kiến mọi việc diễn ra vào đêm qua, tôi cảm thấy rất nể phục chị ấy. Vừa phẫu thuật cho cô bé xong, chốc lát lại sang hỗ trợ bác sĩ Lưu, tôi rất bất ngờ về năng lượng làm việc trong người chị ấy. Đặc biệt, tôi đã mở mang tầm mắt với việc chị ấy đã cắt chỉnh động mạch nhân tạo sao cho trùng khớp với động mạch thật chỉ trong nháy mắt... chúng tôi đã có được bài học quý báu sau khi làm việc cùng với chị ấy sao cuộc phẫu thuật. - một bác sĩ phụ tá khác lên tiếng, cậu đã tận mắt chứng kiến nên vẫn còn nhớ như in.

- Dù tài năng đến mấy cũng không nên bắt chắp xen vào hoạt động của...

- Tôi nghĩ thế này...việc của bác sĩ Trần, đợi xem chủ tịch Mkee có tỉnh lại như lời cô nói hay không, sau đó cấp trên sẽ họp và giải quyết. Mọi người biểu quyết đi. - gần như ủng hộ hết bằng cách đưa tay, nhưng hai tay Lưu Hoa vẫn đặt lên bàn, Phan Chấn Phát bên cạnh nhắc nhở nên cô mới đưa tay lên.

- Vậy là tất cả đã đồng ý..vậy buổi họp kết thúc tại đây...trưởng khoa Tổng ở lại một chút. - viện trưởng nói với anh, thực ra viện trưởng của bệnh viện chính là chú ruột của anh.

.....

Quay lại với nó sau khi rời khỏi phòng họp, nó thở phào nhẹ nhõm, mọi tâm tư về đêm qua nó đã nói hết. Cho hai tay vào túi áo blouse, nó một mình lặng lẽ lên sân thượng của bệnh viện hóng gió. Mái tóc nó bay bay, vì trên này rất trống và mát mẻ. Nó không nghĩ rằng, ngoài việc kinh doanh hay những công việc khác có thể đấu đá tranh giành quyền và lợi ích nhưng nó vẫn không nghĩ đến ngay cả công việc y đức này cũng tồn tại điều đó. Ngay cả bác sĩ với nhau cũng tranh giành bệnh nhân cho riêng mình...Nó thực không nghĩ đến...Được một lúc thì nó có điện thoại gọi đến, là một dãy số lạ, nó hơi chần chừ nhưng cũng quyết định bắt máy.

- Ah....Triết Minh...được thôi...hiện tại tôi cũng vừa họp xong...hẹn gặp cậu tại quán cafe gần bệnh viện...- nó tắt máy và đi xuống. Đã rất lâu nó mới liên lạc với Triết Minh. Về mặt nó rất tự nhiên và bình thản, nó không hề lo sợ. Nó đã thẳng thừng chấp nhận sự khiển trách và kỉ luật miễn sao nó không thẹn với lòng và cảm thấy áy náy là được nên tâm tư nó rất bình thản và thoải mái.

.....

Tại S.P.K

Hắn đã đi làm lại, và hiện giờ hắn đang đứng trước cửa phòng chỉ huy của Kyo.

- Sếp...sếp gọi tôi...

- Cậu ngồi đi. - Kyo lịch thiệp trong bộ vest xám còn hắn thì ngược lại áo pull trắng khoác bên ngoài chiếc áo da đen.

- Của cậu...- Kyo lấy trong tủ bàn của mình ra khẩu súng và thẻ cảnh sát đưa cho hắn, chào mừng hắn trở lại.

- Cảm ơn sếp...// đừng mừng vội...có việc cho cậu làm rồi đây.

- Phía nam VN đang xảy ra vụ án giết người liên hoàn, đối tượng là trẻ vị thành niên. Họ nghĩ bên họ sẽ xử lí được nhưng hiện tại đã hơn 5 đứa trẻ mất tích và vừa mới phát hiện 2 xác trẻ em không trọn vẹn..vì đây là vụ án nghiêm trọng nên họ cần chúng ta viện trợ.Đây là toàn bộ tư liệu phía bên họ gửi

cho tôi, cậu xem rồi xử lí. Cấp trên rất xem trọng sự việc này. - Kyo sơ việc nhiệm vụ của hắn.

- Tôi được phép dẫn đội sang đó điều tra chứ...- hắn đề xuất ý kiến nhưng điều này làm Kyo có vẻ khựng lại "Phái nam không phải là nơi Win đang sống và làm việc sao?...Nhưng chắc không sao..." Kyo suy nghĩ, việc hắn trở về VN có làm ảnh hưởng đến công việc của nó không? Nhưng được một lúc anh cũng gạt đầu.

Sau khi nhận nhiệm vụ, hắn mang tư liệu ra khỏi phòng và tập hợp những đội viên của mình lại.

- Hai ngày sau chúng ta sẽ xuất phát...hy vọng mọi người chuẩn bị tinh thần để chiến đấu. - hắn đã trở thành một người khác, phong cách làm việc cũng khác, không quá lạnh lùng như nó. Hắn đang rất phấn chấn và dường như hắn đã lấy lại được sự tự tin, khả năng phán đoán và sự chuyên nghiệp trong chính bản thân hắn để xử lí vụ án một cách chuyên nghiệp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Điều bất ngờ

Dù nó muốn chịu trách nhiệm hay gì đó cũng phải đợi sau 2 giờ nữa mới quyết định. Vì thế, hiện tại nó dành thời gian cho mình một chút. Nó đến quán cà phê gần bệnh viện như lời trong điện thoại. Cho hai tay vào túi áo, từng bước đi của nó rất thoải mái không chút lo lắng. Nó vừa vào quán cà phê đã thấy một người điển trai ngồi trong quán, không ai khác người đó chính là Triết Minh. Còn về Triết Minh, anh đã thấy nó đến, ngoài vẻ ra nụ cười tươi bình thường thì trong lòng lại đang nở một nụ cười không mấy bình thường. Hôm nay anh rất điển trai trong chiếc áo sơ mi trắng xoắn tay cùng quần âu xám, giày da đen bóng.

- Chào, Minh Hy....- anh đứng lên chào nó theo phép lịch sự.

- Chào, xin lỗi vì tôi đến muộn...// Không đâu...là do tôi đến sớm thôi...- nó và Triết Minh vẫn trò chuyện rất tự nhiên, trong khi Rick đang tìm nó. Theo bí mật, anh xác định được vị trí hiện tại của nó, nhưng anh rất ngạc nhiên bởi người ngồi trò chuyện cùng với nó trong quán cà phê lại là Triết Minh - bạn anh.

- Hy.....Triết Minh...// - anh vào và đứng phía sau ghế nó, làm nó khá ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên hơn chính là Triết Minh và Rick, có quen biết nhau sao?

- Chào cậu..Rick, lâu quá rồi không gặp. - Triết Minh và Rick ôm lấy nhau, nó ngẫm đoán được mối quan hệ giữa hai người.

- Rick....// À....giới thiệu với em đây là Triết Minh bạn anh, chuyên viên kĩ thuật, bốn bề là nhà....//haha.....Rick, cậu vẫn thế...không thay đổi gì cả...- cả hai lại tiếp tục nói những chuyện mà chỉ có 2 người mới hiểu. Sau một lúc, anh mới biết được vì sau bạn mình lại biết vợ mình và lại còn kết bạn nữa chứ..

- Oh...Triết Minh, cậu ở đây vậy Tuấn Thanh đâu? Chẳng phải hai người như anh em, luôn đi cùng nhau sao? -- Anh ngồi cạnh nó, sắc mặt không có vẻ khó chịu mà ngược lại rất thoải mái.

- Ayza....cậu nói vậy, Minh Hy hiểu lầm tôi và Tuấn Thanh thì sao?? Cậu ấy có việc ở công ty, chắc sẽ đến nhanh thôi...kia...mới nhắc...cậu ấy đến kia...- theo hướng chỉ tay của Triết Minh, nó và anh cũng nhìn theo, nó khẳng định mình không hề nhìn lầm. Người đang đi đến với người mà nó gặp ở WUWU là một. Tức là Rick, Triết Minh, Tuấn Thanh họ là bạn với nhau. Thế sao, nó lại không biết. Nghĩ đến điều này, sắc mặt nó lại trầm trầm, mất đi vẻ tự nhiên lúc nãy. Rick thấy thế cứ nghĩ nó lo lắng việc vừa rồi ở bệnh viện, nên lấy tay mình nắm chặt tay nó, như động viên sẽ không sao. Nhưng cái nó quan tâm, đâu phải việc này. Mà là gương mặt kia, gương mặt quen thuộc đang ngồi đối mặt với nó.

- Thanh...cậu lại đến muộn...- Triết Minh vờ phàn nàn như kéo nó về thực tại, vì anh đã đoán ra được tâm tình của nó hiện tại. "Chắc cô sẽ rất bất ngờ nhỉ", anh đang rất hả hê trong lòng khi thấy nó như thế. Tiếp theo nên nhờ Tuấn Thanh ra tay giúp anh.

- Oh..bạn tốt...từ khi có bà xã thì quên luôn hai chúng tôi luôn nhé....// Không dám...không dám...- vẫn là những câu nói đùa của Tuấn Thanh và anh. Tuấn Thanh quay sang nó và chìa tay ra.

- Chào Minh Hy, xin lỗi vì chuyện hôm trước không giúp cô. À...có thể gọi tôi là Jame- Tuy là Tuấn Thanh chìa tay ra trước mặt với câu nói như thể hiện sự xin lỗi nhưng ẩn ý trong đó không khác gì là một lời nhắc khéo đối với nó về vụ cứu công ty nhà Ren. Nó đứng thật rất bất ngờ, ngay cả tên cũng giống, thật trùng hợp, không biết thế nào. Vì một mặt nó nghĩ Tuấn Thanh là người không đơn giản nhưng giờ phát hiện ra hắn ta lại là bạn của bạn nó và bạn của chồng mình. Nó nên tin vào bên nào. Nó không có biểu hiện gì, vì thế anh nhắc nhẹ nó.

- À....không có gì...hân hạnh khi biết các cậu. - nó bắt tay lại và nói một câu theo phép lịch sự. Sau đó cuộc trò chuyện vẫn tiếp tục diễn ra nhưng nó không có tâm trạng tham gia vào.

Chẳng bao lâu sau, 2 giờ đã trôi qua. Nó không để ý đến cho đến khi điện thoại của nó và anh cùng vang lên 1 lúc, thì ra là về việc chủ tịch Mkee đã tỉnh lại. Đến lúc này nó mới xem lại đồng hồ, đúng thật 2 giờ đã trôi qua.

- Chúng tôi có việc phải về bệnh viện gấp rồi...hẹn các cậu hôm khác đến nhà chúng tôi chơi nhé....chúng tôi đi trước...- nó chỉ cười nhẹ rồi rời đi. Đợi khi thấy cả hai cùng vào sảnh chính của bệnh viện, Tuấn Thanh mới lên tiếng.

- Lời cậu nói quả không sai...cô ta có chút biến động. // Chẳng phải người ta biến động vì cậu sao? haha....- Triết Minh bật cười, biểu cảm vừa rồi của nó đúng không quá làm anh hài lòng nhưng cũng không làm anh thất vọng. "Bất ngờ vẫn còn chờ cô phía sau...." Triết Minh cười thoải mái, sau đó hai người không vội uống hết phần nước vừa gọi và trò chuyện thêm một lúc nữa.

Quay lại với nó và anh. Anh vui mừng khi nghe tin chủ tịch Mkee đã tỉnh lại, nếu vậy về việc của nó có thể không truy cứu trách nhiệm nữa vì nó đã đúng. Còn đối với nó, về mặt văn bình tĩnh chả có biểu hiện vui mừng hay lo lắng. Bởi vì sau cuộc phẫu thuật đem qua, nó đã xem lại bệnh án và chẩn đoán rằng sẽ không có chuyện xảy ra. Đây là một phán đoán được xem là đầy chuẩn xác và mang tính chuyên nghiệp. Thường thì xem tình trạng bệnh nhân sau đó mới phán, thì nó cũng làm thế thôi, nhưng có điều nó khác với mọi người, lời phán đoán của nó không mang tính 50:50, mà là mang tính chuẩn xác và chắc chắn.

- Sao rồi...chủ tịch Mkee....ông thấy thế nào...- anh đã đến phòng của chủ tịch Mkee và thấy nhiều bác sĩ ở đó, ngay cả viện trưởng và không thể thiếu đó là thầy trò Phan Chấn Phát cũng có mặt.

- Mọi thứ đã bình thường...- Một bác sĩ nội trú nói.

- Chủ tịch Mkee, ông cảm thấy thế nào, có thấy bất ổn ở đâu không? - viện trưởng ân cần hỏi.

- Không sao....Tuy hơi đau một chút nhưng thực sự tôi cảm thấy cơ thể tôi đã tốt hơn nhiều...- tuy chủ tịch Mkee vẫn nằm trên giường nhưng lời nói của ông rất rõ, chứng tỏ ông đã dần hồi phục sức khỏe của mình.

- Tôi....có điều muốn nói....// Thừa chủ tịch, chủ tịch cần gì cứ nói với chúng tôi...- Phan Chấn Phát cúi đầu bước đến cạnh giường chủ tịch, cứ ngỡ ông ấy cần phục vụ gì đó nhưng câu nói của ông ấy làm ông phải dờ người.

- Tôi muốn gặp người đã cứu tôi....tức là ai đã phẫu thuật chính cho tôi....có phải là bác sĩ Luru không....- Luru Hoa nghe thế thì bất ngờ, đến lúc giờ cô đáng lẽ phải nên chạy lên đền nhận thưởng nhưng không, cô vẫn đứng tại chỗ và cúi đầu..Phan Chấn Phát cũng quay đầu sang 1 bên, ông đang không biết phải trả lời thế nào, đáng lẽ ra bây giờ ông nên khoe tài năng của học trò mình nhưng ông lại im lặng....

- Sao không ai trả lời ông ấy hết vậy....bác sĩ Luru không phải cô là bác sĩ ưu tú nhất trong kế hoạch đã đề cô là bác sĩ chính sao? Sao cô lại không trả lời....- Chạm vào nỗi lòng của mình, Luru Hoa cảm thấy mình rất bất trách.

- Phu nhân....thực ra hôm đó đúng thực tôi là bác sĩ chính nhưng vì tình huống quá khó mà tôi không thể lường trước, nó vượt quá tầm của tôi nên đã có bác sĩ khác vào thay cho tôi...Nhưng vị bác sĩ ấy không thuộc khoa chúng tôi...- nói đến đây, dù ảm ức hay ganh tỵ thế nào nhưng Luru Hoa vẫn phải nể nó vì năng lực làm việc của nó. Cô hiểu ra được, câu nói ở phòng họp lúc nãy của nó không phải là nói bừa mà là một phán đoán có cơ sở. Bằng chứng là chủ tịch Mkee đã tỉnh lại sau đúng 2 giờ đồng hồ đúng với lời nó nói.Chính vì điều đó mà Luru Hoa cảm thấy mình đã quá nhỏ mọn, nên mới dám nhìn thẳng và trả lời phu nhân trong khi tất cả mọi người trong phòng đều cúi đầu.

- Ý...các người nói là.....người phẫu thuật cho chồng tôi không phải là người chuyên làm nhưng công việc này à....các người dám giao tính mạng cho người không chuyên sao? - Phu nhân của chủ tịch Mkee như đang nổi giận. Anh đứng đó cũng không biết nói sau, Phan Chấn Phát thì xoay người nhắm mặt. Ông đã biết chắc có chuyện này xảy ra nhưng biết sao được học trò của ông không làm tốt thì để người khác là, chứ biết sao giờ.

- Phu nhân....xin người hãy bình tĩnh.....chúng tôi....

- Thôi đi bà à.....dù gì tôi đã bình an nằm ở đây nên đừng trách họ.....tôi muốn gặp vị bác sĩ ấy....được chứ.....- Sau lời nói của chủ tịch Mkee phu nhân đã dịu đi phần nào, Phan Chấn Phát ra hiệu cho một bác sĩ gần đó đi tìm nó. Riêng anh thì đang nghĩ, chẳng phải lúc nãy nó theo sau anh sao? Sao giờ nó lại biến mất.

Vị bác sĩ ấy nghe lời sau đó rời đi, vừa ra khỏi cửa đã gặp nó. Thì ra nó đã đến nhưng nó lại không vào.

- Bác sĩ Trần, chủ tịch Mkee đang cần gặp chị, nhưng chị đã ở đây sao chị không vào....nhưng chị hãy cẩn thận, phu nhân có vẻ không được vui vì chuyện phẫu thuật của chủ tịch. - lẽ ra nó đã định rời khỏi, vì nó nghe được những gì bên trong nói. Nhưng nếu đã muốn thì nó cũng không trốn tránh. Nó chỉ gạt đầu tỏ ý hiểu với vị bác sĩ ấy sau đó vào cùng cậu bác sĩ ấy. Dáng vẻ của nó vẫn bình thường, chỉ có điều đôi mắt nó hơi nhạt có lẽ tâm trạng không tốt lắm

- Chào chủ tịch...phu nhân...- nó vẫn giữ phép lịch sự cúi đầu chào người nhà bệnh nhân.

- À....bác sĩ Trần...cô là người đã đứng ra phẫu thuật cho chồng tôi...- xem ra thái độ của phu nhân vẫn còn khó chịu. Nhưng nó không ngại chỉ gạt đầu. Phu nhân gạt đầu sau đó bảo tất cả mọi người ra ngoài trừ nó. Vì bà muốn chuyện riêng với nó. Mọi người đều lo lắng nhìn nó vì nghĩ chắc chắn nó sẽ hứng chịu những chỉ trích từ phu nhân. Anh cũng thế, anh vô cùng lo lắng cho nó vì chính anh cũng nhận ra thái độ khó chịu từ phu nhân vừa rồi. Nhưng nó không nhìn anh, nó chỉ cúi đầu như đã sẵn sàng chịu mọi chỉ trích.

- Tôi cho bs Trần quá, không biết chị ấy có sao không nữa.....đúng...có tài nhưng lại gặp....

- Ờ....mấy cô cậu cũng nhiều chuyện quá rồi đó. - Phan Chấn Phát ho khan để mọi người biết mình đang làm gì, sau đó cũng về phòng. Anh thì đã theo chân viện trưởng vào phòng của viện trưởng.

Sau khi nghe tiếng đóng cửa, bên trong phòng chỉ còn lại 3 người, vợ chồng chủ tịch và nó. Nhưng nó vẫn im lặng, không biết rằng phu nhân vẫn đang nhìn chăm chăm vào bảng tên của nó.

- Cô là người ngoại quốc sao? - một câu hỏi chẳng ăn nhập với chủ đề, chủ tịch Mkee cũng cảm thấy bất ngờ với câu hỏi của vợ mình. Nó cũng khá bất ngờ với câu hỏi vừa rồi, nên ngước lên nhìn.

- Sao cô...không....ỒH....Ồh....- khi nó bất ngờ ngước lên, bà cũng bất ngờ khi thấy toàn diện gương mặt nó. Bà vô cùng bất ngờ và xúc động, lúc bà thấy cái tên à đã ngẫm nghĩ ngờ nhưng lại nghĩ Trái đất này không tròn như thế nhưng ai ngờ tròn thật. Bằng chứng là khi nhìn vào đôi mắt của nó hay nói khác hơn nhìn vào gương mặt nó, bà lại nhớ ngay đến người bạn quá cố của mình. Vì hai người có gương mặt giống hệt nhau.

- Phu nhân...bà có sao không...đến đây nghỉ đi...- có lẽ vì kích động nên bà không thể nói ngay được, nước mắt bà chảy dài...Ngay cả chủ tịch đang nằm trên giường cũng khó hiểu đưa mắt nhìn. Nó lấy cho phu nhân cốc nước, để bà lấy lại bình tĩnh.

- Phu nhân...

- Minh Hy...cháu...cháu có phải...có phải có người anh cũng là bác sĩ không...// Sao phu nhân biết? - nó bất ngờ hỏi lại, vì tính nó không thích mọi người hỏi về gia đình nó cho lắm.

- Cháu có hai người anh, một người là Vĩnh Kỳ hiện đang ở VN, còn một người là An Nam đang làm việc tại Mỹ...- bà gấp rút nói.

- Sao.....sao...phu nhân biết hai anh cháu....- nó chưa hiểu ra vấn đề thì phu nhân đã ôm chầm lấy nó.

- Con gái...con gái nuôi của ta....- bà vừa nói vừa khóc, nước mắt đã thấm vào mớ áo của nó và nó vẫn chưa hiểu ra chuyện.

.....

Sau một lúc tâm sự hơn 1 giờ đồng hồ, cả nó và chủ tịch Mkee mới hiểu ra vấn đề. Thì ra là mẹ ruột của nó và phu nhân vốn là bạn rất thân và cả hai đã hứa với nhau đều là mẹ của 3 đứa trẻ. Nhưng tiếc thay khi vừa hay tin bà chưa kịp đến bệnh viện thăm con gái nuôi chào đời thì đã nghe tin nó đã thất lạc. Bà và gia đình nó vẫn không ngừng tìm kiếm. Cho đến khi nghe hai ông nó nói thì bà mới biết nhưng đến khi bà sang thăm thì nó đã chuyển công tác về đây và cho đến hôm nay bà lại bất ngờ gặp nó. Và bất ngờ hơn khi nó chính là người cứu mạng của chồng bà.

- Nếu là người khác mẹ sẽ nể cho 1 trận nhưng cũng chỉ thử họ thôi, vì rất ít người liều cả bản thân để cứu 1 người khác, nhưng con thì lại khác mặc dù đây là ca phẫu thuật không liên quan đến con, nhưng con đã bắt chấp để tham gia vì cứu người..."Linh ơi..cậu hãy xem...con gái của chúng ta thật tài giỏi" - bà nói đến đây thì rơi nước mắt, nó cũng rất xúc động nhưng nó không khóc chỉ có điều đôi mắt nó đượm buồn, bình thường đôi mắt sâu thẳm ấy đã buồn, nay còn buồn hơn khi nghe những lời phu nhân vừa nói. Nhưng nó vẫn chưa quen với cách gọi của phu nhân dành cho mình.

Tuy nhận ra con gái nuôi và rất vui mừng nhưng bà cũng không quên hỏi về tình trạng của chồng mình. Chủ tịch Mkee cũng nghe nó nói kỹ càng về tình trạng của mình và gật đầu thực nó là một người chính trực, và giàu y đức.

Sau khi nghe tâm sự của phu nhân kể về mẹ mình, được một lúc thì tiếng chuông điện thoại đã ngắt ngang cuộc trò chuyện. Sau đó nó vội vã cúi chào rồi chạy đi. Chắc hẳn có chuyện quan trọng.

- Chủ tịch Mkee à....tôi đã tìm được con gái của tôi rồi...Lời hứa của tôi với Linh cuối cùng cũng thực hiện được rồi. - phu nhân nhìn nó chạy đi sau đó quay lại nhìn chồng mình với ánh mắt chứa chan tình cảm và hạnh phúc.

- Được rồi, phu nhân của tôi.cảm ơn bà đã cho tôi một đứa con gái tài sắc vẹn toàn như thế....haha...- chủ tịch Mkee tuy sức khỏe còn yếu nhưng ông vẫn mỉm cười, ông rất yêu vợ và con mình. Tuy nhiên ông và bà chỉ có độc nhất một đứa con trai, nên ông cũng muốn nhận nó làm con nuôi.

- Cảm ơn ông .Mkee...- phu nhân nắm lấy tay chồng mình và khóc, bà đang rất rất hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và Chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Gặp lại

Sau khi rời khỏi phòng chủ tịch Mkee, nó không quan tâm đến kết quả của nó ra sao mà lại tức tốc bắt taxi đến quán cafe gần trụ sở mà Zeny đã gọi cho nó. Dù là trên người vẫn khoác bộ quần áo của ngày hôm qua nhưng trông nó vẫn đẹp như thường không có vẻ gì lụi tụi hay mệt mỏi cả.

Việc ở bệnh viện lúc này cũng khá ổn thỏa vì ai ai cũng thờ vào vì cuộc phẫu thuật của chủ tịch Mkee đã vô cùng thành công, tuy có một số bác sĩ không có mặt nhưng họ vẫn được truyền tai nhau nghe và biết đến. Và ngay cả việc nó cùng người nhà của chủ tịch Mkee ở trong phòng và thái độ của họ đối với nó không tốt xấu nào cũng được truyền đến không sót 1 chữ. Họ biết gia đình của chủ tịch Mkee quyền thế như thế nào, đặc biệt là người thừa kế của Messian con trai duy nhất của chủ tịch nổi tiếng là người tài giỏi nhưng lãnh khốc và hễ ai đụng đến người thân của anh ta, chắc chắn kết cục của họ không mấy đẹp đẽ. Họ thầm cầu mong cho nó qua được nạn lần này. Nhưng họ không thể ngờ đến, phu nhân của chủ tịch lại đồng ý tiếp tục đầu tư cho

bệnh viện ngoài ra còn tán thành hết tất cả các dự án mà bệnh viện đã đặt ra từ nhiều năm trước. Vì thế họ cũng biết, nó phước lớn mạng lớn mà vượt qua ải lần này mà không cần phải chạm mặt vị tổng giám đốc lãnh khốc kia. Ở phía lãnh đạo cũng vì việc này mà không truy cứu trách nhiệm nữa, tức là nó vẫn là bác sĩ thuộc bệnh viện Thủy Văn, mọi người trong bệnh viện đều biết, qua cuộc họp khẩn 5p vừa rồi, chỉ có mình nó không biết, vì nó không có mặt ở bệnh viện, ngay cả liên lạc bằng điện thoại cũng không kết nối được. Anh khá lo lắng cho nó và không biết nó đi đâu vì điện thoại của nó anh không tài nào kết nối được.

Quay lại với nó, vì gấp quá nên trên người nó vẫn còn chiếc áo blouse trắng và ống nghe. Bước vào quán cafe thì nó đã thấy Zeny ngồi đó sẵn rồi, trông Zeny chẳng khác gì trước kia là mấy.

- Hi...Minh Hy...chà....không ngờ cậu chăm thật đấy...đi cafe với bạn mà còn mang ống nghe theo nữa....- Zeny thấy nó vào thì cười tươi nhìn lại nó đang khoác áo blouse cô nghĩ chắc nó đã vội đến đây nên quên mất thân phận của mình.

- Có chuyện gì...ở bệnh viện vẫn còn việc....- nó ngồi xuống và nhẹ giọng, vì đây là cuộc hẹn riêng mang tính chất công việc nên chỉ có 2 người và vắng bóng Ren. Cô ấy đang tất bật với công việc tại công ty của mình.

- Việc gần đây một số trẻ vị thành niên bị bắt cóc và giết hại không? - Thái độ của Zeny nghiêm túc hẳn lại, dạo gần đây Zeny cũng đang đau đầu bởi vụ án liên hoàn này.

- Cậu quên, mình đã không còn là cảnh sát nữa sao? - ngả người nhẹ ra ghế, nó nhẹ nhàng trả lời, nhưng thực chất trong suy nghĩ đã có chút quan tâm.

- Cũng đúng....nhưng cậu không không thấy vụ án này quá dã man sao? Tại sao lại chọn những nạn nhân có độ tuổi vị thành niên? Sau khi giết hại, còn mổ lấy nội tạng? - dường như lời nói của Zeny nó đã hiểu ra đôi chút.

- Cậu đã từng là thành viên của S.P.K cũng từng là đội trưởng phá nhiều vụ án nghiêm trọng hơn vụ này rất nhiều? Và hiện giờ cậu là gì? Là thanh tra cao cấp của đội trọng án? Vậy mà cậu lại chùn bước sao? - nó nói một tràng dài, đúng thật nó không tâm đắc lắm vụ án này vì hiện giờ nó quan tâm chính là nhiệm vụ của mình nhưng nó cũng vô tình biết được qua tivi hay báo chí đang lên mấy ngày nay, đây đang là vấn đề mà dư luận hoang mang và quan tâm rất nhiều. Nhưng đến giờ vụ án này vẫn chưa được phá, nên khi nghe Zeny nhắc đến vụ án tuy ngoài mặt là lạnh nhạt nhưng thực chất nó cũng rất muốn quan tâm.

- Không phải mình chùn bước, mà là tên hung thủ này quá tinh vi, hiện tại rất rối, ngay cả khoanh vùng lại vẫn chưa xác định được, cấp trên rất quan tâm đến vụ án lần này, vì thế chúng mình càng lúc càng áp lực....- đáng lẽ Zeny định nhờ nó định hướng giúp cô nhưng những lời nó nói đều đúng với thực tế, cô không thể làm trái nên cô đã không nói ra.

- Vậy cấp trên của cậu vẫn để chuyện này tiếp tục diễn ra như vậy??

- Sếp mình đã nhờ bộ phận S.P.K sang hỗ trợ hợp tác, vừa rồi chúng mình vừa mới họp xong nên mình mới gọi cho cậu, nhưng không ngờ cậu đến lại nói những...- Zeny có chút buồn.

- Zeny....mình đã không còn là cảnh sát nữa rồi...nên cậu đừng có suy nghĩ như thế nữa được không? Mình không thể giúp được cậu...mình đi.

- Cô Minh Hy.....cô cũng từng là cảnh sát sao?? - nó chuẩn bị rời đi nhưng không ngờ lại gặp hấn, hấn vẫn thế không có thay đổi gì áo pull trắng và khoác bên ngoài áo jacket, giày thể thao, theo sau là Mark, Mary và Jane cùng Alice, những người đã từng là cộng sự với nó. Cả 4 người họ đều nhận ra nó và biết hấn mất trí nhớ về nó nhưng nhớ được hết tất cả mọi chuyện trừ nó. Hôm nay họ cũng vừa được bộ phận bên Zeny bàn giao công việc nhưng lại ra muộn một chút. Vừa xong việc, họ muốn thưởng cho mình ly cafe nên mới ghé sang đây, không ngờ hấn lại gặp nó. Và cái mà hấn bắt ngờ hơn, nó đã từng là cảnh sát? Là thật hay giả.

- O.....Win.- 4 người phía sau hấn lại đồng thanh lên tiếng, hấn cũng đoán ra được tất cả mọi người ở đây đều biết nhau. Vì quá bất ngờ khi gặp hấn ở đây, nên nó đành viện cớ là bệnh viện còn có việc nên nó về trước. Hấn cũng không cản, ngồi xuống ngay vị trí của nó lúc này, sau đó hỏi các đồng nghiệp của mình.

Qua hơn 30p, hấn đã hiểu rõ hơn về nó. Thì ra nó đã từng là một thanh tra xuất sắc đến như vậy, nhưng lại vì một cú sốc (về vụ án của Jame) nên đã tự từ bỏ nghề cảnh sát. Đây đã là lần thứ 3 hay 4 gì đó hấn gặp nó, nếu hấn suy nghĩ kĩ hơn thì thấy nó hơi kì lạ, vì mỗi lần gặp hấn, hấn đều cảm thấy nó có gì đó như kiềm nén hay che giấu 1 điều gì đó. Nhưng đó cũng chỉ là hấn cảm nhận thôi. Quan trọng hơn hết vẫn là vụ án trước mắt. Với Ren, sau khi cùng 4 người trong đội hỏi tường kể lại, thì Zeny lại cảm thấy có chút buồn, cô biết trước khi bị tai nạn hấn đã chờ đợi nó rất lâu và Zeny cũng biết nó cũng có tình cảm với hấn, nhưng cô thực sự không hiểu nổi con người nó, tại sao một người tốt như hấn nó lại không chấp nhận? Nhưng dù sao đi nữa, cô vẫn luôn tôn trọng và ủng hộ quyết định của nó, bởi vì hiện tại nó đã hạnh phúc bên Rick, có lẽ nó không muốn gây ra hối tiếc những lỗi lầm mà 5 năm trước đối với Tổng Duy Khôi.....Nhưng tại sao lúc này vừa chạm vào đôi mắt của hấn, nó đã cười...nhưng nụ cười ấy Zeny cô đã nhận ra nụ cười ấy là sự gượng gạo...

.....

Quay lại với nó, vừa chạm mặt hấn nó đã muốn trốn tránh vì nó không muốn nói ra thân phận lúc trước của nó. Ngồi trên taxi nhìn dòng xe tấp nập bên ngoài, nó không suy nghĩ gì nhiều, chuyện vụ án đó là việc của cảnh sát, nó chả liên quan và nó yên tâm hơn khi thấy hấn đã phục hồi và phấn chấn qua tận bên đây để giải quyết công việc. Có lẽ đây là quyết định của Kyo. Khẽ lấy điện thoại ra, mở nguồn lên thì đã thấy khá nhiều cuộc gọi nhờ từ anh và mẹ hay Rin. Xem tin nhắn thì anh muốn nó về nhà nhanh để đưa ba anh sang nước ngoài vì đây là ý định của ba. Nó cũng nhắn lại với anh là sẽ đến thẳng sân bay vì thời gian nó về nhà không kịp, nên đến thẳng sân bay. Cất lại điện thoại vào túi, nó lại suy nghĩ gì đó? Tại sao ba nó lại muốn sang nước ngoài, nếu là đi du lịch tại sao lại không đi cùng vợ mình mà lại sang nước ngoài 1 mình.

Cùng lúc này, Rick anh đang đứng ngoài cổng và mở cửa xe đợi ba mẹ và chị, vừa sent tin nhắn cho Tuấn cũng là lúc tin nhắn của nó vừa gửi đến. Rick vừa lái xe vừa mở nhạc, máy lạnh trong xe vẫn hoạt động bình thường và anh vẫn vui tươi cùng mọi người trò chuyện vui vẻ.

- Sao ba quyết định sang Hàn đột ngột thế?? - Rick quan sát kính, nói trong khi ba anh vẫn nhìn ra ngoài.

- À....Thì thăm ông bạn già của ba thế mà...ông ấy bảo ba sang chơi với ông...vì ông buồn quá mà...- Không hiểu sao ba anh không khí trong xe lại ngột ngạt như thế, vừa quay người sang thì đã thấy vợ mình ngủ gục, phía trên ghế phụ Rin cũng ngáp dài ngáp ngắn.

- Mà Minh Hy đâu con...nó không đến tiễn ba sao con....đề ta gọi cho nó..- vừa lấy điện thoại và nhấn nút gọi thì chiếc xe đã thắng gấp, đồng điện thoại cũng tắt.

- Không cần đâu ba...Hy nói Hy đang đợi ba ở sân bay...- lời nói của Rick rất nhẹ nhàng nhưng khi vào tai của ba mình lại rất nặng nề, ông muốn gọi cho nó ngay nhưng điện thoại đã rớt đầu dưới xe, ông cũng thấy có chút choáng váng nhưng ông vẫn luôn cầu mong mau đến sân bay để gặp nó, bởi ông cảm nhận được đứa con trai này của ông không còn như trước nữa. Trong xe lúc này chỉ còn mình anh được xem là tỉnh táo nhất trong khi phía ghế phụ Rin đã gục trước gục sau, mẹ anh phía dưới thì gục lên gục xuống, và ba anh thì cảm thấy choáng váng nhưng vẫn cố gắng đưa tay lên cửa như cầm cự, ông cảm thấy mọi chuyện dường như không ổn.

Nó đã sắp đến nơi nhưng chuông điện thoại lại reo, là ba chồng nhưng sau đó lại tắt rất nhanh, nó không biết chuyện gì đang xảy ra nên cũng gọi lại, nhưng lại là thuê bao, nó gọi cho anh...Anh vẫn điềm nhiên trả lời là họ cũng đang đến sân bay.

Kết quả là nó đã đến sân bay trước, tay trái vẫn còn cầm chiếc áo blouse đứng ở sân bay như đang chờ đợi. Nhận thấy bảng số xe quen thuộc dừng lại, nó cũng bước đến. Mẹ cùng chị xuống trước, Rin vẫn còn dùng tay xoa nhẹ thái dương và mẹ cũng thế, nó hỏi Rin có sao không nhưng Rin chỉ nói là cô hơi buồn ngủ. Mẹ anh cùng ba anh xuống xe, nhưng nhìn ba anh lúc này thực khác, mồ hôi lấm tấm sắc mặt tái xanh, vừa đi được vài bước thì đã ôm ngực và khụy xuống...

- BA....ÔNG....- Rick, Rin và mẹ anh cũng hoảng hồn khi thấy ba anh khụy xuống và ngã ngay tại chỗ. Nó vội kéo ông tai từ trong áo blouse ra và dùng những kĩ thuật sơ cấp cứu, Rick cũng thế, nhưng có lẽ Rick đã huyênh lên và chẳng làm ra chuyện gì...

- Mau gọi cấp cứu giúp chúng tôi đi...- Rin hét lên...

- Không kịp đâu....mau đưa ba vào phòng y tế....- sau đó nhờ nhân viên an ninh hỗ trợ đã đưa ba vào phòng y tế khẩn. Nó cũng chạy theo sau. Trong khi Rick là người đi sau cùng, về mặt anh cũng rất lo lắng nhưng không biết bên trong anh đang suy nghĩ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và Chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ngất

Sau khi chuyển ông Tổng vào phòng y tế, các nhân viên y tế và nhân viên an ninh cũng hết sức quan tâm đứng gần đó và không ngừng gọi cấp cứu. Rick cũng kịp bình tĩnh lại và không khó gì khi nó và anh đã phát hiện ra tình trạng vô cùng nguy hiểm của ông Tổng. Bỗng dưng lại ngệt thở, hai mắt ông Tổng nhắm nghiền, hơi thở mất ổn định và rất yếu. Nhưng nhân viên y tế đưa hộp cứu thương lại, nó vội tìm trong đó nhưng không thấy thứ nó cần tìm.

- Hy...em đang tìm...// Hy..chúng ta mau đưa ba đến bệnh viện...- nó quan sát xung quanh thấy trên túi áo của một nhân viên an ninh gần đó, nó vội lấy cây bút trên túi áo và bẻ gãy lấy phần ruột bên trong. Thao tác rất nhanh nhẹn...

- Bác sĩ...như vậy rất nguy hiểm...- một nv y tế nói, tình huống này nv này có đọc qua sách báo nhưng không dám thực hiện. Nó không mán những lời bàn tán xung quanh chỉ tập trung công việc của mình, vạch một lỗ ở cổ họng và nhét đầu bút bi vào trong đó, ông Tổng bật mạnh dậy sau đó lại nằm xuống và ngất đi...

- Hy..em..làm gì ba vậy...- Rin thắc mắc..

- Chị yên tâm, ba đã an toàn hơn...chúng ta nên chuyển ba đến bệnh viện..- hành động vừa rồi của nó nếu những người không biết về y học chắc sẽ nghĩ nó đang giết người chứ không phải cứu người. Nhưng đối với những ai đã và đang trong ngành thì chắc biết phương pháp này, phương pháp cứu người nhưng rất ít người dám thực hiện mặc dù trong tình trạng khẩn cấp "mở sụn nhân giáp"

Sau khi xe cấp cứu đến thì mẹ, Rin và Rick đã đưa ông Tổng đến bệnh viện, Rick đã đưa chìa khóa cho nó và nhờ nó lái xe. Vào trong xe, máy lạnh vẫn còn hoạt động, nó lái xe được một chút thì thấy buồn ngủ và muốn choáng, nó nghĩ là do hôm qua nó thức khuya, và cố gắng lái xe nhanh đến bệnh viện..

Sau hơn 30p đến bệnh viện, nó tìm đến phòng cấp cứu thì đã thấy Rick đang ở đó cùng mẹ và Rin, chính anh đã cấp cứu cho ba mình.

- Mẹ...chị Rin...tình hình của ba thế nào rồi anh..- nó đang không chế con choáng, nhưng nó cũng nhìn thấy được vẻ mặt buồn bã của Rin, và mẹ đã khóc, ngay cả Rick cũng không khá khẩm gì hơn. Thấy thế nó tự mở cửa vào, nhìn ông Tổng đang nằm trên chiếc giường trắng tinh kia, mặc quần áo của

bệnh nhân...cả hai đều là bác sĩ chuyên khoa ngoại thần kinh nên nó biết tình trạng ông Tổng thế nào.

- Vừa rồi...em đã sơ cứu cho ba...và lại từ trước sức khỏe của ba rất tốt không có dấu hiệu....- nói đến đây thì nó đã không nói được nữa, bởi anh đã ôm chặt lấy nó, nó đang muốn hỏi..nhưng cũng thôi..Đây là căn bệnh cũng khá phổ biến ở độ tuổi này, chỉ có điều nó hơi bất ngờ thôi.

- Ba sẽ không sao...ba sẽ hồi phục được...Minh Hy, em cũng là bác sĩ...em cũng biết điều đó mà đúng không?....- Rin đã đưa mẹ đi làm thủ tục nhập viện, dù họ đau buồn vì bệnh tình của ông Tổng nhưng có Rick và nó, họ cũng có hy vọng là ông Tổng sẽ mau khỏi..

Nó cảm nhận được Rick đang rất buồn nhưng vẫn gắng gượng để an ủi nó, mẹ và chị nên nó vẫn đứng yên trong vòng tay của anh, chỉ có điều trước mắt nó toàn những ánh đèn không ngừng xoay..cả lời nói của Rick vừa nói nó cũng không nghe được, đôi mắt không kiềm chế được mà từ từ khép lại, tay cũng nhẹ buông thõng, chiếc áo blouse rơi xuống làm Rick giật mình nhìn lại, nó đã bất tỉnh từ lúc nào, sắc mặt vô cùng nhợt nhạt.

-Hy...Hy...- anh bế bổng nó lên vào phòng bệnh. Sau khi khám xong, anh ngồi cạnh giường vén nhẹ những sợi tóc cho gọn lại. Đôi mắt nó vẫn nhắm nghiền, anh nhìn nó với ánh mắt yêu chiều nhưng cũng có chút áy náy.."Xin lỗi em...anh không cố ý để em phải như thế này.." anh nói trong đầu, vì sau khi khám cho nó, anh biết được nguyên nhân vì sao nó lại như vậy..!

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Kết quả

Viện trưởng (chú anh) vừa nghe tin cũng dừng công việc chạy xuống phòng, ông cũng bàng hoàng trước kết quả, nhưng ông đã cố gắng kìm lại vì còn để an ủi mẹ anh và Rin.

- Rick, tại sao lại có chuyện như vậy? Trước giờ không lẽ anh không có biểu hiện gì sao?- viện trưởng cũng không tin vào sự thật mà nói với anh.

- Không chú à, chỉ vừa phát khi nãy, khi đưa vào đây thì đã thế, đây là tình trạng hiếm khi thấy? - Rick buồn bã nói, mắt vẫn hướng nhìn vào phòng ba mình. Nơi có mẹ con Rin đang ở trong đó mà không kìm được nước mắt, Justy hay tin cũng vào với vợ mình.

- Còn Minh Hy, nó nghĩ thế nào? Không lẽ không có cách cứu chữa sao?-

- Cô ấy đang ở trong phòng, cô ấy cũng vừa bị ngất...vẫn chưa tỉnh dậy..

- Haizzz...vậy con đi xem vợ con thế nào đi..để ta vào thăm anh một lát...cố lên Rick..- viện trưởng vỗ vai anh mấy cái như khích lệ động viên anh..anh cũng gạt đầu sau đó cúi đầu rời đi, hướng đến phòng bệnh của nó.

Vừa vào phòng thì điện thoại của nó đã reo liên tục, nhưng nó vẫn chưa tỉnh lại, anh đến gần thì thấy dòng chữ để tên hân, thế là anh bắt máy.

- Alo...tôi là chồng Minh Hy..cô ấy đang có việc...- chỉ nói thế thôi sau đó anh tắt máy, nhưng anh nghĩ lại thấy có gì đó không đúng...Ngồi xuống ghế cạnh giường nó, anh chăm chú nhìn nó, nó vẫn đang ngủ say, đột nhiên điện thoại anh cũng reo lên, anh đứng lên nghe điện thoại nhưng thái độ không mấy dửng dưng như lúc nhìn nó.

- Vẫn không tìm được sao?? Dù lục tung cả Hàn Quốc, cậu cũng phải tìm ra anh ta....được rồi..- Rick bực dọc nhưng không quát lớn vì đây là phòng bệnh.

.....
Quay lại về phía hân, sau khi nghe điện thoại thì thái độ hân rất buồn, cũng không biết vì sao.

- Sếp....Win nói thế nào...- Jane hỏi, trong khi Zeny cùng đồng nghiệp của mình ngồi im lặng, vì Zeny biết kết quả thế nào. Nhưng câu nói của hân làm Zeny bất ngờ.

- Cô Minh Hy...đã có chồng rồi sao?

- Phải...anh cũng có đến dự...-Zeny dường như lờ lờ nên vội xua tay giải thích, hân cũng không muốn nghĩ nữa mà tập trung vào công việc.

- chúng ta họp thôi. - hân không nghĩ đến chuyện gì hết chỉ nhập tâm vào vụ án mà thôi.

- Nạn nhân đầu tiên là Lâm Thương là trẻ mồ côi.....

- Phía của madam có khoanh vùng được đối tượng chưa?

- chúng tôi xác định các 2 nạn nhân và 3 người bị bắt chưa rõ sống chết đề có chung 1 độ tuổi và đều sống trong trại trẻ mồ côi.

- Chỉ vậy thôi sao?.....- hần suy nghĩ một lúc sau đó cũng giao nhiệm vụ cho từng người và nhanh chóng tan họp để thực hiện. Zeny và hần cùng nhau đến hiện trường nơi tìm được 2 cái xác.

.....

Nó đã tỉnh dậy và cảm thấy cơ thể vô cùng mệt mỏi, nhìn điện thoại..nó đã ngủ nhiều thế ư? Vậy công việc ở bệnh viện, việc của ba, thế nào...Nó nghĩ và ngồi bật dậy, đúng lúc cô y tá đi vào.

- Bác sĩ Trần, cô đã tỉnh rồi.

- Trưởng khoa Tổng đâu rồi?

- Anh ấy đang ở phòng bệnh của..

- Cảm ơn...- cô y tá chưa nói xong thì nó đã choàng lấy áo blouse và điện thoại sau đó rời đi.

Nó chạy rất nhanh đến phòng cấp cứu nhưng lại hay tin ông Tổng đã chuyển sang phòng đặc biệt, nó liền chạy thêm 1 vòng nữa. Đẩy mạnh cửa vào, mẹ và Rin liền nhìn thấy nó, Justy cũng từ ngoài đem nước vào. Nó thấy ông Tổng vẫn hôn mê chưa tỉnh nên nó chỉ quan sát 1 lúc và nghĩ ra cách chữa trị.

- Chị Rin, báo cáo kết quả của ba đã có chưa? - nó chợt nhớ đến kết quả báo cáo, phải dựa vào đó nó mới có thể nghĩ ra cách.

- À...có...nhưng Rick nó đem đi rồi...// Em ra ngoài một lát...chị và anh chăm sóc mẹ nhé...- nó nghe Rin trả lời sau đó rời khỏi và tìm Rick. Kết quả an giữ cũng đúng thời, vì một phần anh là người nhà của bệnh nhân và vì một phần bản thân anh là bác sĩ nên cần xem xét và nghiên cứu.

...."cốc...cốc".....nó lịch sự gõ nhẹ cửa, Rick mở cửa cho nó, nó thấy anh có vẻ mệt mỏi vì trên tay anh là chiếc khăn lau mặt, có lẽ anh mới rửa mặt xong.

- Hy...em tỉnh rồi à...

- Vâng...em muốn xem kết quả của ba một chút...- nó đến bên bàn và lấy kết quả ra xem, nhưng nó cũng phải lạng người đi một chút.

- Sao tình trạng của ba lại nặng như vậy? - nó đã lường trước kết quả nhưng không ngờ kết quả lại ngoài dự tính của nó.

Rick buồn bã đứng lên, anh tỏ vẻ bất lực.

- Anh cũng không nghĩ tới bệnh của ba lại nặng như vậy và không có cách cứu chữa..giờ anh cũng không biết mình nên làm gì nữa...bản thân anh là bác sĩ nhưng lại bất lực không thể làm gì...- cái ôm từ phía sau làm anh bỏ dờ câu nói, là nó đang an ủi anh sao?

- Không sao.....ba sẽ không sao đâu....em sẽ ở cạnh anh, có anh và em chăm sóc cho ba....ba sẽ không sao..- giọt nước mắt đã rơi xuống áo Rick, anh xoay người lại và ôm nó. Nó cũng ôm anh thật chặt, hai tay anh đan sau lưng nó, nó không thấy ánh mắt anh đang nhìn chăm chăm vào chiếc tủ bàn làm việc mà cười nhạt, dù là vậy nhưng trong Rick có vẻ gì đó rất vui

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Mất mát

Đã hơn 1 tuần, ông Tổng cũng đã tỉnh lại nhưng vì bệnh tình quá nghiêm trọng nên ngay cả hơi thở cũng yếu và hầu như hai chân của ông dần bị liệt dần. Nó vào thăm ba mình, cô y tá cuối đầu chào nó rồi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại nó và ông, nó ngồi xuống cạnh ông. Căn bệnh của ông rất hiếm, nó nhận thấy ý thức sống của ông Tổng ngày một ít đi. Nhưng bàn tay ông Tổng khẽ chuyển động như muốn ra hiệu điều gì với nó. Nó hiểu ý liền khom người xuống để nghe rõ những gì ông nói. Nhưng có lẽ nó không nghe được bởi câu từ không rõ ràng không hoàn chỉnh.

- Ba...nếu ba muốn nói với con điều gì...ba có thể viết lên tay con..- nó nói và nhìn biểu hiện của ông, ông chớp mắt 1 cái, nó không chắc là ông đồng ý hay không nhưng cũng đưa bàn tay ra. Ông gắng gượng dồn toàn sức nâng tay lên và vẽ 4 chữ trên tay nó. Nhưng đối với nó bốn chữ này hoàn toàn xa lạ.

- "John"...ý của ba...là muốn con tìm người này sao? - ông Tổng lại chớp mắt 1 cái,theo như vừa rồi, nó khẳng định chớp mắt 1 cái là đúng. Nhưng nó vẫn khó hiểu, không biết tại sao ông Tổng lại muốn nó tìm người này. Nó đang mãi nhìn vào tay mình thì nghe tiếng tic...tic...lạ nhưng quen, nhìn vào máy theo dõi thì nó mới biết huyết áp và nhịp tim của ông đang giảm. Báo hiệu sự sống của ông đang rất mong manh. Nó nhấn chuông, y tá và bác sĩ vào. Rick anh đang họp vừa nghe tin báo cũng bỏ ngang chạy xuống phòng. Anh vào thì thấy nó đang dùng máy kích tim nhưng dường như không mấy khả quan. Mọi người đến đầy đủ ở trước phòng bệnh. Trong lòng nó và mọi người trong phòng đều biết kết quả trước mắt là thế nào.

- Bệnh nhân...// Lên 270J.....làm lại lần nữa...nhanh lên...- nó chuẩn bị tuyên bố thì nghe tiếng Rick, anh đang hét lên và dường như đã mất bình tĩnh.

Nhưng kết quả vẫn chỉ là tic..tic...dài và 1 đường thẳng kéo dài.

- Ba...ba ơi...- Rick khụy xuống mà khóc, mọi người trong phòng thấy thế ai cũng đau lòng có người không kiềm được nước mắt cũng khóc theo. Riêng nó, dù là người thân nhưng với cương vị là một bác sĩ, nó phải nói những lời mà lúc này không ai muốn nghe.

- Vào lúc 10h 15p, bệnh nhân Tổng Trung Kiên đã tử vong.- nó nói và cố gắng kiềm lại cảm xúc của mình. Mặt nó lạnh tanh, không chút cảm xúc. Rick anh vẫn ôm ba mình, không tin đây là sự thật.

- Chúng ta....nên thông báo cho người nhà bệnh nhân thôi. - nó hít thở sâu và trấn an mọi người trong phòng ra ngoài.

Bên ngoài thấy nó và mọi người đi ra, họ cũng đứng lên hết cả vì đang rất lo lắng. Các y tá đã cúi đầu và rời đi. Mẹ anh nắm lấy tay nó như mong chờ nó nói. Nhưng nó vẫn im lặng.

- Fasmin...có phải đã có chuyện gì với ba rồi không? - Justy lên tiếng, anh vẫn quen với cách gọi cũ đối với nó.

- Con xin lỗi mẹ...chị Rin...con đã không cứu được ba.- nó vẫn cúi đầu.

- Minh HY.....con...

- Chúng con đã cố gắng hết sức.....mẹ và anh chị hãy vào trong để gặp ba lần cuối...- nó hít thật sâu sau đó nhìn thẳng vào mẹ mà nói, đôi mắt nó cũng đã động nước nhưng không rơi xuống, bởi nó đang kiềm chế. Tay Rin cũng đang bầu vào hai bên vai nó như không tin đây là sự thật. Chiếc áo blouse trắng của nó thì thế cũng bị nhăn nheo, nhưng nó hoàn toàn không để ý.

Mẹ, vợ chồng Rin cũng vào. Viện trưởng nghe được tin cũng chạy xuống. Chỉ có nó một mình đi đầu đó.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Đau lòng không hiện lên.!

Nó đi đầu đó khi tất cả mọi người đều vào trong để gặp mặt ông Tổng lần cuối. Vợ chồng Jesty, Jackson, ngay cả Ren và Bin cũng có mặt.

Zeny đang họp nhưng cũng phải bỏ dở vì hay tin bất ngờ này. Hắn thấy thế chỉ nhìn theo Zeny rồi sau đó tiếp tục công việc. Sau khi tan họp, tất cả đều chia ra làm việc và hắn tìm Marry và Mark, theo như hắn tìm hiểu hai anh em nhà này cũng đã theo nó nhiều năm.

- Vừa rồi đội trưởng Trang có nói là ba chồng của Win....là ai vậy...hai người có biết không? - hắn hỏi.

- Chắc có lẽ là ông Tổng...là một trong tứ đại gia tộc.- Mark trả lời, anh khá lạnh lùng vì đã theo nó nhiều năm và cũng học từ nó được rất nhiều bài học. Khi Mark biết nó từ bỏ nghề cảnh sát, anh không tin nhưng nghe Kyo sếp của anh nói về lý do thì anh mới hiểu ra và tiếc nuối. Và từ đó anh cũng ít khi gặp lại nó.

- Đội trưởng....chúng ta cũng nên đến đó một chút....đúng không? - Marry nói, kéo hắn về thực tại bởi hắn đang suy nghĩ điều gì đó.

- Đến...đến đâu?

- Đến Tổng gia....đội trưởng à...anh bị sao vậy? -

- Không có gì...tôi chỉ đang nghĩ đến vụ án thôi...để mai chúng ta cùng đến.

.....

Rất nhanh chóng tin tức ông Tổng qua đời đã được lên sóng truyền thông và trên các mặt báo. Tang lễ của ông diễn ra tại Tổng gia dưới sự chủ trì của bà Tổng và Tổng Trung Nhân - em trai của ông Tổng. Mọi người ai cũng tiếc thương khi nhìn vào di ảnh, Rin và mẹ mình khóc hết nước mắt không nói nên lời, Justy theo sát vợ và mẹ vợ. Rick, anh cũng thế, đôi mắt anh buồn bã luôn cúi đầu đứng một góc. Nhưng anh cũng có quan sát xung quanh và anh biết bây giờ nó không có mặt ở đây từ lúc ở bệnh viện đến giờ. Anh có gọi điện thoại nhưng đáp lại anh chỉ là không liên lạc được..

Mọi người đã bắt đầu đến viếng rất đông, từ những người trong giới kinh doanh, công ty, đồng nghiệp...Những người thân quen như vợ chồng Jesty-Min, Jeny-Jackson, Ren, Zeny, Kon đang đi công tác cũng sắp xếp bay về ngay. Ngay cả Bin, cũng có mặt. Hòa vào dòng người áo đen, anh tìm nó nhưng vẫn không thấy.

- Anh Bin...anh có thấy Minh Hy đâu không? - Rick hỏi anh vợ mình.

- Anh còn tính hỏi em...tang lễ của ba chồng,em ấy còn không có mặt..anh phải báo việc này với hai ông...- vừa nghe em kể mình hỏi thì Bin biết là nó hoàn toàn không xuất hiện ở đây, nên anh lấy điện thoại và gọi cho Bì, đồng thời cũng hỏi hai ông của mình đã về chưa.

- Anh à...đừng...Minh Hy đã rất đau buồn...

- Em đó Rick.....ba em mất..vậy mà em còn....

.....

Quay lại với nó, nó chạy thẳng lên sân thượng của bệnh viện, nơi đây đang có gió lớn, nó cởi chiếc áo blouse của mình xuống, nó nhìn vào bảng tên của mình.

- Bác sĩ sao? Bác sĩ mà lại chỉ biết đứng đó nhìn một người sắp chết...không biết làm gì....tôi thật không đáng...- nó nói lớn, gió mạnh đã lấn áp lấy tiếng nó, nó cứ nghĩ đáp lại nó là sự im lặng nhưng không đã có 1 giọng nói đáp trả lại nó.

- Không phải là bác sĩ lúc nào cũng cứu sống được người khác. - Lulu Hoa từ phía sau bước tới cạnh nó, hai tay cô cho vào túi áo, tóc cô cũng bay bay vì gió mạnh.

Nó quay lại, về mặt lạnh tanh không cảm xúc, tay vẫn đang nắm chặt chiếc áo blouse.

- Bác sĩ Trần..tôi biết cô là 1 bác sĩ giỏi, luôn cố gắng hết mình để cứu người...nhưng cô biết không, tôi vẫn không cho là quan điểm của tôi là sai. Bác sĩ như chúng ta không phải là thần thánh mà ai cũng cứu được....việc vừa rồi tôi cũng lấy làm tiếc và chia buồn...nhưng Hy à..xin phép tôi được gọi cô như vậy, từ lúc cô vào bệnh viện này làm việc tôi đã rất ghét cô vì thái độ và tính cách của cô, tôi cứ nghĩ cô muốn thể hiện tài năng cứu người...nhưng từ những lời mà cô nói ra ở cuộc họp hôm đó đã làm tôi thức tỉnh. Đã quyết định khoác áo blouse lên người thì việc cứu người là trên hết...đừng cả trái tim và lòng nhân ái...đây là bài học quý giá nhất tôi đã học được từ cô. Bác sĩ Trần...cảm ơn cô....- Lulu Hoa chậm rãi nói, cô không còn ghét nó. Lúc này cô vừa hoàn thành ca phẫu thuật, định lên đây hóng gió 1 chút không ngờ thấy được hành động cùng những lời nó nói. Cô biết nó đang tự trách mình về việc của ông Tổng.

- Cô không phải cảm ơn tôi// Cô không đến lễ tang sao? Cô là con dâu của Tổng...// 5 năm trước tôi cũng đến đó, tôi không ngờ 5 năm sau tôi cũng phải đến đó...nhưng tại sao nó không phải là một buổi tiệc hay gì đó...mà lại là tang lễ?? - đây cũng chính là lý do nó ở đây mà không phải là ở lễ tang. Nó không muốn, càng như thế nó càng cho mình là sao chổi của Tổng gia, không thể trùng hợp như thế.

- Tôi biết...nhưng cô hãy phân chân lên, chuyện xảy ra thế này, không phải chỉ có cô là người đau buồn mà còn có trường khoa Tổng, mẹ cậu ta, chị và cả viện trưởng.....nhưng họ lại kiềm nén....tôi biết cô sẽ làm được...Đi thôi, tôi đưa cô về...- Lulu Hoa nắm lấy tay nó kéo đi..

Lulu Hoa đưa nó đến một cửa hàng để nó và cô thay đồ sau đó ghé tiệm hoa theo yêu cầu của nó.

"Ring...ring...ring...alo...được...tôi sẽ đến ngay..."

- Minh Hy, tôi xin lỗi, có 1 bệnh nhân vừa chuyển vào cần phẫu thuật gấp, tôi phải về, xong việc tôi sẽ đến...

- Không sao...cô đi đi...- nó nhẹ nhàng nói hay nói khác hơn là rất nhẹ, rất nhẹ.

- Minh Hy...cố lên..- Lulu Hoa cảm thấy trong lòng mình rất nặng, cô rất muốn vào cùng nó, thậm chí cô đã thay trang phục nhưng không ngờ lại có ca phẫu thuật gấp buộc cô phải về lại bệnh viện. Thà nhìn nó cao ngạo lạnh lùng như trước cô còn dễ chịu hơn nhìn thấy nó bây giờ. Nhận thấy nó gật đầu nên cô mới rời đi. Cô xem cái gật đầu đó như lời hứa, cô có lòng tin nó sẽ làm được.

Nó nhìn Lulu Hoa lái xe đi sau đó lại nhìn về phía trước. Chẳng phải đó là lối vào của nhà ba mẹ chồng nó sao? Sao bây giờ khi bước vào nó cảm thấy từng bước từng bước nặng trĩu, không muốn đi chút nào. Nó bước vào, lúc này trời đã tối, rất đông người nhưng chỉ toàn là một màu đen mang vẻ u buồn. Nó bước vào chỉ có một bóng dáng của người con gái trong chiếc váy đen đơn giản tay dài, về mặt tái nhợt rất mệt mỏi nhưng ít ai nhận ra bởi về mặt nó lạnh tanh, tái nhợt nhưng không cảm xúc, mái tóc dài hơn vai được nó buộc hờ ra phía sau. Tất cả mọi người thấy lúc này là một người con gái đang bước vào trên tay là bó hoa ly trắng, tất cả mọi thứ đều rất hoàn hảo trừ về mặt hồ hững không cảm xúc kia.

- Mẹ...

"Chát...." - vừa cất tiếng thì mặt nó đã nghiêng hẳn sang một bên..

- Mẹ...đừng như vậy mà mẹ....- Rin cùng mọi người ngăn cản...

"Anh để Fasmin bị bác ấy tát như vậy sao?" Ren như không chịu được nhưng Bin, anh vẫn im lặng.

- Mẹ à...tôi nghĩ cô có phải là sao chổi của nhà này hay không? Năm năm trước Resd nó đã mất khi nó đã hối hận và muốn...tôi và Trung Kiên cũng rất quý cô...nhưng tại sao? Lúc đó khi không có Rick ở đó, cô là bác sĩ thì cô cũng cố lấy ông ấy chứ....- bà Tổng đang không ngừng đánh vào người nó, nhưng nó vẫn không phản ứng, cứ để cho bà đánh.

- Mẹ à....mẹ nói gì vậy, không phải lỗi của Min Hy...// Mẹ à....mẹ vào trong nghỉ ngơi đi...- Rick và Rin đang khuyên mẹ mình vào trong.

"Chát"....nó lại chịu thêm 1 cái tát nữa, lần này nó bất ngờ hơn vì người tát nó là anh mình.

- Anh hai...

- Dù em tài giỏi, em lạc mất ba mẹ nhưng ít ra cũng được nhà họ Trịnh dạy dỗ...nhưng có ai là con dâu như em không? Nhà chồng có tang em lại không có mặt, đã bao nhiêu tiếng đồng hồ trôi qua...đến giờ này em mới chịu đến....- Bin nóng lên.

- Đủ rồi...em kêu anh an ủi cậu ấy chứ không phải muốn anh đánh Fasmin. - Ren ra trước nó ngăn cản Bin khi thấy anh lại đưa tay lên định đánh nó vì nó không phản ứng mà chỉ giương mắt nhìn anh.

- Buông.....- nó tách tay mình ra khỏi tay Ren và rời đi. Mọi người cảm nhận được giọng nó lạnh lùng. Nhưng riêng Ren, cô cảm nhận được tay nó rất lạnh rất lạnh.

- Minh Hy....

- Em cứ mà kệ nó đi, mấy năm nay nó sống chung với ông, được ông nuông chiều nên tính nó bướng như vậy.

Bin ngăn cản mọi người chạy theo nó, Zeny vừa cùng Rin đưa bà Tổng vào trong, trở ra nghe thế liền trả lời, nhưng đồng thanh với ai đó.

- Anh sai rồi. - Zeny và Ren đồng thanh. Làm mọi người phải giật mình.

- Fasmin...cậu ấy trưởng thành và chính chắn hơn anh nghĩ, từ nhỏ và đến hiện tại Fasmin vẫn chưa từng có cái tính bướng như anh nói. - Zeny nói xong bỏ đi, cũng may hôm nay cô mang giày thể thao với áo sơ mi đen nên từng bước chân của cô rất nhanh.

- Anh là anh của cậu ấy cũng là bác sĩ tâm lý, anh nên hiểu rõ tính của Fasmin mới phải. - Ren cũng bỏ đi theo Zeny.

Đúng như hai người bạn hiểu nó nhất, ngay từ lúc nó xoay người bỏ đi, nó cảm nhận được khoe mắt mình có dòng chất lỏng sắp rơi xuống, nhưng nó cố gắng hít thật sâu kìm nén lại, không để nó rơi xuống. Zeny và Ren đuổi theo nó nhưng rất tiếc vẫn không đuổi kịp, trước mặt Zeny và Ren là dãy dãy xe nối tiếp nhau. Vì rất đông các quan khách đến viếng ông Tổng nên Ren và Zeny phải trở vào để phụ giúp, cả hai cùng trở vào, trang phục cùng tone màu đen nhưng chỉ khác mỗi phong cách. Trên người Ren là bộ váy đen cổ cao, dài ngang gối. Có đính nơ cùng màu ở cổ tay, giày cao gót đen, mái tóc xõa ngang vai. Còn Zeny chỉ là áo sơ mi đen, quần âu đen cùng giày thể thao đen, áo dạ ngắn đen khoác bên ngoài, tóc buộc cao. Tuy là phong cách khác nhau nhưng cả hai đều có chung tâm trạng và cảm nhận giống nhau về nó.

Còn nó, lúc rời đi nó đã nghe được tiếng của Zeny và đoán ra được cô sẽ làm gì, chính vì thế nó đã nép mình vào lối đi có hàng cây xanh, khuất tầm nhìn của họ. Đúng lúc hân cùng đồng nghiệp của mình cũng đi ngang qua, hân đã thấy bóng dáng lạ mà quen nên bảo mọi người vào trước, còn mình thì đi vào lối đi ấy. Nhưng khi vào rồi hân không thấy bóng dáng ấy đâu nữa, hân đi thêm vài bước nữa chợt nghe được cuộc thoại nhưng chỉ có mình nó.

"-Tống Trung Kiên đã mất....nhờ F21 tìm hiểu giúp nguyên nhân.

-Được...mọi chuyện vẫn ổn chứ.

- Ổn.

- Nghe giọng em không được khỏe, cố gắng quan tâm đặc biệt là bản thân.

- Em không sao. Tạm biệt." Nó ẩn nấp trên màn hình đồng hồ, sau đó hít một hơi thật sâu và rời đi.

Hân thấy nó rời đi liền nép vào một cây xanh to gần đó, sau khi nó đi khuất hân mới đi ra. Hân đang thắc mắc về cuộc thoại lúc nãy. Chẳng phải mọi người nói nó là bác sĩ sao? Sao hân lại nghe "F21". Hân đoán nó không đơn giản là bác sĩ mà là có thân phận khác. Việc này hân nhất định sẽ tìm hiểu. Nhưng sao vừa rồi nghe nó nói chuyện với chất giọng mệt mỏi thiếu sức sống mà lòng hân sao sao ấy nhỉ? Điều này, có lẽ hân cũng sẽ phải điều tra?

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Không đơn giản

Tang lễ diễn ra trong ba ngày, và hôm nay là ngày cuối cùng, tất cả mọi người đều đến để tiễn ông Tổng về nơi an nghỉ cuối cùng. Từ hôm bị mẹ chồng và anh hai mình tát, nó cũng không đến lễ tang mà về lại bệnh viện làm việc. Ngay khi Lưu Hoa nghe được nó bỏ đi ngay trong tang lễ của ba chồng diễn ra và giờ cô thấy nó đi làm, cô thấy nó vẫn đi thăm bệnh nhân, thái độ vẫn nghiêm túc tập trung nhưng nhìn vẻ mặt nó mệt mỏi, xanh xao như không ngủ mấy đêm liền. Lưu Hoa tính gọi nó lại thì nó đã rẽ đi mất.

Nó vào phòng làm việc của Rick, nó biết Rick hiện giờ là con trai duy nhất nên không thể vắng mặt tại tang lễ của ba mình, tuy nó biết nó đang lợi dụng khoảng thời gian này là có hơi quá đáng, nhưng biết làm sao khi đây dường như là cơ hội duy nhất không hạn chế thời gian mà nó có được. Nó nhẹ

nhàng tìm kiếm trong ngăn tủ, mọi góc ngách trong phòng của anh để tìm ra hồ sơ mật mà nó cần, nhưng dường như thứ nó tìm thấy lại là 1 thứ khác mà chính nó cũng bất ngờ.

- Chẳng phải...đây là bệnh án của ba sao? - nó nhìn hồ sơ bệnh án mà không khỏi nghi ngờ, mở ra xem thử nó dường như sock trước kết quả chẩn đoán, kết quả trong tay nó hiện giờ khác hoàn toàn với kết quả mà hôm trước nó cũng đến đây xem. Trước đây nó cũng rất nghi ngờ về bệnh tình của ông Tổng, nhưng giờ xem ra ông Tổng không phải bị bệnh mà chết. Nó lấy điện thoại chụp lại kết quả sau đó để lại về chỗ cũ, tiếp tục tìm kiếm thứ mình cần tìm. Nhưng nó tìm mãi vẫn không thấy. Sắp đến giờ đưa ông Tổng đến nơi an nghỉ, nhưng giờ này nó còn ở đây.

- Bác sĩ Trần...cô đến tang lễ phải không, tôi đưa cô đi..tôi cũng đến đó...- Luru Hoa gặp nó tại sảnh chính của bệnh viện, lúc này gấp quá nên chiếc áo blouse vẫn còn khoác trên người.

- Cảm ơn. - nó nói sau đó cởi áo blouse ra, sửa lại cổ áo sơ mi một chút. Nó cài lại cúc áo ở cổ tay ngay ngắn sau đó vào xe cùng Luru Hoa. Hôm nay Luru Hoa biết xong việc ở bệnh viện phải đến lễ tang, nên cô chọn sẵn cho mình chiếc váy ren đen tay lỡ, giày cao gót đế vuông cùng màu đen. Nó thì chọn cho mình chiếc áo sơ mi tay dài màu đen, quần âu đen, giày cao gót cũng đen nốt, mái tóc xõa ra khuôn mặt tự nhiên không trang điểm nên hơi xanh xao.

- Tôi thật nể phục cô đó, bác sĩ Trần...- nó xoay qua nhìn Luru Hoa tuy nhiên không có biểu hiện là sẽ đáp lại Luru Hoa, Luru Hoa cười và nói tiếp.

- Đây là lần đầu tiên tôi thấy 1 người có tinh thần thép như cô đó....dù có chuyện gì xảy ra, cô vẫn có thể bình tĩnh và trở lại làm việc của mình, giống như là việc hôm nay vậy, cô vẫn có thể tập trung thăm bệnh nhân.....nếu là tôi...tôi không thể làm được như vậy...- ý tứ trong lời nói của Luru Hoa là khen ngợi nó, nhưng nó nghe trong lòng lại cảm thấy khác. Câu nói của Luru Hoa như khơi gợi lại quá khứ những chuyện xảy ra ở 5 năm trước, những bi kịch cùng xảy ra 1 lúc đối với nó, những bi kịch ấy còn đau gấp nhiều lần hơn bây giờ. Nó nhìn ra cửa sổ mà suy nghĩ, không hiểu sao nó lại nhẹ nhàng nói.

- Chắc cô đã từng nghe câu...chứng kiến nhiều lần sẽ trở nên bình thản? Cũng giống như chúng ta, có nhiều người sợ máu nhưng họ lại yêu nghề bác sĩ, vì thế hằng ngày họ phải tiếp xúc với máu, đến khi bây giờ họ đã trở thành bác sĩ, đứng trước cảnh người máu me khóc lóc, thì chính người đó phải bình tĩnh, bình thản trước mọi người vì người đó đã tiếp xúc rất nhiều việc như vậy...- Luru Hoa nghe nó nói mà cô chạnh lòng, tuy nó lấy ví dụ là bản thân là bác sĩ, nhưng về trước của nó làm cô phải suy nghĩ. "Cô ta đã chứng kiến cảnh mất mát nhiều rồi sao? Nếu không sao lại nói như vậy.."

Bầu không khí trong xe lại trở nên im lặng sau câu nói của nó, Luru Hoa tập trung lái xe, còn nó thì nhìn ra ngoài. Đến đèn đỏ Luru Hoa dừng lại, nhìn sang nó nó đã nghiêng người sang một bên, có lẽ vì quá mệt mỏi nên Luru Hoa thấy nó chớp mắt từ lúc nào. Một chiếc xe khác cũng dừng ngang cạnh xe Luru Hoa nhưng người trong xe lại nhìn nó không chớp mắt.

- Resd, cậu nhìn gì thế...- một người đã đứng tuổi hỏi anh.

- À...không có gì đâu bác, chúng ta mau đến đó thôi...- anh mang lại khẩu trang vào, thực chất anh không mang khẩu trang cũng được, vì chẳng ai có thể nhận ra anh. Vừa rồi chỉ là trùng hợp khi thấy nó ở trong xe bên cạnh, nó vẫn không thay đổi. Nghĩ đến nó, anh lại cảm thấy mình vô cùng có lỗi, những chuyện của 5 năm trước anh vẫn còn nhớ rất rõ, là do anh ngu ngốc, là do anh không tin tưởng nó, không tin tưởng vào tình yêu của nó, ngay cả thể hiện anh cũng không dám. Nhưng biết thể hiện làm sao khi anh là người trong giới Mafia, còn nó lại là 1 cảnh sát. Việc nó là cảnh sát anh cũng mới biết khi tỉnh lại và bây giờ nó lại tài giỏi hơn khi đang đảm nhiệm vai trò là 1 bác sĩ và là em dâu của anh. Em anh là một người âm áp hoạt bát và là 1 bác sĩ giỏi, nó và em anh đúng thật là 1 cặp vợ chồng vô cùng xứng đôi. Cũng tốt thôi, xem như cuộc đời của mỗi người bước sang 1 trang mới. Anh vẫn luôn yêu quý nó, không không muốn gì hơn ngoài việc muốn nó hạnh phúc, bởi anh nếu anh và nó đến với nhau thì người thiệt cũng lại là nó, vì anh biết thời gian của anh không còn bao lâu nữa.

Mọi người đã có mặt đầy đủ, ngay cả bố mẹ Zeny ông bà Trang và ông bà Kim có mặt đủ đều đứng vào hàng ngay ngắn thẳng tắp, Rick đứng giữa mẹ và chị, anh đang cầm di ảnh và ly hương, bà Tổng và Rin không ngừng khóc. Nó đứng phía sau Rick, cùng hàng với Justy. Justy nhìn em gái mình, nó vẫn không rơi giọt nước mắt nào, sắc mặt vẫn nhợt nhạt nhưng lạnh tanh. Theo quy định, tất cả người tham dự chỉ diện trang phục trắng đen. Sau khi cuối đầu, nó ngược lên mới nhận thấy có sự hiện diện của hân, bên cạnh là Jane, Alice cùng anh em Mark và Marry.

Anh ngồi trong xe cách đó không xa, anh không xuống xe chỉ có bác Ngạn Bác xuống, cả anh và bác Ngạn Bác mới đáp máy bay không lâu liền đến đây ngay. Anh nghe lời của bác Ngạn Bác (John) nên không xuống xe, chỉ có mình ông vào.

- Xin lỗi, vì tôi đến muộn. - mọi người nhìn người đàn ông đã đứng tuổi mặc vest, trên tay là cành huệ trắng, bên cạnh còn có 1 người vệ sĩ. Ông đặt cành huệ trước di ảnh sau đó cúi đầu, "Ông bạn già à...hãy an nghỉ nhé...Văn Ngạn Bác tôi sẽ giúp ông thực hiện di nguyện của mình.." ông xúc động khi khoảng 1 tháng trước người bạn ông sẽ sang thăm ông cùng Resd nhưng chưa gì hết ông lại nghe tin dữ này.

- Mạng phép hồi...bác là...- Rock hỏi, vì anh thấy hành động lúc này của ông.

- Ta là Văn Ngạn Bác...chắc cậu là con trai của Trung Kiên..ta lấy làm tiếc khi đến muộn thế này...- Rick cúi đầu, ông Ngạn Bác nhìn phía sau Rick, theo thứ tự thì ông đoán nó chính là vợ của Rick và cũng chính là người ông muốn tìm.

Ông Ngạn Bác cùng vệ sĩ của mình cũng đứng vào hàng để tiếp tục phần nghi thức kết thúc tang lễ.

.....

Tang lễ đã qua, hôm nay là ngày thứ hai sau tang lễ. Nó và Rick không ở cùng nhau cũng không gặp nhau đã hai ngày nay. Nó về lại nhà của nó và Rick, còn Rick anh ở lại nhà chính cùng mẹ và chị. Anh cũng biết từ hôm ở bệnh viện đến giờ thái độ nó khác đi, như tránh né, dè chừng anh, anh không biết vì sao. Nhưng anh cố gắng kìm bản thân lại, trước hết anh phải lo chuyện của "nhà" trước đã, và đặc biệt phải tìm ra người tên John.

- Rick à...con gọi Minh Hy về đây được không...ta muốn xin lỗi con bé về chuyện hôm trước...- Rin mang cháu vào phòng cho mẹ mình, Rick cũng vào theo. Từ hôm đó bà Tống cũng ngã bệnh.

Nó nhận được điện thoại của Rick và trả lời là tối sẽ trở về. Nó hiện tại đang ở phòng của viện trưởng.

.....Cốc...cốc..."vào đi"

- Cháu chào viện trưởng.- nó cúi đầu chào, viện trưởng mở kính ra và mời nó ngồi.

- Đây là phòng của chú, không có mọi người cháu cứ xưng như Rick đi, dù sao chúng ta cũng là người trong nhà. - ông rót cho nó tách trà nóng nó nhận lấy sau đó đặt xuống.

- Chú có biết ba cháu có người bạn nào tên John không? - nó vào thẳng vấn đề.

- Chú không rõ...nhưng nếu là bạn ta nghĩ ba cháu không có nhiều bạn đâu....có vấn đề gì sao cháu?

- Trước khi ba mất, ba đã cố gắng viết lên tay cháu từ đó nhưng cháu không biết nó có ý nghĩa gì....- tay nó nâng tách trà nhưng vẫn không uống.

- Có chuyện đó nữa sao? Chắc ba cháu muốn nói điều gì đây....thôi cháu về làm việc đi...khi nào chú nhớ ra điều gì đó chú sẽ cho cháu biết....- nó cảm ơn sau đó rời đi. Cửa phòng đóng lại, ông ấn số gọi cho Rick, kể lại sự việc nó nói với ông nào là việc về từ "John" và việc nó hỏi lúc trước ba anh có tiền sử bệnh gì...Anh nghe xong chỉ nhếch môi cười nói vài câu rồi tắt máy.

Rick đang đứng trên ban công tầng hai không có ai, chỉ có mình anh, dù có mệt mỏi nhưng trông anh vẫn điển trai phong độ trong chiếc áo sơ mi đen mà anh đã xoắn tay áo lên 2 nấc. Ba anh đứng thật cao tay, dù sắp chết nhưng vẫn cố hết sức viết vào tay nó, chứng tỏ ba anh vô cùng tin tưởng nó và không tin tưởng anh. Ông thả tin tưởng 1 đứa con đầu chũr không thêm tin tưởng người con ruột như anh hoặc Rin, tại sao?

Anh lấy điện thoại ra và ấn 1 dãy số.

"- Việc tôi nhờ cậu thế nào?

- Có chút mạnh mẽ rồi..

- Triết Minh...cậu làm việc nhanh chút đi..

- Tôi biết....tôi biết.....cậu cũng nên giữ vợ cậu kĩ một chút....bởi vợ cậu là một cô gái hoàn hảo có biết bao người muốn có một người vợ như vợ cậu đây...haha....- Triết Minh cười chọc tức bạn mình..."

Tắt máy, Rick vừa nhận được tin nhắn từ Triết Minh, mở lên xem nhanh chóng điện thoại bị tay anh xiết chặt, bên trong là hình ảnh của nó và Flynn đang ngồi trong quán cafe, dường như quán cafe này gần bệnh viện, bằng chứng là nó vẫn đang mặc áo blouse trong người.

"Minh Hy....xem ra anh đã quá xem thường khả năng của em rồi" anh nói mà trong lòng tức giận, khả năng của nó vượt quá suy nghĩ của anh. Việc vừa rồi đúng thật anh phải suy nghĩ lại về nó. Bởi người có thể khiến cho Tống Trung Kiên tin tưởng hơn cả vợ con ông thì đúng là con người không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Chết vẫn

Hiện giờ đã là giờ trưa và nó có 1 cuộc hẹn tại quán cafe gần bệnh viện và người hẹn nó là hân. Nó cũng thắc mắc và thử đoán xem hân gọi nó để làm gì. Có ai hay biết rằng khi màn hình điện thoại hiển thị dãy số quen thuộc, nhưng đã rất lâu chưa gọi đến, trong lòng nó thoáng chút vui nhưng lại buồn, bởi bây giờ hân xem nó như là một người bạn thông qua sếp của hân -Kyo. Nó cũng nhận được điện thoại của Rick và trả lời sẽ về nhà lúc tan làm. Vì phải quay việc trong nhà và là con trai duy nhất trong nhà nên Rick phải đứng ra sắp xếp việc nhà cho đầu vào đây vì thế anh đã nghĩ phép. Nói đúng hơn là mẹ anh bệnh, còn Rin chẳng khá khẩm gì hơn nhưng cũng may có chồng mình và chị dâu chăm sóc.

- Cô Minh Hy...- Hân chọn bàn ở góc cuối quán, nơi có nhiều cây cảnh và thác nước, tiếng nước chảy róc rách làm hân cảm thấy dễ chịu. Nó nghe hân gọi tên mình chợt khựng lại, nhưng vội bước tiếp, gương mặt ấy ngày đêm nó cảm thấy có lỗi và nhớ nhưng bây giờ đổi lại " cô Minh Hy" làm nó cảm thấy rất xa lạ.

- Có thể gọi tôi là Win..anh tìm tôi có chuyện gì sao? - Nó điều chỉnh giọng nói lạnh nhạt như giao tiếp thông thường để tránh người khác thấy sự bất ổn trong giọng nói của nó.

- Tôi xin chia buồn với gia đình cô...việc thứ 2 tôi muốn hỏi cô là F21. - câu hỏi của hân làm nó bất ngờ. Nhưng nó vẫn im lặng.

- 5 năm trước là một thanh tra cấp cao, chỉ huy và phá được nhiều vụ án, đặc biệt là vụ án mã vạch. Ngoài ra còn rất giỏi về y học cũng như tinh thông việc khám nghiệm tử thi. Vậy mà lại vì 1 vụ án mà từ bỏ ngành cảnh sát, trở về làm 1 bác sĩ.

- Xem ra anh cũng biết khá nhiều chuyện của tôi rồi nhỉ. - nó lạnh nhạt, giọng nói chất chứa sự khó chịu vì những lời nói của hắn. Hiện tại nó đang cảm thấy như đang chất vấn hỏi cung hay thậm chí còn bóc phét, vạch trần nó.

- Tôi chỉ thắc mắc vì sao cô lại từ bỏ làm cảnh sát thôi. Tôi nghĩ cô không có lý do gì để từ bỏ làm nó cả. - Hắn nói ra những lời hằn ghi. Với kinh nghiệm nghiệp vụ của mình cộng với việc cuộc thoại hôm trước hắn càng tin chắc rằng việc nó từ bỏ làm cảnh sát là không có cơ sở trừ việc nó đang làm nhiệm vụ "mật" của cấp trên. Nó vẫn im lặng quan sát biểu hiện của hắn, hắn rất nghiêm túc như đang chất vấn nó, nhưng thái độ khác hẳn giống như đang trông chờ vào 1 điều gì đó, hai tay đan vào nhau để lên bàn, trước mặt hắn là ly cafe đá đang uống dở.

- Cô im lặng... // Tôi làm bác sĩ là vì tôi yêu nghề... còn về lý do mà anh thắc mắc, nó đã là quá khứ của tôi.. Nếu anh muốn điều tra, có thể hỏi cấp trên. - "Phải rồi, Kyo là anh của cô ấy"

- Tôi còn ca phẫu thuật sắp diễn ra, phải về bệnh viện. Cảm ơn anh quan tâm đến quá khứ của tôi. - nó xem đồng hồ trên tay và đứng dậy nói, không chờ hắn đáp lại, nó xoay người cho hai tay vào túi áo sau đó bước thẳng rời khỏi.

Hắn cũng đứng dậy nhưng sao trong lòng hắn cảm thấy khó chịu khi nghe câu nói vừa rồi của nó. Như có mũi dao đâm vào tim hắn vậy. Là hắn đã quá quan tâm đến chuyện của nó rồi sao. Nhưng theo hắn quan sát sắc mặt nó không được tốt nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt như vậy. Nghĩ đến đây hắn cũng thanh toán và về lại trụ sở, khi hắn thanh toán mới nhớ ra hắn quá gấp rút đến nó vẫn chưa gọi nước.

Nó vào lại bệnh viện với những bước đi trầm ổn nhưng thực chất tâm trạng nó có chút dao động. Tại sao hắn lại biết và nhắc đến "F21"

"Ah...bác sĩ Trần chị ở đây sao?, Tôi tìm chị này giờ.- một cô y tá vui mừng khi thấy nó.

- à...tôi vừa ra ngoài 1 chút..phòng phẫu thuật chuẩn bị xong rồi chứ..-

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi, bác sĩ Khuru cũng đã có mặt, bác sĩ Trần chị có sao không? Tôi thấy mặt chị xanh xao lắm..!

- Tôi không sao...mọi người vào đi...tôi đi chuẩn bị. - nó nói xong liền đến phòng thay đồ để chuẩn bị vào phòng phẫu thuật.

.....

Sau khi thực hiện xong ca phẫu thuật và ra ngoài và nghiêng đầu sang trái phải một cái, có lẽ làm vậy giúp nó đỡ mệt mỏi hơn. Thực chất ca phẫu thuật vẫn còn đang diễn ra nhưng việc của nó đã xong, nên nó ra ngoài và để phần còn lại cho bác sĩ Khuru đảm nhiệm. Nó về lại phòng làm việc của mình. Nó tháo ca lo xuống, mái tóc buông xuống. Nhìn lại đồng hồ trước mặt chẳng mấy chốc đã chiều. Điện thoại của nó reo lên, là một dãy số lạ.

"Con không sao thưa phu nhân..

Phu nhân nhớ đưa chủ tịch đến tái khám định kì.." thì ra đây là số điện thoại của phu nhân, người khẳng khái nhận mình là mẹ nuôi của nó. Riêng bản thân nó cảm thấy mình rất may mắn. Khế thu xếp đồ đạc về nhà, nó lại hít thở thực sâu để có thể đối mặt với chồng nó như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Phát hiện

Nó về đến nhà thì trời đã vừa điểm chiều tối. Vừa vào nhà thì đã thấy Rick đang mang khay thức ăn cùng với thuốc, nó vừa thấy thuốc đã nhớ ngay đến hình ảnh bệnh án của ông Tổng, trong lòng có chút bất an nhưng cũng không hẳn là nghi ngờ Rick.

- Em về rồi sao? Sao em không nghỉ phép...- anh hỏi khi chuẩn bị lên lầu.

- Anh mang lên cho mẹ sao? Đề em giúp anh. - không chần chừ nó đến trước Rick và nhận lấy khay thức ăn và thuốc mang thẳng lên lầu.

Vừa đi lên lầu vừa quan sát những viên thuốc trước mặt, đây chỉ là những vitamin bình thường.

"Cốc...cốc..."

- Con chào mẹ...- nó để khay thức ăn cạnh giường, bà Tổng thấy nó vào liền dùng tay tự ngồi dậy.

- Minh Hy.....cho mẹ xin lỗi..mẹ...

- Con hiểu mà mẹ...mẹ hãy xem như chưa có chuyện gì xảy ra..giờ mẹ phải nghỉ ngơi để nhanh hồi phục sức khỏe...- bà Tổng nắm lấy tay nó vừa nói mà

khỏe mắt đã động nước, sau đó rơi xuống tay nó. Nó biết nỗi đau mà bà Tổng phải chịu. Vào hoàn cảnh đó ít có ai có thể giữ được bình tĩnh.

Nó đưa bát cháo cho bà Tổng, bà Tổng ăn xong sau đó uống thuốc, sau khi nghe những lời nó nói, tâm trạng bà cũng trở nên tốt hơn, giống như không còn điều gì phải phiền muộn.

Sau khi đắp chăn lên ngang người cho bà Tổng, nó mang khay thức ăn rời khỏi phòng. Vừa xuống bếp đã gặp Justy, anh cũng vừa mang khay thức ăn cho Rin.

- Anh rề...sức khỏe chị Rin thế nào? - Nó hỏi nhưng hai tay nó đang linh hoạt dọn dẹp bát đĩa.

- Rin đỡ hơn nhiều rồi..nhưng còn em, Fasmin..em ổn chứ? Trông em rất mệt mỏi. - Justy trả lời, anh quan tâm nó và vẫn quen với cách gọi cũ. Hôm nó bị tát, anh cũng thấy nhưng vì lo cho Rin ở ngay bên cạnh và có cả anh ruột của nó la nó, nên anh không hỏi nó được.

- Em vẫn ổn. Những chuyện thế này không chỉ là lần đầu. - câu sau nó nói nhỏ nhưng Justy nghe được, anh nhớ lại sự việc đau lòng của người em gái trước mặt. Năm năm trước anh cũng đã từng tát nó, tát đến nỗi khoé môi của nó bật máu. Chắc là nó vô tình nhắc đến, nhưng đối với anh tuy là nam nhi nhưng phải nể phục nó, nể phục vì độ bình thản lạnh lùng của nó, nể phục với sức chịu đựng của nó. Năm năm trước là một cảnh sát mà không để ai biết thân phận thật của nó làm mọi người hiểu lầm nó trong khoảng thời gian phải nói là rất dài, hại nó mất gia đình, khiến nó không hạnh phúc.

- Anh có thấy Rick đâu không? - nó xoay người hỏi Justy trong khi anh vẫn đang bất động suy nghĩ gì đó. Nó vừa rửa bát xong và đang chỉnh lại tay áo sơ mi của mình.

- Hình như Rick vừa ra vườn thì phải. - anh nói sau đó cũng rời đi. Nó thì ra vườn tìm Rick.

Trong vườn giờ này đã tối chỉ điểm lại những ánh sáng nhỏ nhoi từ những bóng đèn nhỏ. Không khó để nó tìm được Rick, anh đang đứng đối diện hồ bơi rộng lớn kia.

- Rick..- nó bước và dừng phía sau lưng anh, nó vừa gọi đột nhiên Rick xoay người lại ôm chặt nó.

- Anh..// Một chút thôi...như thế này một chút thôi, anh rất mệt mỏi Hy à...- hai tay nó đang ở trong không trung, đột nhiên nghe những lời anh nói mà chậm chậm rơi xuống đặt trên lưng anh. Nó đồng cảm với Rick, tay vỗ nhẹ nhẹ như an ủi động viên. Nó cảm nhận được Rick đang khóc, bằng chứng là nó cảm nhận được vai mình ướt sũng.

- Rick...mọi chuyện sẽ qua thôi...anh vẫn còn người nhà bên cạnh...- Nó tiếp tục an ủi Rick.

- Hy...hứa với anh đừng rời xa anh có được không? - nó khá bất ngờ với lời nói của Rick, nhưng sau đó cũng trả lời vì để an ủi cũng như nó biết tâm trạng của Rick hiện giờ không tốt.

- Em hứa với anh. Sẽ không rời xa anh. - nó nói với Rick và tựa đầu vào vai anh. Rick thì khác, sau khi nghe câu nói của nó anh còn bổ sung thêm một câu càng chứng tỏ thêm bản tính thật của anh "Sống là vợ của tôi, chết cũng là người của tôi. Đừng hòng rời khỏi tầm kiểm soát của Tổng Duy Ân này" Sau khi nghĩ thâm troy đầu nó cảm nhận cái ôm của Rick dành cho mình như chặt hơn và tay anh cũng dùng thêm lực đạo.

Có lẽ nó đã quên nhiệm vụ của mình khi nói ra câu nói ấy???

.....

Quay lại với hấn, sau khi rời khỏi quán cà phê liền trở về trụ sở và nhốt mình trong phòng làm việc mà cảnh sát khu vực chuẩn bị. Trước mặt hấn là một sập ảnh, tấm thì xác người không trọn vẹn, tấm thì mổ bụng nát nội tạng..Mấy ngày nay quả thực vẫn chưa tiến triển gì. Sau khi nhìn tới nhìn lui nhìn xuôi nhìn ngược sau đó lại vô tình nhìn lên tấm lịch để bàn. Hấn nghiêng đầu đôi mắt không ngừng tập trung vào tấm lịch,quan trọng hơn là những con số mà hấn đã khoanh trên đó.

"12/1,19/1,26/1, 2/2,..."hấn lẩm nhẩm trong miệng "tất cả đều cách 7 ngày, ngày phát hiện xác đồng thời cũng là ngày mất tích của 1 người mới....chẳng lẽ có quy luật??"

Sau khi lẩm bầm 1 mình hấn cũng hiểu ra điều gì đó vội ấn số trên điện thoại bàn sau đó cầm sập ảnh nhanh chóng rời khỏi phòng.

Hấn tới phòng họp, đã thấy tất cả đồng nghiệp trông đợi có mặt, có người còn ngáp lên ngáp xuống vì buồn ngủ, Zeny đang rất tập trung chờ đợi hấn nói. Bởi vừa rời hấn liên lạc với cô bảo họp gấp thì cô biết chắc hấn tìm ra manh mối mới nên mấy gọi mọi người họp khuya thế này.

- Sếp à...có manh mối gì mới sao? - Jane hỏi, cô và Alice là người buồn ngủ nhất trong đội bởi không quen giờ và cũng vì mệt mỏi khi thức mấy đêm liền.

- Mọi người hãy nghỉ lại xem, Lâm Thương là nạn nhân đầu tiên được phát hiện xác vào ngày 12/1, sau đó là Kiệt Bảo mất tích vào ngày 12/1,.....mọi người không thấy điều gì lạ sao? - hấn nói.

- Theo ý sếp có sự trùng hợp trong đây sao? // Uh....ngày phát hiện xác cũng là ngày mất tích. - Jane nói Alice cũng nói ra suy đoán của mình.

- Chính xác là vậy...Lúc mất tích đến lúc phát hiện xác cách nhau 7 ngày, và thời gian bị giết trùng hoặc gần với thời gian mất tích. -

- Nếu nói như vậy hôm nay là 8/2, San San mất tích 5 giờ sáng 2/2 tính đến bây giờ thì đã là 6 ngày 17 tiếng tức là chúng ta chỉ còn có 7 tiếng để cứu San San. - Mark đến giờ mới phân tích.

- Khoan đã, theo ý đội trưởng Hoàng hung thủ có quy luật giết người như vậy, vậy anh giải thích sao về việc 3 nạn nhân đều mất tích vào cùng 1 ngày 26/1 và phát hiện vào 2/2.- Zeny có vẻ đang thắc mắc về điều này.

- Điều này chúng ta nên hỏi hung thủ. Nhưng chẳng phải cùng mất 3 và phát hiện 3 sao?

- Thôi được, tạm thời đây là manh mối mới nhất chúng ta nên theo hướng này thử xem sao. - Zeny nói.

- Vậy thì trong 7 giờ tới có thể hung thủ sẽ tiếp tục bắt cóc 1 đứa trẻ trong trại mồ côi Đồng Tâm - đồng nghiệp bên Zeny nói.

- Có thể..

- Đừng quên vẫn còn 1 khả năng, hung thủ có thể bắt cóc vào bất cứ thời gian nào trong ngày. - Mary này giờ tập trung nhìn tấm lịch và hướng lên đồng hồ nói. Bây giờ đã 23 giờ hơn.

- Zeny chỉ huy đội phân phó nhiệm vụ theo dõi trại mồ côi Đồng Tâm, giờ này đã khuya đừng làm động đến bọn trẻ. Mary, Alice hai cô cùng đội với Zeny. Mark, Jane, hai người cùng tìm khoanh vùng và tìm cách cứu nạn nhân thứ 6. - hấn nói điều này làm bản thân Jane thở dài.

- Sếp à..việc này chẳng khác nào mò kim đáy biển. Chúng ta...- Jane nói rất đúng, cô từ bỏ hy vọng này, theo cô nghĩ tên hung thủ này vứt xác người rất "đa dạng", lúc thì trong rừng, lúc ở cạnh bờ rừng, lúc thì ở ngay cạnh gần vệ đường....cả dấu vết cũng không để lại, biết đường đâu mà lần.

- Tôi biết việc này có lẽ thất vọng nhiều hơn. Nhưng biết đâu được chúng ta sẽ cứu được đứa bé, vẫn còn đến 7 giờ nữa mà...Cố gắng lên...- hấn vỗ vai Mark và Jane trong khi trong phòng chỉ còn 3 người bọn họ. Ngay chính bản thân hấn cũng không biết phải tìm và cứu ở nơi nào. Nhưng với cương vị là một đội trưởng dẫn dắt đội, hấn phải cố gắng. Chẳng phải lúc trước hấn xuất sắc lắm sao?

Chúc các đọc giả Năm mới hạnh phúc và thật nhiều sức khỏe..!

Cùng sẻ chia và đồng hành với tg nhé.!

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ngày nghỉ ở Đồng Tâm (1)

(A)_PHÁT HIỆN Ở VƯỜN HOA_

Sáng hôm sau khi nó vừa tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng anh, nó vscn xong thay trang phục đi làm sau đó bước xuống nhà, nào ngờ đã ngủ được mùi thức ăn ở phía bếp bay ra. Nó ngạc nhiên nhìn Rick đang bụng thức ăn ra bàn, thì ra là anh dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng cho anh và nó.

- Anh làm bữa sáng sao không đánh thức em dậy? - nó tự nhiên kéo ghế và ngồi xuống, vì anh đã làm xong tất cả hết rồi.

- Anh thấy em ngủ say nên không nỡ. Mà hôm nay chúng ta ăn sáng xong anh sẽ đưa em đến 1 nơi. Anh nói với chú là chúng ta xin nghỉ phép 1 ngày. - Nó gật nhẹ đầu, nhìn anh nó cũng hiểu được vì sao anh lại làm thế, nó thấy anh rất lạc quan và rất biết cách làm điều gì đó để quên đi mọi chuyện.

Cả hai cùng ăn bữa sáng sau đó anh lái xe đưa nó đến trại mồ côi Đồng Tâm. Nó xuống xe thì đã thấy anh đang lay hoay ở phía sau cốp xe. Bước đến gần anh, nó càng ngạc nhiên hơn, có lẽ đây là những túi quà mà anh chuẩn bị dành cho bọn trẻ nơi đây, nhưng có điều mà nó thắc mắc là anh chuẩn bị những thứ này từ lúc nào, và anh thường đến đây lắm sao?

Nó để túi xách chéo ngang người và phụ giúp anh đem quà vào trong, và trong khoảng thời gian đó nó cũng giải đáp được những câu hỏi vừa rồi nó nghĩ.

Nó cùng anh vừa vào sân bên trong cổng một chút đã thấy khung cảnh vui chơi của bọn trẻ. Khi thấy anh cùng nó bước vào bọn trẻ đều ủa đến anh, anh xoa đầu từng đứa trẻ và mỉm cười hạnh phúc. "Chắc là anh ấy rất thích trẻ con..."

- Anh Duy Ân....chị xinh đẹp này là ai vậy??? - một cô bé tóc tết 2 bên, mắt tròn xoe đang nhìn và chỉ vào nó.

- Đây là Minh Hy, là vợ của anh đấy. - vừa nghe anh giới thiệu thì cô bé đã ôm lấy nó, mắt long lanh và gọi tên nó. Nó khá bất ngờ và khó thích ứng với tình cảnh trước mắt nhìn sang anh, vẻ mặt của anh hoàn toàn ngược lại với nó, anh mỉm cười rất hạnh phúc nha...

Anh ra hiệu cho nó ở lại chơi cùng bọn trẻ còn anh đem đồ vào trong và gấp cô giáo một chút, nó gật đầu. Và ngồi xuống trò chuyện cùng bọn trẻ, xem

ra đây là lần đầu tiên nó có thể ở gần các em nhỏ và trò chuyện vui đùa như thế này. Nó cùng bọn trẻ đến khu vườn nhỏ ở đó có một số các em nhỏ khác có lẽ lớn tuổi hơn một chút. Thì ra bọn trẻ muốn nó đến đây để xem vườn hoa mà bọn trẻ đã tự tay trồng và chăm sóc. Nó đứng cạnh chiếc xích đu và nhìn các em nhỏ đang trồng cây, hôm nay nó nhìn nó rất năng động trong chiếc áo sơ mi thất nơ màu đỏ viền đen kết hợp với quần Jean đen, giày thể thao trắng, tóc búi cao trông nó rất năng động và dễ gần gũi. Nhìn các em nhỏ hồn nhiên vui chơi như thế, nó cảm thấy trong lòng mình nhẹ hẫng đi, có lẽ do quang cảnh buổi sáng và khung cảnh vui tươi trước mắt nơi đây làm xua tan mọi lo âu phiền muộn của con người.

- Chị Minh Hy ơi, chị cùng Manh Manh đến đó trồng hoa có được không? Em có nhiều hạt giống lắm này. - Manh Manh là cô bé tét tóc 2 bên lúc này, trông cô bé rất dễ thương và có vẻ rất mến nó đây, vì Manh Manh đang chủ động nắm lấy tay nó lắc lắc, tay còn lại thì cầm cái lọ nhỏ đưa lên cho nó xem. Nhìn đôi mắt tròn xoe chớp chớp nhìn mình, nó đồng ý. Nó nghĩ mình nên thả lỏng người hơn.

Manh Manh dẫn nó đến một góc đối diện với hàng cò xanh, nơi các bạn nhỏ khác cũng đang đào đất, trồng hoa. Manh Manh đưa cho nó chiếc xẻng nhỏ, nó cười và véo má Manh Manh, sau đó nó cùng Manh Manh và bọn trẻ trồng hoa.

Thỉnh thoảng nó cũng hay trồng hoa, nên việc cầm xẻng đào đất thế nào nó cũng biết chút ít, nó vừa đào vừa nghe Manh Manh kể chuyện. Trong lúc đào đất nó vừa thấy điều gì đó vừa lúc Manh Manh đang mải mê khoe với bạn về hạt giống, nó dùng xẻng xới đất ra, thì thấy phần xương nhỏ, sau đó lấp nhẹ đất lại. Theo kinh nghiệm và trình độ chuyên môn của nó, nó khẳng định đây là xương người với lại người này ở độ tuổi từ 9- 12 tuổi. Nó vội lấp đất lại và ngược nhìn quan sát xung quanh, chợt thấy một người thanh niên trang phục lao động, áo quần thùng thình, tay áo dài che đi đôi tay của hắn ta, đeo khẩu trang, chợt nó chạm phải ánh mắt của hắn ta. Hắn ta bình thần quay đi và làm công việc chăm sóc hoa. Nó nhận thấy có điều bất thường từ phía diện hàng rào nhìn vào, nó nghĩ nếu có 1 người đứng hoặc để camera ở phía đó thì có thể quan sát hết toàn bộ những gì xảy ra bên trong vườn này.

- Chị Minh Hy ơi...chị Minh Hy...Chị đào xong chưa....em cho hạt giống vào nhé. Manh Manh xoay sang nó, thấy nó về mặt của nó đang tập trung nhìn về phía ngoài. Nó giật mình nhìn sang Manh Manh đang mở lọ hạt giống.

- Chờ đã Manh Manh, em chưa mang bao tay vào kìa..em sang đó lấy bao tay mang vào rồi chúng ta mới tiếp tục trồng hoa nha..Chị nghe điện thoại một lát. // Manh Manh lấy giúp chị Minh Hy nữa nhé...- cô bé Manh Manh vừa nói xong đã đi nhanh hướng đến chiếc xích đu ban này.

Nó mở túi xách và lấy điện thoại ra vừa ấn ấn gì đó vừa hướng đến phía hàng rào mà đi tới.

....

P phía bên ngoài hàng rào, Zeny cùng đồng đội theo sát sao, lẽ ra Zeny chỉ ở trong xe xem camera và chỉ huy nhưng thấy nó và Rick cùng vào thì có phần bất ngờ, thật là trùng hợp nên cô mới ra ngoài.

- Minh Hy và chồng bạn ấy cũng đến đây sao? Trùng hợp quá. - Zeny đã đi đến phía hàng rào, trang phục của Zeny rất gọn gàng, quần jean, áo thun khoác ngoài là jaket màu đen, giày thể thao đen, mái tóc buộc cao, thẻ cảnh sát gắn bên trái áo. Cô nói làm các đồng nghiệp quay sang nhìn Zeny.

- Madam biết họ sao? -// Phải họ là bạn tôi...cô gái xinh đẹp mà cậu nói ấy là.....- Zeny đang nhớ lại những gì nó nói.

- Là bác sĩ. // Cô ấy trẻ và cực xinh đẹp luôn đấy, người đi cạnh cũng thế là nam thanh nữ tú mà.. - buông lời nhận xét một chút liền nghe tiếng Zeny nhắc nhở. Zeny thấy nó đang đi về phía mình cô nghĩ nó đã phát hiện ra có người theo dõi rồi, cô chợt nghĩ lại, phải rồi một người đã từng trong ngành cảnh sát và lại còn rất chuyên nghiệp độ tinh anh luôn là hàng đầu dĩ nhiên những việc theo dõi như thế này là chuyện thường, phát hiện ra cũng chẳng có gì lạ.

- Cô ấy đang đi về phía mình kìa Madam. // Không sao đâu, cô ấy đang nghe điện thoại mà. - 1 người trong tổ nói. Zeny vẫn im lặng, cô nghĩ chuyện không dễ như vậy đâu.

(B)___PHỐI HỢP___

Chọn 1 vị trí an toàn và dùng tay trái cầm điện thoại đưa lên nghe, từ phía trong nhìn về phía nó chỉ thấy được phía sau nó, người thanh niên kia cũng xoay người cùng phía với nó, đôi mắt luôn nhìn vào từng cử chỉ nghe điện thoại của nó.

- Madam, chị nhìn xem, tên này đã đổi hướng từ lúc cô ấy đi về phía chúng ta, cũng may là cô ấy đã chắn ngang.....// Madam, tên này có vẻ đang muốn làm gì đó, chúng ta có nên ra không..

- Không được, thứ nhất nơi này có quá nhiều trẻ con, tên đó có thể bắt làm con tin bất cứ lúc nào. Thứ hai, chúng ta không được để bọn trẻ kinh hãi, sẽ rất nguy hiểm nếu chúng ta xuất hiện ngay bây giờ, và tránh bứt dây động rừng. - Zeny khoanh tay nói.

- Zeny, đã có chuyện gì xảy ra. - nó nói khi tay vẫn đang giữ điện thoại bên tay. Mọi người đều bất ngờ trừ Zeny, cô biết nó sẽ như thế nào mà.

- Tổ trọng án của mình đang theo dõi và bảo vệ bọn trẻ, vụ án lần trước mình trao đổi với cậu, cậu không nhớ sao? - Zeny hiểu ý, nói nhỏ.

Sau khi nghe những gì Zeny nói nó liền nhớ lại buổi cafe hôm ấy và nhớ lại hình ảnh phần xương nó phát hiện...

- Zeny, vừa rồi trong lúc đào đất mình phát hiện ra 1 phần xương, xác định là xương người, và lại tên thanh niên đang tiếp cận bọn trẻ rất khả nghi. - vì ở khoảng cách gần nên những gì nó nói bên phía Zeny đều nghe rõ mồn một. Vừa nghe những gì nó nói, bên phía trong xe cũng rất bất ngờ.

- Được.. Tất cả nghe đây, chúng ta chuẩn bị hành động nên nhớ an toàn của bọn trẻ là trên hết. // RỒ. Win, cậu giúp chúng tôi đưa bọn trẻ vào trong được chứ..

"Ah...huhu..." vừa nghe tiếng khóc, nó xoay người đã thấy Mạnh Mạnh vấp té, lọ hạt giống cũng rơi khỏi tay, điều mà nó nghi ngờ nhất là tên thanh niên kia, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào Mạnh Mạnh, và tên đó đang tiến đến gần Mạnh Mạnh. Nó nhanh chóng cho điện thoại vào túi và chạy nhanh đến Mạnh Mạnh.

"Madam, tôi vừa xem sơ qua thông tin tất cả các bé ở đây phát hiện ra Lăng Mạnh Mạnh ngày tháng năm sinh để trong này là 9/2, vừa rồi tên đó cũng nhìn chằm chằm vào cô bé, tôi cho rằng mục tiêu hôm nay của chúng là Mạnh Mạnh..

- Sao...hôm nay// Madam hôm nay là 9/2...mục tiêu của chúng là Mạnh Mạnh...mọi người xuất phát đi." Vừa nghe thông tin qua tai phone định nói với nó mục tiêu là Mạnh Mạnh nào ngờ nó đã chạy về phía Mạnh Mạnh đang ngã, nó nhanh thật.

- Cháu cảm ơn chú...- Mạnh Mạnh được người chăm sóc hoa đỡ dậy, cô bé thắc mắc là sao hôm nay chú này lại mang khẩu trang và đội nón, bình thường chú có thể đâu. Kẹo chú cho nhìn rất ngon nha, Mạnh Mạnh vừa nói vừa gỡ. Tên thanh niên thấy nó đang chạy đến nên hân nhanh chóng gỡ vỏ kẹo giúp Mạnh Mạnh và đưa lại cho Mạnh Mạnh.

- Mạnh Mạnh...hạt giống của em nè...Mạnh Mạnh xoay lại khi nghe tiếng gọi của nó liền vui mừng gọi nó.

- Chị Minh Hy...chị đi đâu lâu thế...em có kẹo nè...là chú cho em đó nha...- "cũng may...còn kịp.." nó cảm thán trong lòng, và cũng may cô bé Mạnh Mạnh này rất dễ thương, có thứ gì trong tay là khoe hết với nó à.

- Mạnh Mạnh, vào trong cùng các bạn ăn sáng rồi hãy ăn kẹo được không? Đây, kẹo này chị Minh Hy giữ giúp Mạnh Mạnh nhe...đi nào...- Mạnh Mạnh rất nghe lời nó, đưa kẹo sang nó nó nhìn kẹo trong tay với ánh mắt nghi ngờ, tên thanh niên đã về chỗ tiếp tục công việc của mình từ lúc nào. Nó đưa Mạnh Mạnh cùng các bạn bỏ khác vào trong, nhưng tập các bạn nhỏ lớn tuổi hơn vẫn còn ở lại trồng hoa.

Nó nhanh chóng trở ra ngoài vườn quan sát mọi việc trong vườn, chợt thấy một người phụ nữ cũng mặc bộ đồ giống hệt tên thanh niên kia nhưng lại hướng về phía thanh niên kia. Khi thấy người này xuất hiện luộm thuộm thì nó hơi để mắt đến, nhưng bàn tay của người phụ nữ này đang rất linh hoạt chuyển động, nó nhận ra ngay điều gì đó. Người phụ nữ ấy cũng mang khẩu trang đội nón lá, áo tay dài thùng thình đang ở gần tên thanh niên và thu dọn những cành cây, lá hư mà tên thanh niên này đang cắt bỏ. Tên đó chỉ nhìn người phụ nữ này 1 cái rồi tiếp tục quan sát nó và cắt bậy bạ vài cành hoa hư. Người phụ nữ này vừa quét vừa nhìn tên thanh niên nói đúng hơn là theo dõi từng hành động của tên này.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và Chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ngày nghỉ ở Đồng Tâm (2)

(C) __ĐỀ "HẦN" TRỐN THOÁT__

Nó thấy tên thanh niên vẫn còn ở đó, phía sau là người phụ nữ luộm thuộm, nó cất giọng tự nhiên gọi người phụ nữ đến.

- Chị gì đó ơi...chị có thể đến đây giúp tôi thu dọn một chút không? // à vâng...thưa cô...- Sau khi thấy Zeny đã đến phía nó.

- Chị giúp tôi đào chỗ này lên nhé, Mạnh Mạnh sẽ mang hạt giống ra ngay thôi. - nó vừa nói vừa đưa cho Zeny cái xẻng nhưng lại chia xuống ngay phần đất lúc này. Zeny liền hiểu ý nó ngay, đây chính là chỗ nó nói với cô phát hiện ra phần xương khô lúc này. Việc nó nhận ra Zeny là điều không quá khó khăn khi lúc Zeny xuất hiện và cô gắng dùng tay để ra ám hiệu cho nó, đã từng là cảnh sát đương nhiên những ám hiệu dành riêng cho ngành nó đều nhận ra, vì thế nó mới gọi Zeny đến chỗ nó, mặc khác dựa vào hành động lúc này của tên thanh niên đó nó nghi ngờ mục tiêu của hắn ta chính là Mạnh Mạnh nên nó mới cố ý nói lớn cho hắn ta nghe.

Đột nhiên có 4 người khác 3 nam 1 nữ, trang phục đều giống với Zeny đang đi đến và chia ra, bao quanh 4 phía tên thanh niên, nhưng họ không làm gì hết chỉ chú tâm vào làm vệ sinh. Nó thấy thế nên cũng đưa bọn trẻ còn lại vào trong. Nó là người đi theo sau bọn trẻ, chỉ là nó vừa bước vào cửa thì đã nghe tiếng nổ sùng, bọn trẻ liền hoảng loạn khóc lên bịt chặt tay ngồi xuống, nó bình tĩnh đóng cửa lại và choàng tay qua người bọn trẻ, không ngừng nói với bọn trẻ "không sao...đừng sợ...các em." nhưng trong lòng nó lại như lửa đốt, không biết bên ngoài có chuyện gì xảy ra. "Hy...em có sao không.." Rick cùng cô giáo nghe tiếng nổ sùng từ phía bên này cũng chạy sang, thấy nó cùng bọn trẻ ngồi xồm, hai tay bịt chặt tay theo quán tính. Rick liền đến ngay bên nó ôm nó vào lòng, anh rất lo lắng. Vừa cảm nhận được cái ôm thật chặt của anh, tất cả lại nghe thêm nhiều tiếng hét bên ngoài và sau đó là một tiếng "Bùm" lớn, chợt thấy bóng dáng lướt nhanh qua cửa sổ, nó nhanh tay đẩy Rick ra "Em phải giúp Zeny.." sau đó liền mở cửa chạy đi. Rick thấy nó đẩy mình ra liền có cảm giác trống rỗng, nhìn cách nó chạy đi anh càng khẳng định được điều anh nghĩ có thể sẽ xảy. Tiếng khóc, tiếng vỗ dành của cô giáo, và đặc biệt là tiếng của Mạnh Mạnh, cô bé muốn sang ôm nó để không phải sợ nên mạnh dạn bước lại chỗ của nó nhưng nó đã nhanh chân chạy đi, chỉ còn lại Rick đang đứng đó.

- Huhu...anh Duy Ân ơi...chị Minh Hy đi đâu rồi...Mạnh Mạnh rất sợ...- tiếng trẻ con non nớt, vừa nói vừa khóc.

- Mạnh Mạnh ngoan, chị Minh Hy của em đi giúp bạn của chị ấy rồi...chị Minh Hy sẽ quay về nhanh thôi... "vì sẽ chẳng bắt được hắn ta đâu..." - Rick vừa lau nước mắt cho cô bé vừa nói, về sau câu nói anh chỉ nghĩ thôi...

Được các cô giáo, người phụ việc và Rick vỗ dành an ủi, bọn trẻ đã ngừng khóc và có vẻ đã đỡ hơn, các cô giáo và người phụ giúp đã chia nhau đưa

các em về phòng nghỉ ngơi, riêng Manh Manh vẫn luôn theo sát Rick mặc dù cô giáo đã nhiều lần ngỏ ý đưa Manh Manh về phòng nhưng cô bé nhất quyết không chịu. Rick bế Manh Manh lên và cười trừ với cô giáo, và anh cũng muốn đưa cô bé này đi dạo vòng vòng, vì anh biết chắc chắn Manh Manh đang trông muốn gặp nó đây mà, nên mới không chịu về phòng.

Bên ngoài lúc này khói bay mịt mù sau tiếng "bùm" vừa rồi, cũng may là độ sát thương không cao. Lúc này vừa thấy nó đưa bọn trẻ vào trong, tên thanh niên này đã biết và phát hiện ra điều gì đó liên hành động, phía Zeny cũng rút súng ra khống chế tên đó, nhưng Zeny không nổ súng bởi cô biết đây là trại trẻ mồ côi, nếu nổ súng tại đây sẽ gây ra sự hoảng loạn sợ hãi cho bọn trẻ, 4 người còn lại cũng hiểu ý của Zeny nên không bắn. Tên thanh niên thì bạo hơn, vì muốn thoát thân nên đã nổ súng về phía Zeny, cũng may là cô né được, sau đó họ liền bắt ngờ với tiếng "bùm", khói bay mịt mù Zeny cùng đồng đội xoay mặt né nhanh chóng đứng lên đã thấy tên đó chạy nhanh về phía sau.

- Đuổi theo, 2 cậu ở lại bảo vệ hiện trường, gọi tổ pháp chứng và pháp y đến. - Zeny ra lệnh sau đó chạy đi.

Nó đuổi theo tên thanh niên đến khuôn viên phía sau, nơi đây có bãi cỏ xanh mướt, có vài cây xanh to được trồng thẳng hàng, bên cạnh đó còn có một cái hồ cá to ở phía cuối khuôn viên.

- Đứng lại. - nó nói khi dần bắt kịp tên thanh niên. Tên thanh niên xoay người tấn công nó, nó liền xoay người tránh, sau đó cả nó và tên thanh niên đã có 1 cuộc chiến riêng giữa hai người. Tuy nói trong vòng năm năm nay nó ít "vận động" tay chân nhưng xem ra những chiêu thức của nó vẫn còn chuẩn xác, chỉ có điều tên thanh niên đó chẳng vừa, và có 1 điều kì lạ là tên thanh niên này không để lộ giọng nói, hẳn ta rất thông minh. Đột nhiên những tia nước từ đâu bắn vào người nó, chính xác hơn là bắn vào mắt nó, khiến nó theo phản xạ lấy tay che mắt lại và tránh tia nước đó, chỉ trong khoảng mấy giây ít ỏi, tên thanh niên đã biến mất. Cùng lúc đó Zeny cùng đồng đội của mình chạy đến cạnh nó, nhìn xung quanh.

- Hẳn ta đâu??

- Trốn thoát rồi. - Zeny nghiêng người nhìn vào đôi mắt nó, mắt nó đang đỏ lên, quần áo trên người cũng bị nước bắn vào không ít, nó chỉ nhìn chăm chăm vào những tia nước đó, nó được lấp đặt sẵn theo lối đi.

- Win cậu có sao không? - nó vì mãi nghĩ điều gì đó trong đầu nên không để ý đến những lời Zeny hỏi, sau một lúc mới quay sang Zeny và hỏi cô đã hỏi mình điều gì.

Có thể nói nó là người phát hiện ra bộ xương người, là người tiếp xúc với kẻ tình nghi nên theo trình tự quy định nó cần cho lời khai, nó hiểu rõ rất rõ những điều này nên đối với nó "Không thành vấn đề".

Nó cùng Zeny trở lại ngay chỗ lúc trồng hoa, nơi này đã được bảo vệ hiện trường, bộ xương cũng được đào lên và đang được chụp hình lại. Zeny cùng nó nghe những thông tin sơ bộ mà pháp y cùng pháp chứng cung cấp, vừa nghe được một lúc đã thấy Rick đang dắt tay Manh Manh đang đi về phía nó. Manh Manh vui mừng hơn hờ khi thấy nó, còn về phía n1 khi thấy Manh Manh thì chợt nhớ ra điều gì đó, nó cho tay vào túi lấy ra cây kẹo lúc này Manh Manh đưa cho nó, nó đưa lại cho Zeny.

- Madam, đây là cây kẹo lúc này hẳn ta đã đưa cho Manh Manh. Không còn gì nữa, mình về đây. - Rick và mọi người quan sát cách nói chuyện của nó, mọi người ai cũng nghĩ nó là một công dân tốt, một con người chu đáo từng chi tiết.

Luyến tiếc tạm biệt Manh Manh và các bé, nó cùng Rick trở về nhà thăm mẹ. Trên đường về, anh thấy nó vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, trong khi nó vẫn đang suy nghĩ về chuyện vừa rồi, "hệ thống phun nước tự động hay là có người sắp đặt?" nó đang thắc mắc tại sao lúc này lại trùng hợp đến thế.

- Anh thấy em có vẻ suy tư...// không, em chỉ đang lo lắng cho mẹ, không biết tình trạng của mẹ có đỡ hơn không thôi. - nó đáp lại lời anh, phải, đây cũng chính là điều nó đang lo lắng, nhắc đến mẹ, nó liền nhớ lại những gì hôm trước nó đã thấy, cái chết của ông Tổng không đơn giản, chắc chắn có sự tham gia bởi bàn tay của con người.

.....

(D)__ VỀ NHÀ THĂM MẸ __

Khi nó đang cùng anh nghỉ phép về thăm mẹ chồng, nó không hề biết rằng tại bệnh viện lúc này có người đến tìm nó và lại đó cũng là người nó cần tìm.

Cả hai vào nhà đều thấy nhà trống vắng hẳn ra, nó liền lên phòng của mẹ chồng xem tình hình của bà thế nào thì thấy Rin từ phòng của mẹ mình đi ra, trên tay là khay thức ăn cùng thuốc uống.

- Win...em cùng Rick đến thăm mẹ sao? - giọng Rin bình ổn trở lại, xem ra tinh thần của Rin cũng đã trở lại như trước, tươi tỉnh dần ra, bởi bản thân cô nhận ra, cô phải mạnh mẽ, phấn chấn lên để còn chăm sóc cho mẹ của mình.

- Dạ phải, sức khỏe của mẹ thế nào rồi chỉ? - Rin lắc đầu, ra hiệu cho nó đi ra ngoài, cách xa căn phòng một chút và nói tình hình của bà Tổng cho nó biết, nó nghe xong cũng lo lắng, qua lời Rin nói thì sức khỏe của mẹ chồng nó không khá lên chút nào.

- Win...hôm nay em có đi làm không? *nó lắc đầu*, vậy em giúp chị trông mẹ một lát, công ty gần đây có việc quan trọng cần chị xử lý, Justy, anh ấy cũng khá phiền não với the Won của anh ấy, lại còn phải phụ chị chăm sóc mẹ....chị thấy tội anh ấy quá...- nghe Rin nói, thật sự phải nói là mỗi người mỗi công việc nhưng một khi gặp phải biến cố thì số lượng công việc nhân lên rất nhiều lần.

- Chị và anh Justy cứ tập trung làm việc đi, hôm nay em được nghỉ phép em sẽ chăm sóc mẹ. - nó mỉm cười.

- Cảm ơn em...đã thay chị chăm sóc mẹ. -

- Người một nhà, sao lại phải cảm ơn em chứ.. chị này thật là....thôi chị đi đi, không thời sẽ trễ đây. - Tay nó bung khay thức ăn giúp Rin sau đó hỏi cô đi làm, Rin cười nhẹ sau đó rời đi. Rin xuống nhà lấy túi xách sau đó bước ra ngoài chuẩn bị đi làm, vừa ra ngoài cửa thì đã thấy Rick đang nghe điện thoại bên ngoài, cô ra hiệu tạm biệt sau đó lái xe rời đi.

Rick nghe điện thoại xong cũng vào nhà, trong nhà im phăng phắc trừ tiếng rửa bát đĩa ở dưới bếp, anh bước xuống thì quả thực rất đúng với suy nghĩ của anh, có người đang rửa bát đĩa. Anh thấy nó đang rất tập trung vào công việc của mình.

- Người làm đầu sao để em xuống bếp rửa bát vậy? - Rick mở tủ lạnh lấy chai nước khoáng nói.

- Di Hai ra ngoài mua ít đồ, hôm nay em sẽ ở lại chăm sóc mẹ. - nó vẫn tiếp tục công việc của mình nói, không quay lại nhìn anh.

- Anh lên thăm mẹ một chút. // mẹ vừa uống thuốc xong, giờ đã ngủ rồi. Anh đi nhẹ một chút. - không hiểu sao lúc này trông nó giống như một người vợ hiền, mẫu mực vậy, hết lòng vì gia đình.

- Thôi vậy để lát nữa anh về sẽ lên thăm mẹ sau. // Anh ra ngoài sao?

- Phải, anh có việc phải ra ngoài một chút. Em cũng nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một lúc đi. Anh đi đây. - trước khi rời đi, Rick vòng tay ôm nó từ phía sau, sau đó xoay người hôn lên trán nó một cái rồi mới rời đi. Nó bất ngờ với hành động vừa rồi của anh, hai tay cứng đờ không biết nên làm gì. Những hành động vừa rồi đối với vợ chồng thì là những hành động thân mật bình thường nhưng đối với riêng nó vẫn có hơi "dị ứng" một chút, nên nó cảm thấy có chút không thoải mái.

Sau khi rửa bát xong,nó trở lại phòng khách, tựa lưng vào sofa nó nghĩ nên nghe theo lời anh, để cơ thể nghỉ ngơi một chút, chợt ánh mắt nó dừng lại trên tờ báo đang để gần lọ hoa ly ở góc bàn. Lúc ông Tổng còn sống, ông có sở thích đọc báo vào buổi sáng, vì thế căn nhà này lúc nào cũng có báo mới để đọc do nhân viên giao báo đến giao báo vào mỗi buổi sáng sớm, đến khi ông Tổng mất, thì việc lập đi lập lại này vẫn tiếp tục diễn ra nên đây cũng là nguyên nhân vì sao có tờ báo này.

Trang bìa của tờ báo chính là tin tức mới nhất chính là thông tin về vụ giết người liên hoàn, đối tượng là trẻ em, vụ án này gây ra bao nhiêu là hoảng loạn đối với trẻ em và là nỗi sợ hãi của các bậc làm cha mẹ, làm dư luận hoang mang, dậy sóng. Tầm hình giữa trang báo nó nhận ra được đây là buổi họp báo trong đó có lãnh đạo các cấp đã lên tiếng trấn an người dân, đặc biệt là lời hứa sẽ nhanh chóng phá án bắt được hung thủ dẹp bỏ nỗi sợ hãi cho người dân. Càng đọc, nó càng thấy phẫn nộ, nhớ lại ánh mắt của tên thanh niên muốn tiếp cận Mạnh Mạnh, ánh mắt lăm le, biến thái, v.v.....Nhớ lại buổi cafe của nó và Zeny, tại đây Zeny đã nhờ đó hỗ trợ giúp đỡ cho công tác điều tra phá án, nhưng nó đã từ chối thẳng thừng, bởi nó sợ, nó sợ nếu nó chuyên tâm quá mọi chuyện sẽ bị lộ, nhưng hôm nay chính mắt nó đã chứng kiến cảnh bọn trẻ hoảng sợ và chịu sự nguy hiểm đang rình rập và những thủ đoạn vô cùng tàn ác của tên hung thủ này khiến nó tức giận. "Mình có nên giúp Zeny và Flynn không?" đây là một câu hỏi khiến nó không biết nên làm thế nào. Được một lúc nó gấp tờ báo lại, dù gì đi nữa nó cũng nên hỏi thử ý của Kyo xem sao. Cũng chính vì quan tâm đến việc có nên giúp Zeny hay không, trong lúc nó gấp trang báo lại vô tình không để ý đến tin tức của trang kế bên, cổ phiếu của Tổng thị đang bị rớt giá nghiêm trọng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Biết được Resd còn sống

- Tại sao cậu lại bất cần như vậy?? Cậu có biết nếu không có Zohar giúp đỡ thì e là cậu sẽ khó có thể rời khỏi đó....

- Không ngờ Trịnh Hàn Băng thân thủ của cô ta quá tốt, tôi đã quá bất cần...

- Hux...cô ta được mệnh danh là tinh anh của SPK, cả Jessica cũng bại dưới tay cô ta...và...J..ames, anh ấy cũng vì Trịnh Hàn Băng mà tự kết liễu cuộc đời mình....

- Thôi...vào trong đi, có lẽ Zohar đang đợi chúng ta. - đó là cuộc thoại giữa 2 chàng trai có mái tóc giống nhau, họ đang nói về vấn đề của 5 năm trước, hay nói cách khác chính là đang bàn kế hoạch để trả thù nó.

.....

Quay lại về phía nó, nó cảm thấy không yên tâm về bà Tổng nên đã nhẹ nhàng bước đến phòng bà, nhẹ tay mở cửa vào, thấy bà Tổng đã ngủ say nên nhẹ tay khép cửa lại và xuống lại phòng khách. Chợt điện thoại của nó đổ chuông, là một dãy số lạ. Theo như lời nói của đầu dây bên kia khiến nó phải vội vã rời khỏi nhà, cũng may là người làm trong nhà cũng vừa về tới, nó chỉ nói vài câu dặn dò, sau đó nhanh chóng bắt taxi rời đi.

Đến điểm hẹn là một quán cháo ven đường. Nó cảm thấy khá ngạc nhiên khi người xưng là bạn của ba chồng yêu cầu nó đến quán cháo ven đường thế này để gặp ông. Nó bước vào thì nhận ra quán cháo lúc này đang vắng khách, ánh mắt của nó đang dõi theo bóng lưng của ông chủ quán kia.

- Chú ơi, chú cho cháu hỏi. - nó đang định hỏi cho đến khi người đàn ông xoay người về phía nó.

- Bác...bác Ngan Bác, sao bác lại.....- nó đứng dậy cúi đầu. Phải nói là nó rất bất ngờ, đây là người mà ba chồng muốn nó gặp sao? Chẳng phải người này đã xuất hiện tại lễ tang của ông Tổng sao? Tại sao nó lại không nhận ra sớm hơn.

- Bác là bác John, người mà ba chồng cháu muốn cháu tìm đến. Nhưng sao hôm nay trông bác lại khác với....//

- Từ từ đã Minh Hy, cháu hãy ngồi xuống đã, bác sẽ kể mọi việc cho cháu nghe. - trái lại với vẻ gấp gáp ngạc nhiên của nó, ông John lại rất bình tĩnh như biết trước được điều gì đó. Nó đang suy nghĩ rõ ràng nhìn vào phong thái của ông John này không thể nào lại khoác cho mình chiếc áo sơ mi bạc màu, với đôi dép tổ ong, và đặc biệt hơn, tại sao ông lại xuất hiện tại nơi này.....ngay lúc này, những thắc mắc của nó ngày càng nhiều và cần ông John giải đáp ngay bây giờ.

Ông John rót cho cả nó và ông cốc nước, sau đó ông chậm rãi nói.

- Chắc bây giờ trong cháu có nhiều điều thắc mắc về ta lắm nhỉ?

- Chúng ta đã gặp nhau hôm ở tang lễ của ba chồng cháu, ta là John, người mà cháu đang tìm, còn về ta xuất hiện và có bộ dạng thế này là ta muốn tránh mặt 1 người. Người đó cũng giống như cháu, đang rất muốn tìm gặp ta, nhưng với mục đích không lành mạnh...

- Bác đang gặp nguy hiểm sao? Có phải bác đang giữ 1 điều gì đó rất quan trọng nên mới có người gây bất lợi cho bác. - nghe được lời nói vừa rồi của nó, ông John thăm tẩn thường cô gái này, quả thực là một cô gái rất thông minh và hiểu chuyện, ông chỉ mới nói tí xiu mà nó đã nhận ra..

- ha...ha...lão già đó đúng thật là nhìn người rất chuẩn xác...Minh Hy, cháu rất thông minh. Được, ta sẽ kể cho cháu nghe không thôi ta sợ sẽ mất cơ hội.

[.....] Chuyện là thế cháu nên cẩn thận, giờ cháu có thể đi rồi, ta chỉ thuê nơi này có 1 giờ thôi. - Nghe được toàn bộ câu chuyện qua những lời ông John kể, thần thờ trước sự thật, Resd, anh vẫn còn sống, chủ nhân của sợi dây chuyền vẫn còn sống, là ba chồng nó đã bí mật đem Resd sang nước ngoài điều trị, vậy có nghĩa là 5 năm qua, ngôi mộ của Resd??

- Cháu hiểu mọi chuyện thưa bác, cảm ơn bác đã bắt chấp nguy hiểm hẹn cháu ra đây để nói mọi chuyện cho cháu biết.

- Đây là điều mà ta đã hứa với lão già đó trước khi đi, bây giờ xem như ta đã thực hiện được lời hứa, chắc ông ấy cũng thanh thản hơn.. - nói đến đây ánh mắt của ông đượm buồn. Quả thật ông có nghe ông Tổng bạn của của ông đề cập đến việc này rất nhiều lần, cũng đã lường trước được việc sẽ có người ám hại ông Tổng, và đúng như dự đoán.....ông thật sự rất rất buồn, tại sao mọi chuyện lại diễn ra nhanh như vậy, ông Tổng vừa mới mất, con trai thứ cũng đang bị giới hạn thời gian sống...thật sự quá trớ trêu đối với Tổng gia.

- Ta tin tưởng cháu sẽ biết làm gì tiếp theo, cháu mau rời khỏi đây đi. - là một người đã đứng tuổi, kinh nghiệm của ông cũng thuộc hàng lão luyện, với lại vừa rồi ông có đến bệnh viện, chắc là có người đã theo dõi ông đến đây, cũng may ông nghĩ ra được chiêu "thay hình đổi phận" với ông chủ quán cháo này. Xong việc, ông cũng thay lại cho bản thân bộ vest của mình sau đó rời đi.

.....

- Cô ấy đã biết hết tất cả rồi sao Bác? - Resd hỏi, anh đang diện trang phục đen, khuôn mặt có thay đổi chút ít được che lại bởi chiếc nón lưỡi trai đen, mang kính đen, chính anh đã lái xe đến gần quán cháo để rước ông John.

- Phải, Resd, cắt đuôi chiếc xe phía sau...phải cẩn thận. - thật đúng như dự đoán của ông, nhìn vào gương ông đã thấy được chiếc xe phía sau theo dõi mình.

.....

Về phía nó, ngồi trong taxi tâm tình của nó đã lạc đầu mắt. Những lời mà ông John vừa nói với nó khiến nó phải suy nghĩ rất nhiều. Nếu ông Tổng đã lường được có người sẽ hại Resd nhưng lại sao lại không nhờ ông John nói với Rin hoặc Rick, tại sao lại nói với nó, và lại nó chỉ là con dâu trong nhà. Hình ảnh ông Tổng gần như dùng hết mọi sức lực viết lên tay nó với ánh mắt khẩn cầu, tại sao ông Tổng lại nghĩ nó sẽ tìm ra sự thật..chẳng lẽ....

Resd, anh vẫn còn sống, điều này hiện tại ngoài nó ông John và bọn người hại Resd ra thì chẳng ai biết, nó có nên nói cho bà Tổng và Rin và Rick biết hay không?

Tiếng chuông điện thoại đã cắt ngang suy nghĩ của nó, nhìn lên màn hình nó khẽ hít sâu một hơi.

"Vâng...em ra ngoài mua một ít đồ dùng, em sẽ về ngay.". Là anh đã gọi cho nó, tất máy dòng suy nghĩ vẫn tiếp tục hiện lên trong tâm trí của nó nhưng đối tượng lại là một người khác, chính là anh - Rick, thái độ và cách cư xử của Rick có chút gì đó khác lạ, bình thường thì rất dịu dàng, chan hoà và luôn quan tâm nghĩ cho người khác, nhưng nó lại nhớ đến lúc nó ở sân bay, cái hôm mà nó hay tin hẳn bị tai nạn và muốn bay sang L.A. thì lại bị anh ngăn cản kịch liệt, thậm chí là kêu người bắt giữ, ép buộc nó, nhưng sau đó lại cho phép nó bay sang còn chu đáo mua vé máy bay, chuẩn bị điện thoại mới cho nó. "điện thoại." nhưng lần đó là lần duy nhất anh lớn tiếng ép buộc nó, về sau này thì không bao giờ có, có cảm giác rằng Rick của hôm đó và Rick của bây giờ là 2 người hoàn toàn khác nhau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Ngoại truyện

[LỜI TG: Đây là ngoại truyện đã xảy ra trong vòng 5 năm, nhằm giải thích một số chuyện có ở hiện tại, và cũng giải đáp được một số bí ẩn mà các bạn đọc giả đang thắc mắc.

(1).....

Sau khi Từ Phong đẩy nó ra khỏi cánh cửa, cũng chính là lúc từ biệt nó, người phụ nữ mặc trang phục trắng và hai cô gái lúc nãy lại xuất hiện. Nhìn thấy vẻ mặt tiếc nuối của Từ Phong khiến người phụ ấy ấy khẽ thở dài, nếu đã như vậy thôi thì nên cho Từ Phong một cơ hội chuộc lại lỗi lầm vậy.

- Xem ra Ngọc Minh thiên sứ vẫn còn chưa dứt tình với những người ở trần gian. Con cũng muốn thế có đúng không Từ Phong? - người phụ nữ ấy nói, Từ Phong liền ngước mắt lên nhìn, đúng thực đã đoán trúng tâm tư của hắn.

- Thiên sứ Ngọc Minh sẽ phải gặp 1 nạn kiếp rất lớn, rất khó khăn ở phía trước, Mi-chen đã cho con cơ hội để chuộc lỗi của mình...-"Người nói thật sao ạ....".....nhưng con cũng phải đánh đổi. - Người phụ nữ ấy khoác tay vẽ thành một vòng cung, hiện ra toàn bộ khung cảnh dưới trần gian, tức nhiên Từ Phong cũng thấy được tình trạng của mình thế nào.

- Vì con đã vô tình thả Sa-tan, nên bây giờ con hãy cùng Ngọc Minh thu phục hắn, nhưng hắn là ai, điều này ta không thể nói. Ngọc Minh vì chọn ở lại trần gian nên đã mất đi sức mạnh vốn có của mình, và không nhớ những việc đã xảy ra tại đây. - người phụ nữ ấy nói chậm chậm. Từ Phong vừa nghe vừa nhìn vào khung cảnh hiện lên trước mặt, Resd đang nằm bất động, toàn thân đều mang dây nhợ chằng chịt, và ông John cũng đang có mặt ở đó, tức Resd đang được bí mật điều trị tại Hàn Quốc, tiếp đến là hình ảnh tại tang lễ của Resd,.....tất cả tất cả mọi việc từ khi Resd gặp tai nạn....cho đến khi James tự kết liễu đời mình, tất cả như một thước phim ngắn hiện lên cho Từ Phong xem. Từ Phong như bất động một hồi lâu, nếu Từ Phong quay lại thì chắc là phải đổi diện mạo....

- Từ Phong thiên sứ à, thời gian ở đây và dưới trần gian không giống nhau.....- cô gái phía sau người phụ nữ nhẹ giọng như nhắc nhở Từ Phong.

- Con sẽ chấp nhận cùng Ngọc Minh thiên sứ vượt qua kiếp nạn này ạ....

- Từ Phong, con nên nhớ, khi thu phục được Sa-tan, con và Sa-tan sẽ buộc phải quay về đây.

- Thế còn Ngọc Minh.- Từ Phong có chút ngạc nhiên khi nghe chỉ có anh và Sa-tan quay về.

- Sẽ phải ở lại....Không còn nhiều thời gian nữa Từ Phong....- cùng lúc đó, người phụ nữ lại khoác tay một cái cùng lúc Từ Phong cũng biến mất.

- Chúng ta đi thôi.....ta hiểu hai người muốn hỏi gì, ở thế giới của học, Ngọc Minh và Từ Phong sẽ không nhận ra nhau, đồng nghĩa với việc kìm ức và những gì Từ Phong thấy và biết trước lúc nãy cũng sẽ không nhớ gì cả.....-hai cô gái đi cạnh có vẻ muốn hỏi gì đó nhưng người phụ nữ cười hiền và giải đáp được thắc mắc của họ.

.....

(2) Trong năm năm kể từ lúc nó cùng đội của mình trở về L.A., mối quan hệ của nó ngày càng thân thiết hơn, tuy nhiên nụ cười của nó vẫn còn gượng gạo và ít hiện lên.

Nó và Flynn (hắn), ngày một thân thiết mặc dù không chung tổ, nhưng vẫn thường hay hỗ trợ cho nhau hay nói đúng hơn hắn đang theo đuổi nó. Nó cũng không ngần ngại, tự nghĩ mọi chuyện tất cả đã qua, cũng nên cho bản thân mình một cơ hội hiểu được chính bản thân mình, vì thế nó đã cởi mở hơn với hắn. Cả hai ngày một thân thiết với nhau hơn, sự việc này tất cả mọi người đều từ từ biết được và cho đến lúc hai ông của nó biết. Hai người ông của nó đều tán thành và ủng hộ cho nó và hắn, còn gợi ý cho hắn tiến thêm một bước nữa.

Một ngày nọ, đã qua 5 tháng sau khi nó về L.A., nó được papa nuôi của mình gọi về nhà, vì lí do là ông đã quá nhớ cô con gái này. Nghe Kyo nói con gái nuôi của ông vừa phá được vụ án lớn đã nhiều năm trở về, thế mà công việc ngày một bận rộn.

- Papa...- vừa bước vào nhà, nó đã gọi papa của mình và ôm lấy ông. nó cũng vậy rất rất nhớ ông. Tuy ông đã lớn tuổi, đã hưu rồi nhưng trông ông vẫn còn trẻ, mình vẫn lắm.

- Winy.....để ta xem.....con gầy đi nhiều quá, ta nghe Kyo nói con chỉ biết công việc...

- Aizaaaa...không có nha...bây giờ thì khác...

- Hahahahah.....ta biết ta biết....con gái ta đã biết yêu rồi phải không...?? Hahaha...Kyo, con có biết "bạn" của Winy là ai không vậy? -

- oh...con làm sao biết được....- nó đang mỉm cười, nhưng nghe Kyo nói nó liền thay đổi, thái độ của anh có điều gì đó... Và điều mà nó ngạc nhiên nhất là chuyện của nó và hắn, tại sao cấp trên và lại còn là anh trai của nó, thế sao lại không biết? Điều này đúng thật làm nó thắc mắc.

- Papa, con ra sau phụ anh xúi nha...- thực ra nó biết chắc chắn có điều gì đó xảy ra với Kyo, nhìn biểu hiện của anh có vẻ lo ngại và không mấy tự nhiên như trước.

.....

- Anh Kyo, có chuyện gì làm anh lo lắng sao? - nó ra sau bếp, nhìn anh đang lay hoay pha trà nhưng tâm trí anh đã nghĩ đi đâu.

- Winy, anh có chuyện này muốn nói với em, nhưng không biết nói thế nào....anh không thể ngăn cản hạnh phúc của em...- Dù là không muốn nhưng vì nghĩ cho mọi việc nên anh vẫn phải nói và anh tin chắc việc này chỉ có nó mới có đủ bản lĩnh đối đầu với việc này.

[...] Sau khi nghe Kyo kể ra toàn bộ những gì anh lo lắng, nó cảm thấy mọi chuyện không đơn giản, nhưng nếu nó đột ngột rút khỏi ngành cảnh sát mà không có lý do gì có vẻ không thoả, và điều đặc biệt chính là chuyện tình cảm của nó và hân, có lẽ nó và hân chỉ mới bắt đầu một mối quan hệ mới, một vị trí mới dành cho nhau, một khi nó chấp nhận nhiệm vụ này, nó là người đau một thì người mà đau gấp mười gấp ngàn lần chính là hân, chính nó đã làm tổn thương hân. Chẳng trách Kyo lại có vẻ lo ngại với nó.

- Em biết mình nên làm gì....nhưng đột nhiên em rời khỏi ngành cảnh sát có vẻ nhiều ng sẽ nghi ngờ, và lại ông trùm mà anh nói chắc đã biết em. Và để Flynn khỏi đau khổ hơn, em có ý này....[.....] - nó nói nhỏ cho Kyo nghe về kế hoạch của mình.

- Em đem tính mạng của mình ra đùa giỡn sau?? - Kyo bắt ngờ, anh quả thật giật mình sau khi nghe được kế hoạch của nó.

- Đó có lẽ là cách duy nhất, vẹn toàn cho tất cả..

Cuối cùng, sự việc không mong muốn đã xảy ra, chính là việc nó gặp phải 1 vụ tai nạn giao thông, sau đó đã mất 1 phần trí nhớ về Flynn nhưng lại ám ảnh bởi vụ việc của James, vì thế nó đã chủ động rời ngành cảnh sát và chuyển sang làm bác sĩ, định cư hẳn ở Luân Đôn, được gần gũi với hai ông của nó hơn. Cũng vì mất phần trí nhớ nên nó chỉ nhớ ra việc cuối cùng là nó cùng hân về sở cảnh sát. Hân cũng đã bỏ thời gian rất nhiều để giúp nó hồi phục trí nhớ, nhưng thực sự đã làm hân thất vọng, nó chẳng nhớ được gì ngoài việc nó xem hân như người bạn của mình. Điều này làm hân rất buồn, nhưng không sao, xem như là bắt đầu lại từ đầu, hân nhất định sẽ làm nó đỡ một lần nữa, hiểu được tâm ý của hân.

.....

(3) Trong năm năm qua, kể từ ngày James nói thật lòng mình cho tôi nghe, có lẽ tôi đã biết được rằng anh ấy đưa ra quyết định thế nào. James, đối với tôi anh ấy luôn là một người anh cao cả, một người anh cao thượng, nhưng tại sao một người lý trí như anh ấy cuối cùng cũng phải thất bại dưới tình yêu - yêu từ cái nhìn đầu tiên, yêu cô cảnh sát lạnh lùng đó chứ. Nếu cô ta không là cảnh sát, tôi chắc chắn sẽ ủng hộ anh ấy tiến tới dù là dùng quyền lực cường chế hay cách khác, anh ấy là một người có quyền lực có sức mạnh, một người thay trời hành đạo, một người tốt như anh ấy tại sao...tại sao. Là vì cô...- Trịnh Hàn Băng, tôi hận cô ta, thay hình đổi dạng, thay cả thân phận, lần này tôi sẽ cho cô ta thấy....James..... sẽ mãi mãi tồn tại, dù cô ta có bắt được James, James vẫn sẽ trở lại thế giới này...- James, anh ấy là vĩnh cửu đối với thế giới này.

Hiện tại, với thân phận Triết Minh, tôi đã tiếp cận được với cô ta, bao năm qua cô ta vẫn như thế, thậm chí càng đẹp hơn rất nhiều kể từ lúc cô ta rời khỏi ngành cảnh sát, tôi đọc báo thấy là do nguyên nhân ám ảnh, đọc đến đây tôi cảm thấy tức cười...Cho đến hôm cô ta bị mẹ chồng mình tát trước mặt mọi người, còn gọi cô ta là sao chổi, lúc đó tôi và James đều có mặt, lòng tôi cảm thấy rất vui rất thoải mái, nhưng sao nhìn biểu hiện trên gương mặt của cô ta khiến tôi lại cảm thấy khó chịu. Lẽ ra cô ta phải khóc lóc, quỳ xuống mà nhìn lỗi nhưng tôi đã làm. Lúc ở bệnh viện, thái độ thân thiện của cô ta gần gũi với bệnh nhân có lúc làm tôi phải suy nghĩ lại về con người này, nhưng khi tôi thấy được vẻ mặt nhợt nhạt không cảm xúc đó của cô ta, tôi nên rút lại suy nghĩ đó của mình. "Cô ta vẫn thật băng lãnh... Băng lãnh hơn cả James, cô ta không mê muội vào tình yêu...không chết vì tình yêu như James"

- TRỊNH HÀN BĂNG, TÔI VÀ JAMES SẼ LUÔN DẪI THEO CÔ....- hiện giờ James đã hành động, sẽ nhanh thôi, mọi chuyện sẽ làm nó phải khổ sở hơn thôi..

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Sự lựa chọn của Resd

Nó trở về nhà thì đã thấy anh từ phía trên lầu bước xuống, trên tay khay thuốc nhưng nó lại chú ý 1 điều đó là trên khay vẫn còn thuốc và có cả "ống tiêm". Thật sự trong đầu nó đã nghĩ ra được điều gì đó nhưng vẫn không muốn khẳng định nên hỏi anh, cố gắng giữ cho vẻ mặt thoải mái tự nhiên nhất có thể.

- - oh...anh vừa vào phòng thăm mẹ sao? Mẹ không chịu uống thuốc sao? - Vấn đề lớn nhất chính là khi nhìn vào ống tiêm trên khay nó có thể biết được là đã sử dụng hay chưa. Nên nó mới lo lắng, rõ ràng lúc trưa về Rin đã nói là cho mẹ uống thuốc nhưng bây giờ thì, trong nhà hình như ngoại trừ mẹ đang ở trong phòng nghỉ ngơi thì chỉ còn có mình anh.

- Phải..em mua gì sao lại ra ngoài lâu như vậy. Trông em có vẻ có tâm sự, có chuyện gì sao? - Rick hỏi nó, thấy trên tay nó chỉ có túi đồ nhỏ, không lẽ nào lại đi lâu như vậy.

- À...em ra ngoài mua đồ nhưng lại gặp Ren bảo cafe xiu nên em về hơi muộn..- nó đành chọn Ren ra làm cái có, tuy vừa rồi chỉ nói chuyện với ông John có chút xiu nhưng đoạn đường từ nhà đến chỗ hẹn cũng mất khá nhiều thời gian.

- Thôi để em nấu com...- nó đưa tay ra ý định nhận lấy chiếc khay từ Rick nhưng anh không đưa cho nó.

- Để anh nấu bữa tối, chuyện xảy ra lúc sáng chắc em cũng mệt rồi nên về phòng nghỉ ngơi đi, dì Hai vừa mới xin về quê vì con dì ấy bệnh, anh chị hai cũng mới gọi về báo sẽ không về nên hôm nay chúng ta sẽ ở lại đây, vì thế em cứ yên tâm nghỉ ngơi đi nha, vợ yêu.....- anh vừa nói xong lại chủ động hôn vào trán nó, khiến nó giật mình, vì chênh lệch chiều cao, anh đã lấy cái túi trái cây từ tay nó lúc nào, nó giật mình rút tay về và vô thức lùi về phía sau, sau đó vuốt nhẹ mái tóc rồi gương mặt dần lên phòng, từng bước chậm chậm sau đó lại quay đầu nhìn sang hướng nhà bếp, nó thấy Rick vẫn bình thường dọn dẹp và chuẩn bị nấu ăn. Sau đó lại hướng về phía phòng của nó và anh bước vào.

.....
- Resd à, xem ra tình hình của Tổng thị hiện nay không ổn chút nào, nếu cứ tiếp tục thế này e là ngày một ngày hai Tổng thị sẽ phải....

- Cháu biết...nhưng hiện tại cháu trở về với bộ dạng thế này, liệu mọi người có nhận ra cháu là Tổng Duy Khôi của 5 năm trước hay không? - Resd nói với ông John, trong khi cả hai không quá khó để cắt đuôi chiếc xe lúc chiều, hiện giờ Resd và ông John đang ở cùng nhau tại 1 căn hộ ngoại thành. Resd bước ra khỏi chỗ ngồi đứng cạnh cửa sổ, hai tay cho vào túi, nói với ánh mắt đượ buồn. Anh còn sống, quả thực là 1 kỳ tích, anh đã chống chọi cả 5 năm trời mới có thể tỉnh lại và hồi phục lại bình thường, nhưng trở trêu thay anh lại mắc phải căn bệnh ung thư Sarcoma là một căn bệnh hiểm nhưng vẫn có cách chữa trị, nhưng anh lại phân vân và chưa tiếp nhận điều trị.

- Ta biết, ta sẽ làm chứng cho con, trước khi ba con đi cũng đã để lại cái này, ông ấy nói với ta đến một ngày nào đó, con sẽ cần tới nó. - ông John đưa bản xét nghiệm chứng minh Resd và ông Tổng là cha con ruột và có cả bản tường trình việc điều trị của ông John, có 2 thứ này có thể minh chứng cho thân phận của Resd, và anh có thể dùng thân phận là con trai thứ của ông Tổng để giúp Rin quản lý Tổng Thị, bởi việc quản lý này không phải là thể mặt của Rin.Nhưng trở ngại nhất là khi anh chứng minh được thân phận của mình thì anh lại phải đối mặt với nó, người mà anh đã từng yêu và đã từng làm tổn thương đến rất nhiều, cảm thấy vô cùng có lỗi, ba mẹ nuôi cũng đã mất mà người lái xe hôm đó lại là anh. Tuy đã biết được sự thật của một số chuyện nhưng sao anh vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu và đau xót thế này.

- Cháu...có thể cho cháu suy nghĩ 1 ngày được không? - Anh khó nhọc nói, sau đó lại thở mạnh vài cái.

- Tùy cháu thôi, nhưng suy nghĩ nhanh lên nhé, hãy nghĩ cho mẹ và chị cháu, Tổng thị sẽ không cảm phục được bao lâu nữa. - ông vỗ nhẹ vai anh sau đó lại rời khỏi phòng, ông biết anh bị gì nghĩ gì và tại sao lại cần thời gian suy nghĩ.

- Cô Minh Hy đó rất kiên định, khi làm việc sẽ không để tình cảm xen vào như cháu. - trước khi đóng cửa, ông John nhìn vào bóng lưng anh nói một câu đánh trúng vào tâm tư anh.

"Cạch....."

Khi nghe tiếng cửa đóng, anh cố gắng bước từng bước cạnh sofa sau đó thả người xuống, vừa rồi hai chân anh như đông cứng lại sau đó lại đau nhức đến nỗi khiến anh phải thở dốc, không ngờ bệnh tình của anh lại tiến triển nhanh đến vậy, anh vẫn chưa làm điều mà anh muốn làm mà. Tựa người vào thành sofa, trán anh đã đầm đìa mồ hôi, mở cúc áo ở cổ để thoáng hơn.

- Năm năm qua, cô ấy vẫn giữ được kiên định đó sao. Vẫn lạnh nhạt không để cảm xúc xen vào công việc sao? Fasmin, tôi thật có lỗi với em...Rick là một người âm ỉ, tôi tin rằng nó sẽ mang đến hạnh phúc cho em..còn tôi..đã không có tư cách yêu em từ lâu...- anh nhìn vào chiếc nhẫn cưới của nó và anh lúc mà nó đã đưa lại nhẫn cho anh, lạnh lùng nói chưa bao giờ đeo nó và tuyên bố hủy hôn.. Anh vẫn còn giữ, nhưng bây giờ thì sao, trước mắt anh là chiếc nhẫn cưới và sấp tài liệu mà ông John đã đưa. 5 năm trước anh đã chọn cách nghe theo con tim mình, bỏ cả Tổng Thị theo tiếng gọi tình yêu cùng Jessica đám cưới cuối cùng thì sao?....vì thế bây giờ phải nói là bất công cho nó hay là thế nào.

- Xin lỗi Fasmin, 5 năm trước là tôi có lỗi với em, 5 năm sau tôi lại không thể tàn nhẫn với gia đình mình mà tổn thương em....Xin lỗi em, xin lỗi rất nhiều.
- nâng niu chiếc nhẫn ấy mà nước mắt anh rơi, ghim chặt tim mình mà quảng mạnh nó qua cửa sổ hoà vào biển cả mênh mông. Anh đã vì tình yêu mà bỏ gia đình, mặc kệ sự phản đối của ba mình, nhưng hiện tại bây giờ lại vì sợ đối mặt với nó mà anh bỏ gia đình bỏ cả chị của mình phải gồng gánh Tổng thị 1 mình, thì anh đúng là 1 người không đáng để đón nhận kỳ tích sống lại. Dù con tim đang nhói đau nhưng anh phải dấn đạp lên tim của mình mà đi tiếp, phải đối mặt với tất cả mọi chuyện, đối mặt với cả nó. Người mà anh cảm thấy có lỗi nhiều nhất.

Quệt đi dòng nước mắt, anh cầm lấy sấp tài liệu và bước sang phòng ông John trong lòng không khỏi tự nhắc mình phải bước thẳng không được nhìn lại hướng cửa sổ, phải thật kiên định, cũng giống như nó, chuyện công việc không được để cảm xúc xen vào.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Resd trở về

Sau khi bước vào căn phòng, nó liền ấn một dãy số gọi ngay cho ông John để xem ông John đã về đến nhà được bình an hay không? Có an toàn không

- Bác John, cháu là Minh Hy đây, Bác về nhà an toàn chứ..-

- Hahaha....có người theo ta, nhưng Resd đã cắt đuôi được bọn chúng. Cháu không cần phải lo..Vài ngày nữa ta sẽ về lại Hàn Quốc sau khi xong việc ở đây, nên cháu cứ yên tâm đi nhé...- ông John đang xem tv vừa nói điện thoại với nó.

- Resd....Resd....anh ấy sống có tốt không bác, sức khỏe của anh ấy hiện ra sao? - quả thật cái tên không nhắc đến đã nhiều năm nhưng giờ khi nhắc đến nó lại có cảm giác bối rối, không biết nên nói gì cho đúng.

- Resd vẫn ổn cháu à..Thôi...ta có việc bận, liên lạc với cháu sau nhé..- ông John chủ động tắt máy. Cuộc thoại của 2 người đơn giản chỉ có vậy, nhưng cũng ngay lúc này tại phía nhà bếp Rick đã mạnh tay chặt cà rốt thành từng khúc, nguyên nhân không biết là do đâu.

"Hy, em đã 2 lần nói dối tôi..." Rick nói thầm, tay không ngừng chặt cà rốt thành từng khúc.

Quay lại với nó, nó cho mình bộ pyjama dài màu xanh biển nhạt, mái tóc đã sấy khô đôi phần, sang phòng bà Tổng để xem tình hình thế nào, nào ngờ tay nó vừa chạm vào nắm cửa định mở cửa thì Rick đã nắm lấy tay nó.

- Mẹ chỉ vừa mới thiếp đi, xuống ăn cơm thôi. - sau đó anh không chờ nó trả lời liền xoay người đi xuống.

Trên bàn ăn mọi món ăn được bày biện rất đầy đủ, có món chính và món phụ, trông mọi thứ rất hấp dẫn, hương thơm bay lên, nhưng nó vẫn chưa đụng đũa, tâm tình của nó đang để ở nơi nào đó.

- Hy...Hy...em sao thế? Em rất mệt sao? - Rick hỏi nó, anh thấy nó sắc mặt có chút phiền muộn lo lắng.

- Phải...em thấy rất lo cho mẹ...nếu tình trạng của mẹ cứ tiếp tục như vậy em nghĩ sức khỏe của mẹ sẽ xấu đi. - nó rất lo lắng cho bà Tổng, từ trưa đến giờ nó chưa từng thấy bà Tổng tỉnh dậy, ngược lại còn nghe Rin và Rick nói bà ấy đã ngủ, tình trạng ngủ li bì như thế này nếu kéo dài chắc là sẽ có vấn đề. Nó đang chờ cho bà Tổng tỉnh lại để cho bà nghe việc Resd còn sống, mong rằng bà ấy có thể vực dậy mà lạc quan hơn, tình trạng sức khỏe chuyển biến theo hướng tích cực hơn.

- Em còn chuyện gì khó nói sao??? - Rick thấy nó có vẻ không chú tâm vào việc trước mắt, nên hỏi. Nhưng thật ra anh đã biết hết tất cả, ánh mắt của anh đang nhìn vào nó. Như chờ đợi điều gì đó "Hy, đây là anh cho em cơ hội...mau nói ra..." nhưng kết quả lại làm Rick hụt hẫng thất vọng.

- à...không có gì, mình ăn cơm thôi anh. - nó cố gắng nở nụ cười trấn an Rick xem như không có chuyện nhưng đâu ngờ hành động của nó đã vô tình thiêu đốt ngọn lửa trong lòng ai đó.

.....

Ngày hôm sau, vì không có ai ở nhà chăm sóc bà Tổng nên nó muốn ở lại chăm sóc bà, Rick cũng đồng ý. Vì thế hôm nay Rick đi làm một mình. Nó đã phải thức dậy từ sớm, làm bữa sáng cho cả nhà, sau đó lại đem bữa sáng và thuốc lên phòng cho bà Tổng. Khi cho bà Tổng uống thuốc xong, nó ngồi lại cạnh bà, trông bà đã ốm đi rất nhiều, nó không muốn thấy bà Tổng buồn bã thế này nữa, nên nó quyết định nói ra.

- Mẹ à...con muốn nói với mẹ một việc, nhưng mẹ phải thật bình tĩnh nha...- Bà Tổng cũng nắm lấy tay nó, gật đầu. Nhưng sau khi nghe những lời nó vừa nói ra, đôi tay bà nắm chặt lấy tay nó, nước mắt trào ra nhưng lại lấp bắp không nói được câu nào.

- Điều.....con..nói...là...thật.....Resd...nó...nó vẫn còn sống. -phải rất vất vả và bà Tổng mới có thể nói ra được trọn một câu.

- Resd..nó đang ở đâu...

- Bác John không nói cho con biết, nhưng bác ấy nói Resd anh ấy sẽ mau trở về thôi, vì thế mẹ đừng buồn bã nữa nha, mẹ phải phấn chấn lên. - nó vỗ nhẹ tay bà Tổng, như tạo cho bà thêm niềm tin. Nó đỡ bà Tổng nằm xuống, đắp nhẹ chăn ngang người bà, sau đó xuống nhà dọn dẹp, cũng không quên mở tv xem ít tin tức.

Đang rửa bát trong bếp nhưng nghe được tin đặc biệt khiến nó phải bỏ dở công việc mà chạy ra ngoài.

- Sao tình hình của Tổng thị lại xấu như vậy, sao chị Rin lại không nói với mọi người...- nó liền lấy điện thoại gọi cho Rin, nhưng lại không liên lạc được, gì chứ tình thế đang khẩn cấp, nếu trong hôm nay không xử lý được, Tổng Thị sẽ bị thu mua hoặc phải phá sản. Nó muốn đến ngay Tổng thị để tìm Rin nhưng nó không thể rời khỏi nhà, gọi cho Justy nhưng tình thế cũng như vậy.

.....Tại Tổng thị.

- Tổng giám đốc, tổng giám đốc....

- Có chuyện gì sao? - Rin khó nhọc mở mắt, cả ngày hôm qua cô ở công ty xử lý công việc thế nhưng sau vẫn không ảnh hưởng đến chút gì đến cải thiện tình hình hiện giờ thế nhỉ. Cả người Rin mệt mỏi mắt hết sức sáng, trang phục hôm qua vẫn còn trên người, có lẽ cô đã ngủ quên vì thế thư kí gọi cô, cô mới tỉnh dậy.

- Cả đêm hôm qua chị ở đây sao? À....À....các cổ đông đòi hợp khẩn cấp ạ..

- Tôi biết rồi...cô chuẩn bị như họ muốn đi...khoảng 2 giờ nữa sẽ bắt đầu, không còn gì nữa cô ra ngoài đi. - giọng Rin mệt mỏi, sau khi thư kí rời đi, Rin gục xuống bàn, giọt nước mắt đã rơi xuống mặt bàn, chưa bao giờ cô thấy mình ghét bản thân mình thế này, bởi cô cảm thấy bất lực. Cô biết, cô biết cuộc họp sắp diễn ra sẽ bàn về vấn đề gì, và cô biết được kết quả xấu nhất như thế nào.

"Ba.....con có lỗi với ba, con đã không thể quản lí tốt Tổng thị.." Rin bất lực thốt lên, cô quyết định cam chịu.

"Có chuyện gì..

- Được, chuẩn bị cho tôi 2 tách cafe" Sau khi cúp điện thoại, Rin đứng dậy và vào toilet chỉnh trang lại một chút, vừa bước ra đã thấy chàng trai mặc áo sơ mi trắng quần âu, chân đi giày da bóng, nhưng quan trọng chính là ánh nhìn của chàng trai đó khi đối diện với Rin.

- Tại sao lại có cảm giác thân thuộc như thế...- Rin nói thầm đưa tay lên ngực, cô thực cảm thấy khó chịu.

- Cậu là...

- Chị hai...em là Resd.. Em đến đây để giúp chị. -sau khi nghe Resd nói, Rin bất ngờ, Rin không tin vào mình.

- Em biết chị sẽ rất bàng hoàng, và khó chấp nhận, vì thế chị hãy xem cái này đi. - Resd đưa 2 bản tài liệu cho Rin xem. Rin gần như chết lặng trước sự thật này. Đứa em trai của cô, nó đã trở về, nó không chết, nó không chết...

- Thằng nhóc này, sau lại bỏ tất cả mọi người hả.....ngay cả tang lễ của ba cũng không xuất hiện.....em có biết mọi người đã rất đau lòng hay không?? HẢ....- về thay đổi ngoại hình Rin không thắc mắc bởi trong tờ giấy đã ghi tất cả.

- Khoang hà trách em...em đến đây là để giúp chị..

Mọi chuyện được dời lại, Rin hướng dẫn và Resd đang tập trung 100% công việc của mình, ngón tay thoăn thoắt gõ trên bàn phím, cả 3 đều biết mọi công việc đều phải xử lí hết trong ngày hôm nay, cũng như cổ phiếu của Tổng thị phải tăng lại.

Rất nhanh chóng trong phòng 1h đồng hồ với những tính toán thông minh của mình, Resd đã giúp cổ phiếu Tổng thị ngừng giảm hẳn, bây giờ chỉ có việc tăng lại thôi.

"Liz, cô thông báo cuộc họp sẽ dời xuống chiều nay, nói với họ chiều nay tôi sẽ có câu trả lời cho họ". Thấy tình thế của Tổng thị đã có chuyển biến và có hướng giải quyết tích cực hơn, vì thế Rin quyết định dời cuộc họp thêm 5-6h nữa, để mọi việc có thể ổn định trở lại, cũng vì thế mà không phải tranh chấp bất cứ quyền hành gì trong công ty, cũng như Rin sẽ chuẩn bị mọi thứ chào đón Resd trở về. Vì tranh thủ thời gian làm việc nên giờ trưa Resd vẫn luôn túc trực tại bàn làm việc của Rin, Rin đã ra ngoài mua đồ ăn trưa cho cả 2, cũng vì2 vui mừng vì Resd đã về nên Rin không ngần ngại chia sẻ cho bất kì ai, từ nó và Rick, Jeny, Min,.....tất cả đều biết.

.....

Tại quán cafe gần bệnh viện.

Rick đã cởi bỏ chiếc áo blouse ra ngoài, tay anh đang giữ lấy điện thoại, hay nói đúng hơn là anh vừa nghe điện thoại của Rin, cũng biết được người anh cần tìm đã xuất hiện. Anh không nói gì chỉ cầm điện thoại và tiếp tục nhấn gì đó và sent.

.....

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và Chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cao Trác Quân (Dylan)

Nhờ có Resd trở về xử lí công việc giúp Rin nên vấn đề ở Tổng thị đã được tháo bỏ. Sự biến động đó đã gây chấn động đến nền kinh tế thị trường thế giới, những tập đoàn đang có mưu đồ thu mua Tổng Thị cũng phải dẹp bỏ ý định, bởi trong 1 tuần qua, Tổng thị đã khôi phục và phát triển 1 cách thần kì. Cũng từ việc đó, Rin đã thuyết phục được HĐQT và đưa Resd lên vị trí chủ tịch thay ba mình, bởi cô biết Tổng thị là tất cả công sức của ba cô nên cô không thể đứng nhìn người khác quản lí nó, mà giờ đây, em trai cô đã trở về cũng chứng minh được thân phận, nên cô thật sự muốn vậy. Resd trở về, anh cũng đường đường chính chính làm việc tại công ty, cũng vì điều này trong vòng 1 tuần nay trên tất cả các trang báo, tạp chí, tin tức về Resd được in trang bìa, đây quả là 1 tin tức rất hot.

- Aida.....sự trở về của cậu được chào đón rất nồng nhiệt nha...

- Đã một tuần rồi vẫn còn hot như vậy. - hai vợ chồng Jackson - Jeny song kiếm hợp bích trên chộc Resd khi thấy Kon đang chăm chú đọc quyển tạp chí trên tay.

- Kon à....Zeny không đến sao? - Jeny hỏi, từ lúc cô mang thai đến bây giờ đã 2 tháng rồi, cô vẫn chưa thấy bóng dáng em gái của mình.

- Zeny...cô ấy nói có vụ án quan trọng, dạo gần đây cô ấy luôn phải ở lại sở. - khi nghe chị vợ nhắc đến vợ mình tâm tình Kon trầm xuống, anh khá lo lắng vì nghe Zeny nói sơ qua, lần này Zeny cùng đồng đội của mình đang phải đối đầu với tên tội phạm vô cùng nguy hiểm. Vì thế Kon vẫn luôn dõi theo các mặt báo tin tức trên tv để xem tình hình thế nào.

- Haizzzz...- sau tiếng haizz của Jeny thì Jackson lấy lại không khí vui vẻ đáng có bằng những câu chuyện vui, mọi người trong nhà đều cười vui vẻ, bà Tổng đang ngồi trên xe lăn cũng cười hiền. Từ lúc Resd về Resd cũng tranh thủ sang thăm bà mỗi ngày vì thể sức khoẻ ủa bà cũng đã đỡ hơn, nhưng vẫn còn yếu vì một phần tuổi bà đã cao cộng với việc phải chịu những cú sock liên tiếp khiến bà rất khó lấy lại tinh thần.

"king..kong.- Chắc là anh Jesty cùng mọi người đến rồi, để con ra mở cửa" Rin hí hửng chạy ra ngoài mở cửa, hôm nay cô rất thoải mái nhẹ nhàng trong bộ váy không tay màu hạt dẻ, mái tóc được buộc gọn gàng ra sau, chân mang dép lê hướng về phía cổng.

- Chào chị Rin...- Ren là người lên tiếng đầu tiên, hôm nay Ren từ công ty đến thẳng đây luôn nên trên người vẫn còn khoác chiếc váy suông công sở cỡ to, mái tóc búi cao, trên tay còn xách túi quà, miệng cười tươi. Trong khi những "người lớn" ở cạnh cô thì im lặng chỉ cười cười thôi.

- Hum....đến muộn rồi, còn hẹn nhau nữa à...- Rin vờ giận dỗi, vì bây giờ trước mặt cô một là vợ chồng Jesty, còn lại là Bin và Ren.

- Đến muộn sao chị? Em xin lỗi, em đã tranh thủ công việc ở công ty thậm chí anh Bin đã đợi em 15p, em thật có lỗi. - vừa nghe câu nói hối lỗi của Ren khiến Rin cũng phải bật cười, vẻ mặt của Ren khi hối lỗi rất đáng yêu. Vì sao ba người kia lại im lặng. Bởi lúc Ren cúi đầu nói câu đó thì ba người đứng cạnh cô đã biết được ý định của Rin, họ cũng nên phối hợp với Rin một chút, cố gắng nhịn cười.

- Hahaha....trời ơi, ngốc quá, chị vừa đùa với em đó, hai vợ Rick vẫn chưa về nên mọi người chưa phải là muộn đâu....thôi vào nhà vào nhà...--Rin hơn hờ cùng Ren vào nhà, cũng tranh thủ dắt tay Ren vào nhà, ba người còn lại theo sau, có lẽ Rin là người vui nhất bởi sự vui vẻ của cô được biểu hiện hết ở ngoài mặt.

- Từ lúc Bác Tổng qua đời, hôm nay em mới lấy em ấy vui vẻ tươi cười không chút phiền muộn như thế này. Rin đã vui vẻ và lạc quan trở lại rồi. - Min nói, vì đây là buổi họp mặt nên cô và Jesty đã sắp xếp công việc ở The World đến đây, cả hai vợ chồng đều chọn cho mình trang phục thoải mái áo phông trắng cùng quần Jean đen, mái tóc Min buộc cao, lộ ra khuôn mặt khá ái và đôi môi điểm chút son hồng.

- Justy cũng thế, nghe nói The Won của nó cũng ổn hơn...thôi vào thôi...- Jesty cũng nói theo. Cả hai cùng vào hoà nhập vào không khí vui tươi ở phòng khách. Kết chuyện này đến chuyện kia, tất cả những chuyện trong 5 năm qua mọi người thay phiên kể cho Resd nghe, khiến cho không khí trong nhà vui tươi ấm cúng thay thế cho không gian buồn bã ảm đạm suốt hai tuần nay.

.....

Trong khi tất cả mọi người đang ở nhà trò chuyện vui vẻ chờ nó và Rick về ăn cơm tối thì nó đang phải đối mặt với cả một bầu trời ảm u đen tối kia.

- Tại sao cô lại tự ý quyết định phẫu thuật cho ba tôi trong khi chính cô không có phận sự đó. - trong phòng làm việc của nó, một chàng trai trong trang phục suit màu ghi nhạt áo sơ mi trắng, thân hình cao cân đối, ngũ quan tinh tế, khuôn mặt điển trai từng góc cạnh, phải nói là như tạc, một chàng trai khiến cho tất cả mọi người đều mê mẩn nhưng không ai dám chạm vào bởi ở anh ta toát lên vẻ lạnh lùng tàn khốc, luôn mang một chút gì đó nguy hiểm khiến cho mọi người phải e dè sợ hãi khi đối mặt. Và bây giờ chàng trai ấy đang đứng lên, và người đối diện với anh chính là nó, nó đang phải hứng chịu cơn thịnh nộ từ anh ta. Có lẽ nó đã đoán được người trước mặt là ai, chính là người mà mọi người trong bệnh viện này ai cũng phải lo sợ còn hơn cả chủ tịch Mkee, chính là con trai độc nhất của chủ tịch Mkee, Cao Trắc Quân.

- Cao tổng, phiền anh hãy bình tĩnh, vì tình hình lúc đó không mấy khả quan đối với chủ tịch Mkee nên tôi mới quyết định đưa ra quyết định đó, tôi biết tiếp theo anh sẽ nói gì nên anh hãy xem cái này trước đã. - nó cũng đứng lên, tuy chiều cao của nó rất lý tưởng nhưng so với chàng trai trước mặt này có vẻ chênh lệch khá nhiều, trái lại với thái độ giận dữ của người con trai trước mặt, nó lại rất bình tĩnh, chậm rãi giải thích từ chút một cho anh ta nghe, và thái độ của nó rất nghiêm chỉnh, có chút lạnh nhạt, điềm tĩnh, không chút sợ hãi.

- Xem ra cô rất tài giỏi, Zanker. - vừa xem xong, chàng trai gấp lại rồi rời khỏi phòng, trước khi rời khỏi còn để lại câu nói khiến nó phải suy nghĩ "Zanker, anh ta sao lại....", nó lắc nhẹ đầu sau đó cũng đến phòng thay đồ thay trang phục sau đó khoá phòng và rời khỏi.

Chàng trai ấy vừa ra ngoài đã cởi bỏ vest giao cho người thư kí đứng cạnh, thấy thái độ lạnh lùng của anh nên thư kí chẳng dám hó hé gì thêm, chỉ im lặng đi theo. Cao Trắc Quân - anh vừa mới đi công tác về, vừa hay thư kí báo tin nên liền ghé ngay bệnh viện để biết ai dám lấy mạng của ba anh đùa như vậy, không ngờ lại gặp phải nó, một người khiến anh phải trêu chọc, anh rất thích chọc nó. Vừa đi vừa nói lồng lộng cavat anh liền nhớ lại thái độ và dáng vẻ vừa rồi của nó, vẻ điềm tĩnh chính trực không chút sợ sệt trước anh, quả thật từ trước đến giờ trường hợp thế này chỉ có nó là ngoại lệ.

- Dylan, sao con lại ở đây, con có làm sao không? - phu nhân cùng vệ sĩ thân cận đưa chủ tịch Mkee đến kiểm tra định kì liền gặp anh ở sảnh chính của bệnh viện.

- Mẹ, con chỉ mới vừa về, nghe thư kí báo tin nên con đến đây để gặp.....

"Chào bác sĩ Trần....//chào bác sĩ Trần, chị tan làm rồi sao?" y tá hay những người đi ngang nó liền chào, nó cũng gật đầu.

- Kia..Minh Hy...- nó nghe tiếng ai đó gọi mình, nhìn sang thấy phu nhân gọi nên cũng hướng về phía phu nhân mà đi tới. Khẽ cúi chào Phu nhân.

- Cháu chào Phu nhân...

- Kia....con còn ngại sao con gái...- phu nhân hiền từ nói, trong bà có vẻ không vừa ý khi nghe nó gọi bà là Phu nhân. Về mặt nó có chút chùn xuống, bây giờ có hai người đứng như trời trồng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Dylan, anh vẫn luôn quan sát nó, thật khác với dáng vẻ lúc làm việc của nó lúc này, đồng phục mỏng áo phông cộc tay cổ v, quần rộng, chân đi giày, mái tóc buộc gọn gàng phía sau, phong thái nghiêm nghị, chính trực lúc này, so với lúc này thật khác, tuy vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt, nhưng trông nó lúc này rất nhẹ nhàng, dịu dàng và thanh lịch trong bộ váy dáng suông chữ a màu ghi no to bản lệch vai, giày cao gót đen, mái tóc xoã ra tự nhiên, một vẻ đẹp rất thuần khiết không chút tạp chất.

- Dylan, đây là Minh Hy, con gái của Bác Linh, và là con gái nuôi của ba và mẹ. - khi nghe mẹ mình vừa nói xong, anh đã nghĩ thầm "thì ra lúc nhỏ mẹ anh thường buồn bã nhắc đến con gái nuôi của bạn thân của mình bị lạc, khiến bạn thân của bà buồn bã qua đời, em gái nuôi mà lúc nhỏ mẹ anh nói với anh chính là nó, người con gái trước mặt anh."

- Chào, em gái nuôi, không phải lúc này chúng ta vừa gặp nhau rồi sao? - anh vừa nghe xong liền nổi hứng muốn trêu chọc nó nên đã chia tay ra trước.

- Chào anh, Cao tổng.../ Phu...à..mama, cháu còn có việc cháu xin phép đi trước. Nó lịch sự bắt tay lại nhưng cái bắt tay ấy chưa giữ được 3s thì nó đã nhanh chóng rút tay lại đưa tay xem đồng hồ sau đó liền xin phép cúi đầu rời đi. Ánh mắt của Dylan vừa rời khiến nó phải thắc mắc suy nghĩ, "rốt cục anh ta là người thế nào" nó biết CEO trước mặt này là người không đơn giản nên mới được mọi người đặc cho danh hiệu người đàn ông tàn khốc. Bởi ánh mắt như muốn nuốt chửng con mồi và ở anh ta luôn toát ra vẻ nguy hiểm chết người, bởi trong mình đang mang nêi65m vụ nên nó không muốn thêm cho mình rắc rối, vì thế nó nghĩ càng tránh xa càng tốt.

Về Dylan, anh mãi nhìn theo nó khi cánh cửa trong suốt đóng lại vẫn thấy bóng dáng nó đang bắt taxi, mái tóc bay bay trong gió, đã hai lần trong ngày nó xem thường thái độ của anh, xem thường sự có mặt của anh. Thái độ cứng rắn không chông đối cũng không trốn tránh, một thái độ lạnh nhạt như những người xa lạ khiến anh càng thích thú về cô "em gái" này.

- Zanker, à không, em gái Zanker, đã bao nhiêu năm...em vẫn không thay đổi. - anh nhếch môi cười nửa miệng nói thầm, trong khi những nhân viên nữ thấy anh liền đưa mắt trái tìm hướng nhìn nhưng sau đó lại ớn lạnh và rời đi. Dylan quay sang thư kí bảo anh ta theo phụ giúp mẹ mình, còn anh thì quay lại công ty có chút việc, dù gì hiện giờ ở lại bệnh viện cũng chẳng thể được gặp ba mình, nên anh quay lại công ty làm việc, tiện thể làm chút việc.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Phân rõ ranh giới

Nó trở về đến nhà cũng đã 20 giờ kém 15 phút, khẽ vuốt nhẹ lại mái tóc sau đó nó cũng vào nhà. Nó khá bất ngờ khi thấy hầu như đầy đủ tất cả các gương mặt quen thuộc, chỉ thiếu San Ny vì cô bé đã du học nước ngoài và Zeny vì việc ở sở cảnh sát. Tất cả thấy nó bước vào vô cùng vui mừng vì đã có mặt đủ tất cả mọi người và có thể bắt đầu nhập tiệc, nhưng thấy nó vào sau đó mọi người lại nhìn về phía sau nó..Nó liền nhận ra.

- Rick anh ấy phải chuẩn bị tham gia cuộc phẫu thuật ở bệnh viện nên không về được, anh ấy nhờ con chuyển lời xin lỗi với mọi người. - Nó cúi đầu nhẹ nhàng nói, Resd ngồi cạnh mẹ mình nên cũng xem như đối diện với nó, cũng quan sát được hết tất cả những biểu hiện trên gương mặt của nó. Nó không có gì thay đổi, cư xử đúng mực. Resd nhớ lại lời ông John đã nói với anh về nó.

- Haizzz.....

- Thôi thôi, chẳng phải không có chồng thì có vợ thay mặt sao?? Thôi nào...vào ăn cơm thôi....- Jeny nói khi thấy bà Tổng có vẻ hơi buồn.

Từ lúc vào cho đến lúc hiện tại này đây, khi tất cả cùng ngồi vào bàn, Rin và Resd ngồi cạnh bà Tổng, Justy ngồi cạnh Rin, kể đến là vợ chồng Jesty-Min, đối diện vợ chồng họ là Jeny và Jackson, kế là Kon, Bin ngồi cạnh Ren và Ren thì lại chọn vị trí ngồi gần bạn thân của mình. Tất cả đều có đôi có cặp, ngồi cạnh nhau, gấp thức ăn cho nhau, trong khi nó vẫn tự tay gấp thức ăn cho mình. Đôi khi Ren vẫn trò chuyện với nó, riêng Bin anh vẫn luôn hướng về phía nó, nhìn biểu hiện, nét mặt như làm đúng theo bốn phần rồi thôi, ngay cả khi gặp anh hai như anh cũng chỉ cúi chào, là do nó vẫn còn giận anh chuyện cái tát hôm trước hay là do không có Rick ngồi cùng nên thái độ của nó mới thế đây. Chuyện của nó và Resd của 5 năm trước chắc chắn những người có mặt trong bàn ăn này đều đã cho vào quên lãng, bằng chứng là họ đều nghĩ biểu hiện có chút buồn của nó là vì thiếu Rick bên cạnh.

- Minh Hy, con làm sao thế, trông con có vẻ mệt mỏi - Bà Tổng ngồi đối diện nên hỏi, tất nhiên Resd cũng để ý được bây giờ nó đang làm gì, nhưng Resd cũng không lên tiếng.

- Con không sao...con xin phép mọi người ra ngoài một chút. - nó xin phép và đứng lên rời khỏi vị trí và ra khỏi cửa, tức là sân trước nhà.

- Fasmin, tâm trạng của em ấy có vẻ không tốt, chẳng lẽ ở bệnh viện có việc không hay sao? - Jesty nói Min cũng nghĩ thế, hai vợ chồng vẫn còn quen với cách gọi cũ dành cho nó.

- Không phải vừa rồi mọi người đều nhắc đến Tổng thì sao? - Ren cẩn trọng nói, vì ngồi gần nó và cũng hay quay sang nên cô để ý được từ lúc mọi người nhắc đến Tổng thì, vẻ mặt của nó càng nhạt đi.

- Minh Hy chắc là vẫn còn trách bản thân mình vì việc của.....tội là tội cho con bé nhất....- Bà Tổng chậm rãi buông đĩa nói, hình ảnh bà tát và hét vào mặt nó là đồ sao chổi khiến bà cảm thấy rất ray rứt, trong khi nó chẳng làm gì sai cả, nét mặt của bà Tổng dần tái đi, thấy vậy Rin vội an ủi.

- Mẹ à...không phải thế đâu, tính Minh Hy rất mạnh mẽ và cứng rắn, chắc là hôm nay không có Rick ở cạnh nên em ấy buồn chứ gì, mẹ đừng lo....2 vợ chồng em ấy lúc nào như chả hình với bóng...đúng không ông xã...- Hiểu ý Rin, Justy cũng phụ họa theo.

Nhờ có hai vợ chồng Jackson cùng Jeny mang không khí vui tươi đến trong bữa ăn, những người sắp làm ba làm mẹ nên trong lòng hưng phấn, sinh ra "nói nhiều", nhưng nhờ vào đó mà mọi người đều no bụng và đầy ắp tiếng cười. Nhưng riêng về Resd, anh rất đau lòng khi nghe mẹ mình kể về nó vừa rồi, càng đau lòng hơn khi nghe những gì chị mình nói, anh nắm chặt tay dưới gầm bàn ngăn không cho bản thân được biểu hiện gì, cùng suy nghĩ nhưng ngược lại Bin lại gượng cười, hưởng ứng các câu chuyện vui mà Jackson đã kể nhưng tâm tư suy nghĩ của anh đã trôi đi đâu hết rồi, là do anh nóng tính, nó là em gái ruột của anh, một cô em gái ngoan hiền tài giỏi, nhưng phải chịu cảnh trở trêu như thế này, là anh đã hiểu lầm nó sao? Ren ngồi cạnh anh, thấy sự phiền muộn ẩn sâu trong đôi mắt của anh Ren liền biết rõ, cô cũng đã khuyên anh rất nhiều lần, nhưng anh vẫn thế, vẫn nghĩ nó có lỗi vì không có mặt tại tang lễ của ba chồng, trong khi ngay lúc nó có cũng đã phản bác lại, đến bây giờ, nghe lại những gì bà Tổng nói, cũng có nghĩa là người chịu thiệt thòi hiểu lầm nhất, chính là nó, giờ phút này chắc Bin day dứt lắm.

- Ren à...là anh đã sai khi đã tát Minh Hy ngay trước mặt mọi người đúng không? - Trên đường về, Bin lái xe, Ren ngồi ghế phụ hướng nhìn ra ngoài, cô nghe Bin nói thì quay phắt sang anh, hia tay khoanh trước ngực, hậm hực nói.

- Không phải sai, mà là quá sai....Dù tất cả mọi người đều không tin Win nhưng anh thì không được vì anh là anh trai của Win, là người anh trai nhưng lại không tin tưởng vào em gái mình, anh có biết được hành động lời nói của anh đã làm tổn thương Win như thế nào không?? - phải, Ren hiện giờ rất khó chịu, lúc này trên bàn ăn thấy nó ra ngoài là cô đã biết nó không tha thứ được cho bản thân mình, về mặt lạnh nhạt nhưng thực chất trong lòng lại đầy rẫy những vết thương. Đối với cô, cô xem nó là một người rất rất quan trọng là ân nhân, là chị em tốt, dù là nó sai nhưng cô vẫn luôn tin tưởng nó. Qua nhiều năm, cô và Zeny đều rất hiểu nó, đặc biệt là kiểu người như nó, ngoài mặt thì sắc lạnh, nhưng trong lòng lại rất nhạy cảm, mong manh và rất dễ bị tổn thương.....nhưng tất cả những thứ bên trong ấy không ai biết cả bởi tất cả được ngụy trang bên ngoài bởi một vỏ bọc rất hoàn hảo đầy gai nhọn.

-.....em xin lỗi, nhưng em không thể nào kiềm lòng mình lại khi nhìn vào mắt của Win, ánh mắt sâu thẳm hồ hững, lạnh nhạt gần như vô hồn đối với tất cả mọi thứ, anh không nghĩ Win sẽ lao đầu vào công việc để lấp đầy những tổn thương à...chưa kể giờ đây khi bác Tổng vừa mất....thì Resd trở về, có thể Resd trở về sẽ lấp được phần nào lỗ hổng tinh thần của Tổng gia, nhưng còn Win thì sao?? - Ren rất khách quan, vừa rồi còn ở nhà Rin thì khác, cô không thể nói thẳng suy nghĩ của mình, cô nói đúng, Resd trở về có thể khiến cho tinh thần của Rin và bà Tổng ổn định và tươi tỉnh hơn thay thế cho sự mất mát mà họ vừa trải qua, nhưng còn đối với nó, là lấp đầy hay khoét sâu hơn??

Sau những lời Ren nói thì không gian trên xe bỗng chốc yên lặng, Ren quay sang hướng nhìn ra ngoài, trong khi Bin anh đang phiền não với những suy nghĩ cùng lời nói của Ren. Khi xe dừng lại trước nhà Ren, Ren liền bước nhanh xuống, "Cảm ơn em, Ren..." anh nói mà chất giọng buồn buồn, Ren gật đầu sau đó cũng vào nhà, vì Ren biết, Ren yêu con người này thì cũng hiểu con người này. Không phải là Bin không muốn làm lành xin lỗi nó, mà là vì Bin vẫn chưa tha thứ cho bản thân mình, đã có lỗi quá nhiều với nó nên chẳng biết làm thế nào cho đúng..

Quay lại với chính nó lúc này, nó không muốn mọi người thấy vẻ mặt của nó lúc này nên nó đã rời khỏi hẻm ngõ nhà, và hiện tại nó đang đi bộ dọc theo bờ sông khi cảnh vật về đêm phía đối diện đã hiện lên. Những cơn gió thổi mạnh khiến tóc nó bay bay, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nó nhìn thẳng xuống mặt sông. Ngồi trên ghế đá, ngắm nhìn những ngôi sao trên trời đang phản chiếu xuống mặt sông, bỗng chốc nó cảm nhận hốc mắt đã phủ một lớp màng, sau đó không kiềm được một giọt đã rơi xuống.

- Tại sao, tại sao mình lại có cảm giác này. - nó cảm thấy vô cùng ghét bản thân mình, lẽ ra nó cũng đã có 1 thời gian hoà hợp, thoải mái cư xử với mọi người, nhưng sao lúc này nó cảm nhận được tất cả các ánh nhìn đều đổ về phía nó, cảm thấy sự hạnh phúc lan toả khắp căn nhà, nhưng sao bản thân nó phải cười trong nước mắt và tay phải đặt lên ngực thế này. Sở dĩ nó biểu hiện thế là vì nó cảm nhận được khi Resd trở về thì một ngày nào đó Tổng gia sẽ phải chịu thêm một mất mát mới nữa, hay là một sự thật khiến cho mọi người phải khủng hoảng, nhưng những điều nó nghĩ sắp xảy ra vẫn còn là ẩn số.

- Ba, Tổng gia sẽ không phải chịu bất kì thương tổn nào nữa, con sẽ bảo vệ bác John và những người trong Tổng gia.

- Em bảo vệ chúng tôi bằng cách nào. - giọng nói lạnh lùng chen ngang khi nó đang đọc thoại một mình. Nó bất ngờ đứng dậy xoay người về sau, bắt gặp giọng nói lạnh lùng ấy phát ra từ người con trai ấy, Resd. Thật sự bất ngờ khi hôm nay nó quá chủ quan và không phát hiện ra anh đã ở phía sau nó. Nó vẫn im lặng.

- Tôi đang hỏi em, em bảo vệ chúng tôi bằng cách nào. - "Fasmin, em không thể nào hiểu được cảm giác của tôi lúc này, cảm giác cô tạo cho mình về lạnh lùng xa cách, khó thể nào...xin lỗi, thật tàn nhẫn..." tiếp tục là những lời nói lạnh nhạt, mang hướng xa cách. Nhưng nó vẫn im lặng.

- Tôi nghĩ anh chồng không nên quản chuyện của em đâu, xin lỗi tôi có việc xin phép. - Thật quá đối bình tĩnh khi đối đáp với Resd một cách lạnh lùng và khôn khéo, đồng thời nó cũng nhấn mạnh về đầu phân rõ thân phận của hai người. Nhìn thấy nó ung dung rồi đi không có vẻ gì trốn tránh khiến anh cảm thấy nể phục "đúng là con sắc lạnh", Resd vẫn nhìn theo nó, trông rất đẹp nhưng vẫn mang một chút cảm giác cô độc, nhớ lại câu nói vừa rồi của nó, một tiếng anh chồng, khiến anh nhếch môi cười cay đắng, nó đã thẳng thừng vạch rồi chia ranh giới với anh, tốt, không phải đã quá tốt rồi sao.

- Đau gì chứ, khó chịu gì chứ...không phải là đã như ý muốn của mày rồi sao...- Resd nói thầm, sau đó cũng quay đầu hướng về phía ngược lại. Khung cảnh về đêm rất đẹp rất lung linh, dọc bờ hồ có hai dáng người đang đi về hai hướng khác nhau, người nam thì cho tay vào túi quần, bước đi đôi mắt vẫn hay nhìn xuống phía dưới, hướng về phía lúc này anh đi ra, có lẽ là về nhà. Hướng ngược lại với anh, là cô gái có dáng người mảnh mai, khuôn mặt lạnh nhạt luôn nhìn thẳng về phía trước với đôi mắt màu cafe sâu thẳm thẳm, tiếp tục thẳng bước dọc theo bờ sông.

Chương 38: Ân

- Chút chuyện cũng làm không xong à.....- một người với mái tóc màu đỏ, chiếc mặt nạ màu trắng đã che hết nửa khuôn mặt của anh ta, ánh nhìn đỏ rực đang nhìn về phía đối phương, giọng nói kèm theo phần tức giận.

- Xin lỗi cậu, Zohar. Tôi sẽ cẩn thận hơn. - Jame hay nói khác hơn chính là Tuấn Thanh, anh đang đứng đối mặt với người được gọi là Zohar, với thái độ kính cẩn, Triết Minh ngồi cạnh Zohar cũng im lặng.

- Tôi cho phép 2 người dùng lại cái tên đó thì 2 người cũng nên làm việc gì nên làm, đừng để kẻ đã chết 5 năm trước đứng trước 2 người mà đùa giỡn. Chuyện lần trước ở Đồng Tâm và chuyện hôm nay, Jin. Tôi nghĩ anh biết nên làm gì. - Sau khi nói những lời mình nói xong không biết người tên Zohar đó đã sử dụng cách nào mà rời khỏi trong phút chốc trong khi Jin và Jame chẳng thể nhận ra, đối với họ Zohar như là một "Thiên tôn" thoát ần thoát hiện.

- Chúng ta nên làm sao đây, hiện giờ....// Khử lão già đó luôn đi, như vậy xem như cậu đã đổi công chuộc tội. - Jin lạnh lùng nói, sau đó uống nốt ly rượu òn lại, lỏng không ngừng nghĩ về những gì Zohar nói. Thật ra vào 5 năm trước, anh đã lén theo sau Jame khi Jame đến gặp Zohar và lúc đó đến bây giờ cũng thế, Zohar xuất hiện một cách bí ẩn với chiếc mặt nạ trắng che nửa khuôn mặt, ánh mắt một màu đỏ rực, thân hình Zohar được che phủ bởi lớp áo khoác đen dày và dài nên cũng không thể nào đoán ra được con người anh ta. Lần đầu tiên lên nhìn Zohar, anh đã đoán chắc được Zohar là một người không đơn giản, thậm chí là một thù địch hay gì đó bởi ngay cả chính Jame cũng phải nghe lời anh ta mấy phần và việc của Zohar Jame cũng chưa một lần nói với anh, cho thấy có lẽ Zohar là một người rất bí ẩn, hay nói đúng hơn chính là kẻ nguy hiểm nhất. Bởi sau khi Jame tự kết liễu đời mình thì anh đã quyết tâm tìm ra Zohar, và không ngờ như ông trời đã nghe được mong muốn của anh nên đã cho anh gặp được Zohar và duy trì mối quan hệ đến bây giờ.

Sáng hôm sau, nó thức dậy và xuống bếp rót cho mình ly nước lọc nhưng lại nhận ra được một điều, trong căn nhà rộng lớn này chỉ có duy nhất mình nó.

- Cả đêm Rick không về nhà, không lẽ anh ấy còn trực ở bệnh viện? - nó tự nói thầm, sau đó cũng về lại phòng và chuẩn bị đi làm.

Nó lấy lại tinh thần và tự lái xe đến bệnh viện, quần áo màu ghi kết hợp với chiếc áo sơ mi màu xanh ngọc gái băng ta, mái tóc buông xoã nhẹ nhàng, giày cao gót đen mang túi xách ở vai phải, phong thái tự tin, về tự nhiên thân thiện bởi bây giờ nó không cảm thấy phiền lòng vì chuyện hôm qua nữa, bởi nó đã quyết định với bản thân mình, đã buông bỏ. N1 bước vào sảnh bệnh viện, các nhân viên y tá đang mang hồ sơ, hay phía lễ tân cũng thân thiện hỏi chào nó, nó cười nhẹ đáp trả sau đó liền hướng về phía phòng làm việc của Trưởng khoa Tổng. Gõ nhẹ cửa, đáp lại nó là tiếng im lặng, vì thế nó thử mở cửa nhưng...cửa đã khoá. Nó lấy điện thoại gọi cho anh nhưng lại không liên lạc được..."thế là sao? Anh ấy đã đi đâu..?"

- Tiên Lan, cô có thấy Trưởng Khoa Tổng đâu không?? - nó gọi một nhân viên gần đó.

- Thưa tôi cũng không rõ thưa bác sĩ Trần, à..mà tôi đã không thấy Trưởng khoa từ lúc khuya nay sau khi thực hiện ca phẫu thuật, mà tình trạng bệnh nhân đó cũng đã chuyển sang bác sĩ Khắc theo dõi rồi. Chị thử tìm viện trưởng hỏi xem sao. - Cô y tá Tiên Lan này trả lời nó rất nhiệt tình.

- Bác sĩ Trần, gặp cô ở đây thì hay quá, viện trưởng muốn gặp cô, cô đi nhanh đi. - Lưu Hoa từ phía thang máy đi ra, hai tay cô đang cho vào túi áo blouse, bên trong khoác chiếc váy chữ A màu xanh đen, giày cao gót đế vuông, mái tóc được tết sang 1 bên, trong chị rất trẻ trung.

- Được rồi, cảm ơn Bác sĩ Lưu. - nó mỉm cười nhẹ, Lưu Hoa cũng đáp lại bằng cái vẫy tay nhẹ, cười đáp trả cho thấy không việc gì. Nghĩ lại nụ cười của nó lúc này nhìn cho mình, Lưu Hoa lại mỉm cười xem ra quan hệ của nó và cô đã được cải thiện hơn rất nhiều.

Còn nó đang thắc mắc tại sao Rick lại đột ngột "mất tích" không liên lạc được, thật khó hiểu với việc thường ngày Rick rất quan tâm đến nó, rõ ràng đây là một điều khiến nó không thắc mắc không được.

Nó đến phòng làm việc của viện trưởng, gõ nhẹ cửa và được sự cho phép từ bên trong nên nó mới mở cửa bước vào.

- Xin lỗi, cháu đã phiền chủ và....// Không sao không sao, cháu ngồi xuống đây, sẵn đây ta giới thiệu luôn đây là cậu Cao, con của chủ tịch Mike, hôm nay cậu Cao đến đây

- Là tôi muốn thay ba tôi mời viện trưởng Tổng đến dự lễ kỉ niệm 15 năm thành lập DDK, năm nay sẽ có phần đặc biệt hơn rất nhiều bởi trong ngày hôm đó, gia đình tôi sẽ giới thiệu em gái tôi với tất cả mọi người. - Dylan cắt ngang lời nói của viện trưởng làm ông ta phải khép miệng lại ngay lập tức bởi phong thái anh toả ra quá ư là áp đảo, nó ngồi đối diện với anh cũng cảm nhận được một ít hơi lạnh và nhất là ánh mắt của anh ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nó. Rõ ràng nó đã muốn rời đi, nhưng chú lại kêu nó ở lại, giới thiệu gì chứ? Chỉ là con nuôi thôi, và lại dù gì mẹ ruột của nó cũng đã mất...

- Oh....đúng thực rất đặc biệt, tôi đã ở từng tuổi này mà vẫn không hề biết chủ tịch và phu nhân có con gái...- viện trưởng cố làm cho mọi thứ thoải mái hơn nhưng

- Không đâu, chỉ là con gái nuôi nhưng thất lạc nhiều năm, bây giờ họ mới tìm được. Đến lúc đó ông sẽ biết thôi. Tôi về đây, mà quên một điều, cảm ơn bác sĩ Trần đây đã cứu ba tôi. - Dylan lạnh lùng đứng lên và đã lịch thiệp một tay cho vào túi quần âu, tay còn lại đang chìa ra trước mặt nó, trong khi nó vẫn nhìn Dylan, nó không thể đoán được trong đôi mắt kia ẩn chứa điều gì.

- Minh Hy...Minh Hy...- Viện trưởng nhắc nhở nó, bởi ông ta cũng rất ngán ngẫm với "Cao tổng này" một tiếng cậu Cao, hai tiếng cậu Cao, đúng là kẻ có quyền hành giàu có là vua mà.

- Đây là trách nhiệm của tôi. - nó đáp trả lại cái bắt tay, nhưng lần này là Dylan nhanh hơn nó, siết chặt lấy tay nó khiến nó cảm thấy hơi đau. Nhưng sau đó Dylan cũng buông ra sau đó quét mắt nhìn sang viện trưởng đang nhìn ngạc nhiên khiến ông phải cúi đầu xuống một xú chào anh ta.

đội Dylan và trợ lý của anh ta rời khỏi nó mới ngồi xuống lại sofa, thấy tấm thiệp trên bàn trà nó cũng biết được đó là gì.

- Minh Hy, cháu có quen biết với Cao tổng sao? - viện trưởng rót trà và để sang phía nó, đến bây giờ ông mới thả lỏng ra được đôi chút.

- Hôm qua anh ta đã đến phòng làm việc của cháu, nổi trận lôi đình một lúc. - Nó nói sau đó nhẹ nhàng uống một ngụm trà.

- Thế cháu có sao không? - nghe nổi trận lôi đình, sắc mặt viện trưởng liền biến đổi phải nói là chuyển sang lo lắng, bởi bình thường tên Cao tổng đó đã lạnh lùng, nói một người khác không dám làm 2. Vậy mà hôm nay nghe nó nói là nổi trận lôi đình thì chắc là e có chuyện rồi.

- Cháu không sao, mà thôi cháu có nghe chị Lưu Hoa nói là chú muốn gặp cháu. - nó không muốn bức dọc và suy nghĩ nhiều về con người "Cao tổng" đó nữa.

- À...điều chú muốn nói với cháu đó là việc của Rick, Rick nó đã bay gấp sang New Zealand để tham gia hội thảo. Lẽ ra, nó đã bay từ hôm qua nhưng do phải tham gia ca phẫu thuật nên nó đã phải ở lại đến khuya. Vì việc của anh và Resd trở về khiến Rick nó quên mất không nói cho con và người nhà biết, cũng may là chú nhắc nó mới nhớ, hiện giờ chắc nó vẫn còn đang bay.

.....Nó nghe được những gì chú của Rick kể lại khiến nó cũng an tâm phần nào trở lại làm việc. Nó nhanh chóng lấy lại tinh thần về phòng làm việc thay cho mình đôi giày thể thao trắng nhẹ nhàng, khoác chiếc áo blouse bên người và gắn băng tên, sửa lại mái tóc, búi thấp lại một chút sau đó rời khỏi phòng làm việc và tiến hành thăm bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Sự cố bất ngờ

Nó đang tiến hành thăm bệnh, nó đi trước và có y tá theo sau. Công việc của nó cũng gần xong và thời gian cũng đã điểm trưa. Nó đang nghe ổng nghe thì khê nhẩn mặt vì những tiếng ồn hay nói chính xác hơn là những tiếng la hét hoảng loạn từ bên ngoài.

- Hồ Nghi, cô ra xem bên ngoài có chuyện gì? - nó cảm thấy không ổn, bởi đây là bệnh viện cần sự yên lặng, đôi khi có vài trường hợp cấp cứu khẩn cấp mới có những âm thanh "lớn" đến thế, nhưng hôm nay âm thanh ấy rất lạ, hay nói khác hơn là những tiếng la hét sợ hãi hoảng loạn thì đúng hơn.

- Sức khỏe của bác hồi phục rất nhanh, với tiến độ thể này, vào ngày mai anh đưa bác ấy kiểm tra lại lần nữa, kết quả không có biểu hiện lạ thì có thể xuất viện rồi. - lời nó nói ra quả thật nó là một người rất kĩ tính, trước khi cho bệnh nhân xuất viện còn căn dặn cả người thân đưa bệnh nhân kiểm tra lần cuối xem có điều gì bất thường hay không.

- Cảm ơn bác sĩ Trần // Không có gì, đây là việc của cháu. bác nghỉ ngơi đi nhé. - nói rồi nó nở nụ cười nhẹ nhàng, sau đó lấy bút và ghi vào tập hồ sơ mà Hồ Nghi để lại, nó thậm chí chỉ ra ngoài xem một chút mà Hồ Nghi lại đi lâu như vậy. Nó giúp Hồ Nghi mang tập hồ sơ bệnh án ra ngoài đóng cửa cẩn thận.

Vừa ra ngoài sảnh nó đã thấy những điều thật phải nói vô cùng nguy hiểm khi xảy ra ngay tại bệnh viện, đó không phải là sự cố tai nạn nào nghiêm trọng, quan trọng là nó không thể thấy được tình hình bên trong, tức khu vực sảnh chính, gần với lễ tân của bệnh viện. Rất khó khăn Hồ Nghi mới chen ra được khỏi nhóm người đó, nào là các bác sĩ có, y tá có, và có cả những người đến bệnh viện.

- Học.....học...bác sĩ Trần à...bên đó...bên đó...hoi...có...người đang uy hiếp bác sĩ Khuru...và toàn bộ lễ tân...bên đó...bên đó....- không đợi Hồ Nghi nói hết câu, nó chỉ nghe đến uy hiếp thôi hai tay nó đã chuyển tập hồ sơ cho Hồ Nghi trong khi cô Hồ Nghi này vẫn đang thở hồng hộc, một phần vì chen lấn một phần vì sợ hãi.

- Các người....các người mau trả lại vợ con cho tôi...mau đem họ ra đây...- một người đàn ông trạc 30 tuổi, một thân áo quần bạc màu sọc sệt, chân đi dép lê, trên đầu còn có gạc trắng, một tay đang cầm con dao đang kề vào cổ bác sĩ Khuru, tay còn lại cầm súng chìa vào phía đối diện, chính là nơi mọi người đang tập trung có ý định can ngăn. Tên này quả thực rất mạnh bởi 1 tay có thể vừa cầm con dao lại có thể đồng thời dùng nó khống chế bs Khuru,

trong khi bs Khuru mặt đã tái mét, trên cổ còn hiện lên vết máu đỏ.

- Xin anh hãy bình tĩnh...Anh Mạnh Hào, tôi biết....anh phải chịu cú sốc này...nhưng.

- CÂM HẾT CHO TÔI..."ĐOÀNG"///"Á....Á" - một phen hoảng loạn khiến tất cả mọi người trong bệnh viện phải hoảng sợ bởi người đàn ông kia tay đã bóp còi, nhưng có lẽ anh ta chỉ dọa nên chia mũi súng hướng trên không mà nổ súng. Nhưng chỉ với hành động như vậy thôi cũng đã khiến tất cả như một phen hú vía.

- Bác sĩ Lưu, chị không nên giải thích vào lúc này, không biết anh ta điên lên sẽ làm gì tiếp theo. - Bác sĩ Khắc đứng cạnh Lưu Hoa cũng đổ mồ hôi hột, không dám làm gì bước tiếp theo.

- Mọi người mau tản ra, giúp các bệnh nhân về phòng bệnh ổn định tránh làm bệnh nhân ảnh hưởng, mau lên. - viện trưởng từ phía trên tản hay việc cũng nhanh chóng đi xuống, bảo vệ cũng đã có mặt nhưng vẫn chưa ai đủ dũng cảm để "đám phán" với người đàn ông đó, vì trong tay anh ta có tất cả gần 10 con tin.

Tất cả mọi thứ bây giờ chỉ có thể là kéo dài thời gian chờ đợi cảnh sát đến.

- Làm ơn thả tôi ra...// MAU CÂM MIỆNG HẾT CHO TÔI, MAU ĐƯA VỢ CON TÔI RA ĐÂY, NẾU KHÔNG "ĐOÀNG"...// đừng...đừng mà...- tên đó rút lên con dao càn chằm vào cổ của bs Khuru sâu hơn, người bs Khuru run lên. Nó hoà vào dòng người áo trắng, cũng đã chứng kiến 2 phát đạn được bắn lên không trung, cũng nhận thấy được tính mạng của bs Khuru đang bị đe dọa bởi lúc này máu của bs Khuru đã chảy xuống và đã thấm vào áo blouse trắng của anh ta.

- Tôi sẽ đưa họ đến...anh mau buông bs Khuru ra đi. - một giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo cất lên, trong giọng nói ấy có sự thản nhiên không một chút e dè sợ hãi. Nó từng bước tiến trước Lưu Hoa và bs Khắc, và nó đang đối mặt với anh ta.

- Minh Hy à...vợ con anh ta...đã mất rồi.- Lưu Hoa nói nhỏ vào tai nó, nó nghe rõ mồn một, theo như kinh nghiệm phán đoán chắc có lẽ người trước mặt nó đã chịu không nổi cú sốc mất vợ con nên mới thế này.

- Khi nào cảnh sát đến? - nó nói nhỏ, mắt vẫn nhìn về phía trước, nói chính xác là đang ra hiệu cho những người phía sau tên Mạnh Hào kia.

- Khoảng 5 phút nữa. - Lưu Hoa đáp nhỏ, đôi mắt vẫn luôn theo dõi nó.

Nó mỉm cười nhẹ nhàng. - Anh tên là Mạnh Hào có đúng không?- từ từ tiến lại phía Mạnh Hào, trên người nó vẫn là trang phục của bác sĩ.

- Minh Hy, đừng...đợi cảnh sát// Minh Hy...cháu...- có lẽ Lưu Hoa và cả viện trưởng đều có suy nghĩ là ngăn cản hành động của nó, nhưng không nó đã đi được một nửa đoạn đường.

- CÔ ĐỨNG LẠI ĐÓ...ĐỪNG QUA ĐÂY...- tên đó chia súng thẳng vào nó, tất cả lại một phen hết hồn, người thì bịt chặt tai, lo sợ phát súng thứ 3 sẽ hướng về người nó.

- Bác sĩ Trần, cô đừng qua đây. - Bs Khuru dù mặt đã không còn chút máu nhưng vẫn lấy hết dũng khí để nói ra câu đó. Nó không nói gì duy trì nụ cười nhẹ nhàng ấy.

- Cô là bác sĩ sao...người nói mang vợ con của tôi đến là cô sao...

- Đúng vậy, tôi thế này anh còn không nhận ra tôi là bác sĩ sao? Tôi trông giống họ mà. - nó chỉ vào bản tên cùng chiếc áo blouse hiện đang khoác trên người nó, sau đó nhẹ nhàng nhún vai, nói đùa một câu như có như không. Khiến cho tất cả mọi người phải ngạc nhiên. Bỗng có một người từ phía sau hần lên chạy đi nhưng lại để Mạnh Hào biết được liên hướng về phía của cô ấy, rõ ràng nó đã ra hiệu dừng mạnh động nhưng...

- Mạnh Hào, anh dừng mạnh động, họ là người đã túc trực chăm sóc vợ con anh, sao anh lại muốn bắn họ. -- lời nó nói ra khiến cho mọi người lại một phen hú hồn, cô gái lúc này tim như ngừng đập không dám đứng lên.

- Cô nói sao? Họ đã chăm sóc cho vợ con tôi...- Mạnh Hào hỏi lại.

- Đúng là vậy, vì hôm qua anh bất tỉnh nên có lẽ không biết, nhưng tôi là bác sĩ chẳng lẽ anh không tin tôi sao? - tất cả mọi người giờ đã hiểu ra ý định của nó. Nó chính là đang đánh vào tâm lý của Mạnh Hào. Thấy tâm lý Mạnh Hào có vẻ đã dịu hơn, nó từng bước đến gần Mạnh Hào, đôi tay trắng ngần của nó chạm vào bàn tay to, thô kệch của Mạnh Hào đang cầm súng.

- Họ không có lỗi...Mạnh Hào..anh tin tôi có được không..thả họ ra đi...anh xem bs Khuru đã bị anh hù cho sợ rồi kia...- Quả thực Mạnh Hào đã lay động, bằng việc đôi tay mang chút ấm áp đang áp vào tay anh, anh buông bs Khuru ra, cũng vì thế bs Khuru và 9 người phía sau Mạnh Hào đã chạy sang phía Lưu Hoa.

- Đúng đó...hôm qua tôi đã thấy...// Mạnh Hào anh mau bỏ súng xuống. - hai tay nó đã dần giữ được súng của Mạnh Hào, đột nhiên cảnh sát ập tới khiến người Mạnh Hào như bừng tỉnh.

- CÔ GẠT TÔI. - Mạnh Hào nhanh chóng rút tay lại, hướng thẳng về phía nó, ánh mắt anh như muốn giết chết nó vậy. - Nó vừa nghe cảnh sát đến sắc mặt trầm xuống, quả thực vừa đến trễ lại vừa "không đúng lúc" khiến sắc mặt nó trầm xuống.

- Anh cảnh sát à... mau mau cứu Bs Trần ra đi...đó...đó là 1 tên điên đó...- bs Khắc sau khi hoàn hồn lại cũng nói to, khiến Mạnh Hào càng điên tiết hơn.

Flynn quan sát tất cả mọi việc, lẽ ra đây không phải việc của hắn, nhưng vì hắn cùng đồng đội của mình đang làm việc gần đây nhất nên nghe tin khẩn cấp đã tức tốc chạy đến đây. Nó có vẻ không hài lòng lắm với thái độ cứng rắn của hắn, dựa vào trực giác nó tin rằng mọi việc có thể cảm hoá và Mạnh Hào này cũng thế, bằng chứng rõ ràng nhất chính là việc anh ta đã buông bs Khuru ra, nhưng cảnh sát đến làm tâm lý anh ta lại bắt đầu bất ổn.

"Flynn sao anh không bắn anh ta một phát cứu bs Trần ra.." cs A đứng cạnh hắn nói.

"Đây là bệnh viện không được gây hoảng loạn." "và lại cô Minh Hy, tôi biết cô sẽ có cách" về sau là suy nghĩ của hắn, bởi hắn nhớ lại cuộc thoại gần lễ tang hắn đã đoán thân phận của nó không tầm thường và là em gái của Kyo và cũng là một cảnh sát trong quá khứ nên hắn chắc là thân thủ của nó không tệ"

Quay lại với nó lúc này, nó nghe được giọng nói của hắn, chẳng phải hắn đang điều tra vụ án liên hoàn cùng Zeny sao? Sao lại có mặt tại nơi này? Nhưng trong lòng của nó vẫn luôn hy vọng 1 điều, chính là giúp Mạnh Hào thức tỉnh và quay đầu, không phải phạm tội, nên nó đã đưa ra một quyết định khiến mọi người đều bất ngờ sau đó lại sợ hãi, có người trong tâm còn bảo nó điên rồ.

- Mạnh Hào, nếu anh đã nói là tôi gạt anh, thế thì tôi chấp nhận làm con tin để trao đổi với anh.= giọng nói trong trẻo bình thản khiến ai cũng phải ngạc nhiên.

"thực không ngoài dự đoán của mình" hắn nghĩ.

- Hhahahaha.....ý kiến hay....

- Nhưng tôi còn có 1 điều kiện...mong anh đáp ứng

- Bác sĩ Trần, cô thực can đảm...vì sự can đảm của cô tôi đáp ứng điều kiện của cô...."thực ra tôi không điên đâu..haha"

- Mau đưa cho tôi cái còng.....mau....nếu không tôi sẽ giết cô ta....- ánh mắt nổi giận đỏ ngầu, Flynn đáp ứng yêu cầu đưa chiếc còng số 8 cho Mạnh Hào. Mạnh Hào đưa sang cho nó, trong khi một tay cầm con dao tay còn lại cầm súng đang chia vào bên thái dương của nó.

- Muốn tôi đáp ứng điều kiện của cô, thì cô cũng nên biết điều 1 chút...- nó hiểu ý, không chần chừ tự cho đôi tay vào còng. "Đưa tôi rời khỏi đây" giọng nói của nó có chút thay đổi, Mạnh Hào chỉ cười lớn thầm khen nó, sau đó lúi ó ra khỏi bệnh viện.

- Minh Hy cô không biết nguy hiểm hay sao?? - Lưu Hoa cùng mọi người đều chạy theo nhưng sau đó nhận được ám hiệu của Flynn nên vào trong. Cảnh sát ổn định tình hình bên trong, còn hắn đã lái xe theo Mạnh Hào và nó.

Quay lại với nó vừa ra khỏi bệnh viện đã thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng mọi người bên trong cũng an toàn, hi vọng tất cả ọi người bên trong đều không bị hoảng loạn hay bị ảnh hưởng bất cứ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Lại là nhân vật bí ẩn

Sau khi phân phó mọi chuyện để đồng đội của mình ở lại bệnh viện, hắn liền lái xe đuổi theo Mạnh Hào. Vừa lái xe hắn vừa nghĩ vì sao nó lại hành xử như vậy và nhất là khi nó đã ra khỏi bệnh viện thế nên với bản lĩnh của nó có thể phản đòn lại thế nhưng sau nó lại ngoan ngoãn theo Mạnh Hào.

Trên xe lúc của Mạnh Hào, nó quan sát anh ta nhận thấy rằng từ lúc lên xe đến giờ trông anh ta thật khác, không còn là con người mất bình tĩnh về cái chết của vợ con như lúc này.

- Tôi xin lỗi và chia buồn về sự ra đi của...

- Hahaha.....cái chết của họ không ảnh hưởng đến tôi...- một câu nói khiến người khác cảm thấy rợn người, trong mắt Mạnh Hào hiện lên sự tàn nhẫn. Nó đang suy nghĩ điều gì đó, nếu theo lời của Mạnh Hào vừa nói vậy anh ta đến bệnh viện làm loạn mục đích của anh ta là gì?

- "Nhếch môi, lạnh nhạt" Vậy anh đến uy hiếp người ở bệnh viện với mục đích gì? - nó nên suy nghĩ lại về con người Mạnh Hào, anh ta không đơn giản và lại tâm lý còn rất bình thường.

- Chẳng phải là vì cô sao bs Trần?? Hừ.....dù cô có thay đổi họ tên hay công việc đi nữa cô cũng không thay đổi được việc chính cô đã làm cho James phải tự tử. - Mạnh Hào vừa nói vừa đập mạnh chân ga, chiếc xe lao về phía trước với tốc độ kinh hồn.

- James?? James là tội phạm nguy hiểm, anh ta đã giết biết....."sao mình cảm thấy choáng." - nó cảm thấy có gì đó không đúng từ lúc lên xe đến giờ.

- Hahaha.....cô nên nghỉ ngơi một lúc đi vì người cô cần giải thích không phải là tôi...- nó không thể gượng được nữa bắt lực ngã người ra sau ghế, đôi mắt nhắm lại. Trước khi mất nhận thức nó nghe thoáng được Mạnh Hào nói gì đó.

Sự việc tại bệnh viện xảy ra chớp nhoáng nhưng cánh nhà báo phóng viên đã kịp thời có mặt trực tiếp ghi lại tất cả sự việc, đưa tin trực tiếp lên báo đài. Và tất nhiên hình ảnh nó được tên tội phạm bắt đi cũng được ghi lại rất rõ.

"Hiện tại về phía bệnh viện đã dần ổn định, nhưng đã có 1 bác sĩ đã vị Mạnh Hào bắt đi..."

"Bộp....."

- Hơ...hơ....// Bà Chủ.....// Mau...mau...gọi...cho Rin....- bà Tổng đang ngồi xe lăn xem tin tức liền thấy hình ảnh của nó, hai tay trong còng liền đánh rơi chiếc promote, lấp bắp, thậm chí không nói nên lời.

Phía bên này cũng thế, nhưng có lẽ do đang họp nên Resd đang chú tâm đến nội dung mà mọi người đang báo cáo. Rin chợt thấy điện thoại run liên tục, là nhà gọi đến.

"Dì Hai...sao? Tôi và Resd sẽ về ngay." Rin nói nhỏ với Resd sau đó chỉ thấy được Resd lạnh lùng đứng lên tuyên bố tan họp.

- Phải làm sao đây...Risk nó không có ở đây...Fasmin...có ổn không chứ...- Rin không ngừng lo lắng cho nó, trên xe không ngừng cầu nguyện, trong khi Resd anh đang mặt nh lái xe. Rin đã gọi thông báo hết với mọi người. Nhưng có lẽ mọi người còn biết sớm hơn cô.

Nhờ vào Zeny đã liên lạc được với hắn nên mọi người cũng nhanh chóng rẽ hướng theo chỉ điểm của hắn.

Quay lại với phía nó, nó mơ màng tỉnh lại chợt nhận ra hai tay nó vẫn đang ở trong còng, cả người nó dựa vào tường. Ngược nhìn mọi thứ xung quanh nhưng có lẽ trong căn nhà hoang này chỉ có mình nó, nó đang suy nghĩ Mạnh Hào ở đâu thì chợt nghe tiếng bước chân.

- Chút thuốc mê này quả thật không làm khó được cô nhĩ? Cô cảnh sát. - Mạnh Hào từ ngoài bước vào, lúc này trong anh ta thật khác, bộ áo quần bạc màu lúc này đã được thay bằng chiếc quần jean rách cùng chiếc áo phông đen bên ngoài là chiếc áo khoác da, khí chất phong độ khác hẳn hoàn toàn lúc này.

- Anh đã giả điên...?? - khi nghe Mạnh Hào gọi thẳng thân phận cảnh sát của nó khiến người nó khẽ run nhẹ, mày có vẻ chau lại nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

- Phải. Nếu không vì làm theo mệnh lệnh của ông chủ thì tôi đã không diễn vai điên khùng đó để bắt cô đến đây.

- Anh là người của James. - nó cố gắng tự mình đứng lên bởi nó chỉ bị hạn chế đôi tay chứ đôi chân của nó không có gì cản trở.

- Phải. Madam à, cô biết không tôi đã chờ ngày này lâu lắm rồi. - Mạnh Hào đang nâng khẩu súng lên hướng về nó. Nhưng nó không hề sợ hãi, vẫn đứng đưng trả lời anh ta.

- Hiện tại tôi đã không còn là một cảnh sát nữa. Và anh sẽ không giết tôi ngay lúc này. - nó nói với giọng buồn, nhưng lại mang tính chất khẳng định.

- Đúng là một người can đảm, thảo nào hôm đó cô lại can đảm cứu lấy...- nói đến đây Mạnh Hào đột nhiên khụy xuống, phun ra một ngụm máu, ngay lập tức máu chuyển sang màu đen. Đôi mắt nó híp lại sau đó lại mở ra, nhanh tiến về phía Mạnh Hào.

- Anh là người hôm đó ở Đồng Tâm đúng không?? Lại là Rikatuareck....không thể nào...- nó như không tin vào những gì trước mắt nó thấy, rõ ràng loại độc này đã biệt tích từ 5 năm trước và cũng chỉ có Wuker mới có thể có thuốc giải nhưng James cảnh sát đã xác nhận là đã tử vong...thế tại sao??

- Kiên Minh Đức...anh ta hiện giờ đang ở đâu..ông chủ của anh là ai....mau nói....- nó như mất bình tĩnh trước sự việc xảy ra trước mắt, nó cần 1 lời giải đáp từ Mạnh Hào.

Thế nhưng hai mắt Mạnh Hào sòng sọc nhìn nó, anh ta đang thoả mãn khi thấy nó như vậy. Tình hình của Mạnh Hào ngày càng tệ hơn nhưng anh ta không hề kêu la chửi vật một chút nào, ngược lại nó trong ánh mắt của anh ta còn hiện lên sự sáng khoái đến cực độ. Mạnh Hào cầm lại khẩu súng, sau đó từ từ đưa ngay vào đầu mình.

- Anh làm gì vậy. - Dù hai tay bị còng nhưng nó cố gắng hết sức ngăn cản hành động của Mạnh Hào. Đôi tay trắng ngần không ngừng va chạm với chiếc còng sắt khiến đôi tay của nó đỏ lên, hẳn lên những đường máu. Mạnh Hào như điên lên, hất mạnh nó văng ra ngoài. Cả người chạm mạnh vào bức tường, chiếc áo blouse trắng phẳng phiu giờ đã nhuộm màu của đất, bụi bặm, mái tóc bung xoã ra, khiến mái tóc hơi rối, trên trán lấm tấm mồ hôi còn có cả những vết trầy đã rướm máu, nó khẽ nhăn mặt vì đau. Nhưng cũng nhanh chóng đứng dậy. Lấy lại bình tĩnh nó nói.

- Anh không thể chết được, vì người muốn gặp tôi mà anh nói lúc này vẫn chưa xuất hiện?? -

- Hahaha....cô rất thông minh...có lẽ ông chủ cũng đã tới rồi, James chưa chết, ông chủ tôi vẫn chưa chết.. - có lẽ nó nên tìm hiểu về chuyện này thực hư

ra sao?

- James chưa chết vậy người ở Đồng Tâm hôm đó là anh hay James?? - nó nắm bắt tâm lý của Mạnh Hào rất nhanh.

- Hôm đó có tôi, Jin, ông chủ và có cả... "ĐOÀNG" - cả con người Mạnh Hào ngã xuống, góc bắn rất chuẩn 1 phát xuyên ngay mi tâm của anh ta.

- AI....? - nó tức giận, nó biết đây chắc là người bí ẩn mà Mạnh Hào chuẩn bị nói ra.

- Heheheeh... vì anh ta đã phạm phải điều mà anh ta không nên. - đáp lại nó là một giọng nói khó nghe, mang nét quý dị hay nói khác hơn là giọng nói này đã qua biến đổi, không phải giọng thật. Xem ra người đang nói chuyện với nó có hành tung vô cùng bí mật và kỹ càng.

- Hừ... ông chủ đã nhay công Mạnh Hào diễn kịch đưa tôi đến đây để làm gì? Vì sao lại giết anh ta. - nó lạnh giọng.

- Vì tôi muốn xem biểu hiện của em, Băng Nhi. - lời nói này quả thực khiến nó phải rùng mình.

- "BĂNG NHI, cái tên này không phải chỉ có hần ta đã gọi mình như vậy sao?? Sao lại..."

- Rất bất ngờ đúng không?? Tôi "mời" em đến đây chỉ nhắc nhở em, những điều em làm, tôi điều đi trước em một bước...- sau khi giọng nói ấy vừa cất lên, thì có luồng khói từ đâu bay vào "phong toà" khắp căn phòng, nó như muốn nói gì đó nhưng cả người nhanh chóng đổ xuống nền đất lạnh. Trước khi bất tỉnh nó vẫn thấy căn nhà hoang này chỉ có nó và giọng nói lúc nãy nhưng không hề thấy bóng dáng hần ta, chỉ còn lại Mạnh Hào và nó, nhưng Mạnh Hào, anh ta đã nằm bất động từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Tỉnh lại

Hôm nay đã là ngày thứ hai khi hần đưa nó đến bệnh viện. Mọi người thường luân phiên thay nhau đến thăm nó, nhưng nó vẫn chưa tỉnh dậy.

- Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Mạnh Hào bắt Win đi rồi lại để Win bất tỉnh trong xe 1 mình, còn mình thì tẩu thoát à? - Mary nói, bản thân là một cảnh sát, nhưng nếu nhìn về góc độ của tội phạm thì thấy có gì đó không đúng lắm.

- Tôi đồng tình với Mary, nếu tôi là Mạnh Hào, bắt Win đi sau đó có thể hành hạ hoặc là giết Win, không thể nào cực công bắt Win đi rồi lại để Win lại trong xe. - Mark nói.

- Cũng có thể do tên Mạnh Hào tâm lý hần k ổn định nên đôi khi có những quyết định không suy nghĩ không?? - Alice cũng đưa lên một giả thuyết.

Trong khi 4 người cùng nhau suy luận thì hần vẫn đứng đối diện với giường bệnh nhìn nó. Nhìn vào hai lớp gạc trắng trên trán, làm hần nhớ ra điều gì đó.

- Không đúng, Mạnh Hào hần không điên mà còn ngược lại, hần là một người thông minh. - hần nói. Trong hần rất tập trung, vẫn là phong cách thoải mái có chút bụi bặm của mình, quần jean kết hợp với á phông, bên ngoài khoác chiếc áo jacket kaki đen, giày thể thao đen nốt.

- Đội trưởng sao anh lại chắc chắn như vậy? - Jane hỏi, cô nàng ngoại quốc này hôm nay diện trang phục rất fashion, quần thể thao ống xè kết hợp với chiếc áo phong tay lỡ, giày sneaker trắng, mái tóc buộc cao.

- Dựa vào bằng chứng thôi. - hần chỉ vào lớp gạc trên trán nó, còn nó vẫn say sưa hai mắt nhắm nghiền, trên tay vẫn còn truyền dịch. Nó là một bác sĩ thuộc bệnh viện Thủy Văn nhưng hôm nay nó lại là bệnh nhân thuộc bệnh viện này.

- Vết thương trên trán Minh Hy chúng ta có thể hiểu rằng là có sự va chạm nào đó xảy ra, nhưng ở trên xe không để lại dấu vết va chạm nào, còn nữa lúc tôi bế cô ấy ra khỏi xe, đế giày của cô ấy tuy sạch sẽ nhưng chiếc áo blouse bên ngoài của cô ấy lại ngược lại. Nếu Minh Hy chưa từng bước xuống xe và luôn bất tỉnh vậy chiếc áo dính đầy bụi bẩn kia là do đâu?? Vết thương trên trán của cô ấy ở đâu mà có. Vì thế tôi nghi ngờ rằng Mạnh Hào đã đưa Minh Hy đến một nơi nào đó trước khi làm Minh Hy bất tỉnh ở lại trong xe. - Zeny cùng 4 người còn lại chăm chú lắng nghe. Hần phân tích rất chính xác rất có cơ sở.

- Win là người hiểu rõ mọi chuyện nhất. Chỉ cần cậu ấy tỉnh lại, chúng ta sẽ biết chuyện gì đang xảy ra thôi. - Zeny bình ổn nói "Fasnin, đã có chuyện gì đã xảy ra với cậu?" Zeny nói trong ng i t luôn nhìn vào nó chất chứa sự lo lắng với cùng.

- Nghe nói Win đã kết hôn, thế sao không thấy chồng của cô ấy đến vậy, Win đang nằm viện cơ mà. - Alice nói làm tim ai đó khẽ nhói lên. "Tôi ra ngoài một chút"

Zeny nhìn theo bóng lưng của hần rồi đi trước khi cánh cửa phòng khép lại. Đồng thời Lưu Hoa bước vào.

"Tôi nghe chị Rin nói Rick đang ở New Zealand dự hội thảo vẫn chưa liên lạc được"

- Bác sĩ, đã hai ngày rồi sao Win vẫn chưa tỉnh lại. - Mary không kiềm được hỏi Luru Hoa.

- Minh HY phải chịu một lượng lớn thuốc mê trong cơ thể cô ấy nên không thể tỉnh ngay được, nhưng đã qua hai ngày rồi Minh Hy sẽ sớm tỉnh lại thôi. Vì cô ấy rất mạnh mẽ mà. - hai tay cho vào túi áo, Luru Hoa nhìn nó, đây là dáng vẻ của một thiên thần thì đúng hơn, nhìn về mặt lúc nó ngủ rất yên bình không chút gợn sóng. Cô rất phục với ý chí quyết tâm của nó, vì thế cô luôn nhìn nó bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Vừa nói xong đã nghe được giọng nói của ai đó..Mở đôi mắt nặng trĩu của mình ra, nó vẫn còn mơ màng nhìn xung quanh, trần nhà trắng xoá, từng gương mặt hiện lên. Gương mặt tươi cười của Luru Hoa.

- Minh Hy,cuối cùng cô tỉnh rồi. - Zeny đưa ly nước ấm cho Luru Hoa. Luru Hoa mỉm cười nhìn nó. Nhấp được ngụm nước xem như nó đã tỉnh hơn, nhận thức rõ hơn chuyện gì đang xảy ra.

- Tôi đã ngủ bao lâu rồi. // Đã hai ngày rồi, Win hiện tại cô ổn chứ. - Mark nói. Nó gật đầu.

- Vậy Win có thể kể lại chuyện gì đã xảy ra được không? - Mary nói. Jane đã ra ngoài báo tin cho hân. Còn Luru Hoa nghe cảnh sát nói thế cũng rồi đi để không gây bất tiện cho việc điều tra của họ.

Nó gật đầu, Zeny giúp nó nâng giường lên cao tạo tư thế nửa nằm nửa ngồi, chặn đắp ngang người, khoác lên người bộ quần áo bệnh nhân trông nó thật nhỏ nhắn, mái tóc được xoa nhẹ ra sau, sắc mặt cũng nhợt nhạt hẳn đi.

- Khoan đã, là ai đã đưa tôi vào đây?? - nó thắc mắc.

- Flynn đã đưa cậu vào đây. Lúc hay tin mình và mọi người đã lái xe theo vị trí mà Flynn chia sẻ, đến nơi đã thấy Flynn bế cậu ra khỏi xe.. Lúc đó cậu hoàn toàn bất tỉnh rồi. Mọi người rất lo lắng cho cậu. Nhưng mình vừa mới báo mọi người về nghỉ ngơi rồi.

"Ra khỏi xe??"

"Cách...// Flynn" theo phản xạ, nó gọi với giọng nhẹ nhàng nhưng có thể cảm nhận được sự nhớ thương thâm tình biết chừng nào.

- Cô Minh Hy, Jane báo với tôi là cô đã tỉnh. - nó chợt nhớ lại hành động "quá khích" của mình, hân đã mất hoàn toàn kí ức về nó. Bây giờ, nó chỉ là cô Minh Hy thôi.

- *Nó gật đầu* tôi nghe Zeny nói lại anh đã cứu tôi ra khỏi chiếc xe của Mạnh Hào. - lấy lại vẻ lạnh lùng, nó nói.

- Phải, Mạnh Hào hân ta đã tẩu thoát. Hân ta chắc đã đưa cô đến 1 nơi nào đó chứ. - hân đứng cạnh giường của nó, hai tay khoanh trước ngực giọng nói khẳng định.

- Mạnh Hào đã chết rồi. - nó lạnh lùng nói. Nhưng sau câu nói của nó khiến không gian trong căn phòng trở nên im lặng, thậm chí Jane có vẻ bất ngờ, cô lấy tay che miệng mình lại như không tin vào sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: "Tôi luôn đi trước cô";

Sau khi thuật lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra, hân cùng đồng đội của mình cùng về sở cảnh sát để triển khai kế hoạch điều tra. Riêng Zeny thì ở lại, cô phát hiện thấy biểu hiện của nó có chút khác thường.

- Có chuyện gì khiến cậu lo lắng sao? - Zeny ngồi xuống cạnh nó.

- Phải...mình cảm thấy chuyện này không đơn giản, mình có linh cảm rằng vẫn còn có một thế lực đen tối nào đó đứng phía sau tất cả mọi chuyện. - nó nói theo đúng những gì nghĩ

- Ý cậu là tất cả mọi chuyện xảy ra chúng có liên quan đến nhau à...- nó nhẹ nhàng gật đầu.

- Còn 1 điều mình vẫn đang thắc mắc...."Băng Nhi...chỉ duy nhất hân ta mới gọi mình như vậy..." nó khẳng định khiến Zeny cũng phải giật mình.

- Không thể nào...hân ta chết rồi mà...chuyện này không thể...- Zeny không hề tin đây là sự thật.

- Vậy chỉ duy nhất là trường hợp đó thôi. Có kẻ đứng sau mọi chuyện. Zeny cậu nhất định phải tìm ra người này, bởi người này nắm giữ rất nhiều manh mối quan trọng.

- Được rồi...mà Fasmin nè, cậu đã không còn là cảnh sát nữa vì thế cậu đừng quá liều mình được không, bản thân cậu cũng không có súng phòng thân như trước. - Zery quan tâm đến nó, đây là điều cô cảm thấy lo ngại nhất. 5 năm trước cô cùng nó xông pha đối đầu với những tên tội phạm nguy hiểm, nó bất chấp mọi hiểm nguy để cứu người nhưng bây giờ đã khác rồi, nó không còn là một cảnh sát có trách nhiệm bảo vệ người khác bảo vệ công lý nữa, nên cô muốn nó hãy nghĩ cho bản thân và những người ở cạnh nó hơn, tránh để mọi người phải lo lắng cho nó.

- Mình biết mà...cậu về cẩn thận. - Zery giúp nó nằm lại xuống giường, sau đó cũng rời đi.

Căn phòng giờ đây chỉ còn mình nó, ánh mắt có chút mơ màng nhìn vào dòng chất lỏng trong suốt đang nhỏ xuống từng giọt từng giọt, trong lòng lại nhớ đến những hình ảnh mà nó đã chứng kiến vào 2 hôm trước.

.....

Tối hôm đó, sau khi truyền dịch xong nó rời khỏi phòng bệnh và trở lại phòng làm việc của mình.

- Bác sĩ Trần, sao chị không nghỉ ngơi thêm. - Hồ Nghi vừa cầm sấp hồ sơ bệnh án, tay còn lại thì xách giỏ trái cây.

- Tôi nghỉ 2 ngày đã đủ rồi, sao cô biết tôi ở đây. - Nó vẫn đang lay hoay vuốt nhẹ lại mái tóc sau đó buộc lên sau khi đã thay cho mình bộ đồng phục của bệnh viện.

- Tôi qua phòng bệnh của chị thì thấy trống không, tôi đoán chắc là chị ở trong này...à lúc này lễ tân của bệnh viện nhờ tôi gửi cái này cho chị. - Hồ Nghi nói xong liền để giỏ trái cây trên bàn của nó. Sau đó cũng rời đi.

Nó xoay người nhìn giỏ trái cây, trên đó còn có tấm thiệp trắng vuông vức, nhẹ nhàng mở ra, bên trong chỉ vón vện dòng chữ "Chúc cô mau hồi phục. Tôi luôn đi trước cô, James". Nhìn thấy dòng chữ, ngẫm nghĩ hồi lâu sau đó nó ngã người ra sau ghế, những suy nghĩ cứ thay nhau diễn ra trong đầu nó, rõ ràng người này muốn nhắm vào nó. James, hiện tại vẫn có cái tên này chính là Nguyễn Tuấn Thanh từ tên gọi, chức vụ đến ngay cả ngoại hình cũng có đến 98% là giống James của 5 năm trước. 2%, chỉ với 2% còn lại nó có thể khẳng định được James của hiện tại chỉ là bản sao mà thôi. Nhưng là ai đã tạo ra cái bản sao đó chứ, là ai đã luôn đi trước nó một bước.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bảo vệ

Xong việc tại bệnh viện, nó liền trở về nhà mẹ chồng. Vừa nghe người làm báo lại bà Tổng lại trở bệnh khiến nó không ngừng lắng bước nhanh lên lầu.

- Mẹ, con nghe dì Hai nói mẹ không khoẻ hay để con khám cho mẹ nha. - nó ngồi xuống giường cạnh bà Tổng.

- Không sao...mẹ không sao..Hy, con bình an là tốt rồi..- bà Tổng vỗ nhẹ tay nó. Nó vô tình nhìn thấy vỉ thuốc trên bàn.

- Đây là thuốc bác sĩ đã kê cho mẹ sao?? - nó cầm vỉ thuốc và quan sát, nhìn vào thì chỉ là vitamin.

- Không...Đây là thuốc bổ mà Rick kêu ta đem cho ba con uống hằng ngày, ta thấy còn nên dùng..

- Mẹ à....thuốc không thể dùng bừa được....mà hôm nay chị hai và anh Resd vẫn chưa về sao mẹ...- nó để ý từ lúc về đến giờ căn nhà trừ bà Tổng, nó và người làm ra thì k còn ai khác.

- Rin thì về nhà chồng nó rồi, còn Resd thì có gọi về báo là ra ngoài gặp người quen nên sẽ về muộn. - nghe bà Tổng nói làm nó chợt nhớ ra vẫn còn một người có thể gặp nguy hiểm. Nó vội cạy hộp thuốc sau đó ra ngoài liền gọi cho ai đó.

"Zery..15p nữa cậu đến ABC nhé, mình có chuyện nhờ cậu"

.....

Tại ABC, nó bước vào thì đã thấy Zery ngồi chờ sẵn, xem lại đồng hồ, rõ ràng còn đến 3p nữa mới đến giờ. Nó mặc một chiếc đầm sơ mi caro đỏ tay ngắn, thắt nơ ở eo, giày cao gót trắng, mái tóc buộc nhẹ ở sau.

- Trông cậu vẫn chưa về nhà nhỉ? - thông thả ngồi xuống, nó hỏi khi thấy Zery vẫn giống hệt lúc ở bệnh viện với nó.

- ừm...lúc cậu gọi, mình ở gần đây nên ghé luôn. Còn cậu, đã khỏi hẳn chưa mà dám về hả...- Zery vờ cao giọng, cô đã khá căng thẳng với vụ án liên hoàn, gần tháng nay số lần cô về nhà là rất ít.

- Nghỉ ngơi thế đủ rồi, mình còn có việc phải làm. - nó nhẹ nhàng lấy trong túi xách ra một bì thư. Zery có chút khó hiểu nhìn nó.

- Mình muốn nhờ cậu xét nghiệm, phân tích trong đó có những thành phần nào? Kết quả càng sớm càng tốt..- Zeny mở phong thư ra xem thì thấy trong đó là thuốc.

- Chẳng phải đây là vitamin thông thường sao? Cậu nghi ngờ đây là thuốc giả à? - Zeny hỏi trong khi nó hướng ra ngoài, hai tay khoanh trước ngực, bắt chéo chân ngã người ra sau ghế, nhẹ nhàng nói ra.

- Mình đang cần giấy báo cáo mới có thể kết luận được nhận định của mình là đúng hay sai. - Nó cầu mong cho kết quả đúng với như thường, cầu mong cho suy nghĩ của nó là sai.

"ĐOÀNG.....ĐOÀNG.....ĐOÀNG"

- Tiếng súng ở đâu vậy....- Zeny đứng lên sau khi vừa mới cho bao thư vào túi xách đeo chéo, thì đã nghe 3 tiếng súng lớn. Nhanh sau đó, Zeny và nó đều thấy được có một chiếc xe lướt qua liền có 1 chiếc xe khác đuổi theo hơn nữa trong chiếc xe ấy có kẻ đã nổ súng. Zeny quay sang nó thấy nó gật đầu, cả hai hiểu ý liền nhanh chóng vào xe của Zeny và nhanh chóng đuổi theo.

- Fasmine....cậu ngồi chắc vào nhé....- Zeny vừa nói vừa tăng tốc, nó vẫn đang rất bình tĩnh.

.....

- Tôi bảo anh cho người bảo vệ bác mà...sao anh không nghe lời tôi hả...- Resd đang ngồi trong xe tức giận nói. Ngay cả khi đưa bác mình ra sân bay vào buổi tối thế này cũng bị phát hiện.

- Đưa súng cho tôi...- Resd khum người bước lên ghế phụ nhận súng từ vệ sĩ lái xe

- Resd à..bình tĩnh đừng mạnh động. - Văn Ngạn Bác khuyên bảo Resd.

Dù sao Resd trong quá khứ cũng đã từng là bang chủ của Delky nên thân thủ hay việc sử dụng súng bắn thân anh cũng đạt được một level nhất định.

- Anh cũng có súng trên người đúng không? // Vâng.// Vậy anh lái xe đến khu vực 72a đi, anh hiểu ý tôi chứ.... - Resd cùng vệ sĩ hiểu ý nhau liền lái xe dụ chiếc xe phía sau hướng đến khu vực 72a.

Trong xe của Zeny và nó lúc này, nó vẫn im lặng và quan sát, Zeny vừa lái xe vừa theo dõi vị trí mà chiếc xe trước mắt hướng đến là nơi nào.

- 72a...chẳng lẽ phía trước là bang phái nào đó muốn thanh toán nhau sau. - 72a là khu vực trống vắng không người, chỉ toàn cát và cây cối hai bên rất thích hợp để "giải quyết" hoặc "thanh toán" nhau.

Vì mãi đuổi theo xe phía trước nên chiếc xe có người nổ súng không hề để ý đến chiếc xe của Zeny và nó đang theo sát sao phía sau.

"Bác John, bác hãy cúi người xuống nhé, thế sẽ an toàn hơn. Còn anh...tôi đếm đến 3 hãy cùng hành động. - Resd nói, anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chiếc áo sơ mi đen của anh giờ cũng đã thấm đẫm mồ hôi. Bằng mọi cách hôm nay anh phải đưa ông John về nước an toàn.

"ĐOÀNG.....ĐOÀNG....ĐOÀNG.....ĐOÀNG....ĐOÀNG....- Fasmine cậu không có súng nên ở trong xe....- Zeny thấy cuộc chiến bắt đầu cũng rút súng sau thắt lưng và rời khỏi xe sau khi căn dặn nó."

Trên đường đến đây Zeny đã gọi cho đội của hắn sang yểm trợ, chắc sẽ đến nhanh thôi. Nó ngồi trong xe ngoài việc quan sát thì chẳng biết làm gì, bên ngoài họ không hề đánh nhau không hề động đến tay chân, chỉ là một màn mưa đạn thay phiên nhau bắn ra tới tấp, nếu có tránh giòi cách mấy cũng dính chưởng mà thôi. Nhưng chính nó là người bất ngờ hơn hết khi thấy 2 người trong chiếc xe đầu tiên đang vừa bắn vừa né với 5 tên áo vest đen lẫn lộn. Không phải bất ngờ về lực lượng chênh lệch, cái mà nó bất ngờ chính là hình dáng quen thuộc kia. Resd, anh đang một thân áo sơ mi đen xoắn tay, mồ hôi đỏ xuống, đang nấp sau xe của nó cùng tên vệ sĩ. Zeny cũng nhận ra người quen và chạy đến gần vị trí của Resd. Resd thấy Zeny liền nói về tình hình hiện giờ, nó ngồi bên trong xe đối diện với tông lưng của Resd nhưng lại đối diện với gương mặt của Zeny, theo cừ chỉ cùng ánh mắt nó đoán trong chiếc xe kia vẫn còn người ở trong đó. "ĐOÀNG ĐOÀNG...ĐOÀNG..." tiếp tục là những tiếng súng kéo dài hướng đến chiếc xe của Resd.

"Chết rồi....nếu tiếp tục như vậy sẽ không phải là cách...- Zeny nói khi thấy chiếc xe có dấu hiệu không ổn.

Đồng đội của cô vẫn chưa đến sao?

Zeny không trả lời câu hỏi của hắn chỉ tập trung nhìn những ám hiệu từ phía sau Resd. Zeny gật đầu tỏ ý hiểu, sau đó nói nhanh với Resd cùng vệ sĩ."

Theo lời Zeny, Resd cùng vệ sĩ cả 3 cùng xuất hiện đầu súng với 5 tên kia dàn thành 1 hàng ngang di dời sự chú ý của bọn chúng. Quan sát thấy thời cơ thích hợp nó nhanh chóng rời khỏi xe hướng đến xe của Resd.

"Cạch....bác John là cháu, Minh Hy đây...bây giờ bác bình tĩnh và làm theo lời cháu nhé...- nó khẩn trương nói nhanh. Ông John nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và tỏ ý gật đầu.

Trong vòng 30s bác hãy ngồi sang xe của cháu... - nó vừa nói vừa chỉ xe của Zeny. Sau khi ông John đã sẵn sàng chạy đua với thời gian, đột nhiên nó khởi động xe. Nghe tiếng khởi động xe 5 tên kia giật mình hướng nhìn nhưng chỉ vừa để mắt đến đã thấy chiếc xe lao nhanh đến 5 tên đó làm họ trở tay không kịp bị tông ngã xuống, nhưng tay họ vẫn giữ súng mà bắn. Nó lái xe đảo 1 vòng "gắt" như những tay đua khét tiếng, sau đó dừng xe chắn ngay xe của Zeny. Ông John nhanh chóng mở cửa và ngồi vào xe của Zeny. Nó cũng nhanh chóng xuống xe nhưng lại gặp phải 1 trong 5 tên lúc nãy, tên đó

đứng cách nó không xa, đưa súng lên và bắn, theo phản xạ tự nhiên cộng với kinh nghiệm của mình nó ngã người nằm trên đầu xe tránh viên đạn sau đó lại bật nhanh dậy đá mạnh vào tay tên đó, bị mũi giày cao gót đập mạnh vào tay có phần bất ngờ khiến tên đó than nhẹ. Nó chớp lấy cơ hội vào xe và lái xe đi trong khi cuộc chiến vẫn còn diễn ra.

- Resd sẽ không sao chứ Minh Hy...- Khi thấy cả 2 đã đi được một khoảng xa, ông John hỏi nó.

- Anh ấy sẽ không sao đâu bác, cảnh sát sẽ nhanh chóng đến đó thôi. - nó lái xe chậm lại và trấn an ông John. Nó dự định đưa ông John đến nơi an toàn nhưng ông John bảo đến sân bay vì hôm nay ông sẽ bay về Hàn Quốc. Nó đưa ông John đến sân bay và đứng chờ cho đến khi máy bay cất cánh, có thể nó mới an tâm.

Trong cuộc chiến không thể tránh khỏi những thương tích và bây giờ Zeny và Resd cùng vệ sĩ của anh đang ở bệnh viện băng bó vết thương. Zeny không bị thương gì chỉ có vệ sĩ của Resd bị đạn phượt qua cánh tay chảy máu cùng với Resd có vài vết thương do đánh nhau với mấy tên lúc này. 5 tên lúc này đã được cảnh sát đưa về sở hợp tác điều tra.

- Tại sao anh và bác lại bị bọn người đó ám sát... - Zeny nghi ngờ hỏi.

- Tôi cũng không rõ..tôi dự định đưa bác John ra sân bay về nước, được 1 đoạn thì thấy có chiếc xe đuổi theo, đến đoạn vắng thì chúng bắt đầu hành động.

- Nhưng sao tôi thấy biểu hiện của anh giống như đã sớm biết sẽ có chuyện này xảy ra vậy?? -Kinh nghiệm của Zeny cho biết đây rõ ràng là điều bất thường.

- Người lúc này đưa bác John đi có phải là em dâu không? - cũng đã suy nghĩ trước sau Resd mới quyết định gọi nó như vậy cũng như nhắc nhở thân phận của anh ở hiện tại.

- Phải...xong rồi chúng ta về thôi. - thấy vệ sĩ được băng bó xong từ trong phòng bước ra nên Zeny đã nhanh chóng đứng lên và rời khỏi, cô không muốn Resd hỏi điều gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Lời bí ẩn

Hai ngày sau, kể từ lúc nó tận mắt thấy chuyến bay của ông John đã cất cánh, cảnh sát cũng đã tìm được một xác chết cháy, qua khám nghiệm đã xác nhận được danh tính nạn nhân chính là Mạnh Hào, nhưng theo những gì nó cung cấp Mạnh Hào đã chết vì bị trúng độc và bị một phát đạn ngay mi tâm.

- Đúng như những gì chúng ta nghĩ, có kẻ đã dựng hiện trường giả nhằm đánh lạc hướng chúng ta. - tại quán cafe Plus, nơi có ba con người đang ngồi trò chuyện với nhau. Zeny là người mở lời đầu tiên.

- Là cô ý dựng hiện trường cho chúng ta tìm được xác Mạnh Hào thì đúng hơn. - Hấn, tựa lưng vào ghế, áo phông trắng kết hợp với quần jean, bên ngoài khoác thêm chiếc áo jacker, chân đi giày thể thao trắng. Sau một lúc suy nghĩ, hấn mới nói.

- Điều này thật lạ, tại sao lại có ý cho chúng ta tìm ra xác Mạnh Hào. - Zeny khó hiểu, trang phục trên người Zeny cũng tương đối giống với hấn, áo thun trắng khoác dạ ngắn bên ngoài, kết hợp với quần jean đen, giày thể thao đen, mái tóc buộc cao, vẻ mặt tập trung vô đối không còn nét hoạt bát đáng yêu nữa. Nó- một thân váy màu lam, giày cao gót trắng, mái tóc buộc nhẹ phía sau, ngồi đối diện với Zeny và hấn, vẫn đang tập trung nghe những gì họ nói.

- Fasmin, cậu thấy sao? - Nó đang lắng nghe, đột nhiên Zeny hỏi nó, khiến nó ngược nhìn Zeny, lại cảm nhận được ánh mắt của ai đó đang nhìn mình. Nó đang phân vân không biết có nên nói việc mà nó đang nghĩ ra hay không?

- Bây giờ mình là "dân thường" rồi, nên phải hợp tác với cảnh sát thôi. *nhún vai* Hai người nên xem nó đi. -

- JAMES....Không, Fasmin à, chuyện này.....- Zeny bất ngờ, với cô James rõ ràng đã.....

- Zeny, cậu bình tĩnh, không phải là hấn ta đâu...- nó giữ lấy tay Zeny như giúp Zeny bình tĩnh lại.

- Ý cô Minh Hy là có kẻ muốn nhắm vào cô. - hấn giữ được bình tĩnh, trả lại tám thiệp vương vức cho nó.

- Đúng. Nói cách khác có kẻ đã cố ý làm vậy không những lấy danh James, ngoài ra hình dáng, cử chỉ, tính cách cũng rất giống..- Có phải là chủ tịch của WUWU....- Zeny đột nhiên nói.

- Phải..lần đầu gặp hấn vì chuyện của Ren, mình có chút bất ngờ vì hấn giống hấn ta và trùng hợp là tên James. Nhưng ai đã đứng sau chỉ thị hấn đóng giả

James.

- Theo như cô Minh Hy và Zeny nói thì kẻ chỉ thị đằng sau phải là một người có quan hệ thế nào với James có thể là em trai hay là người nào đó xem James là chủ nhân của mình.

- Người ở cạnh James, Jin, Jin, là Kiên Minh Đức. Tôi sẽ điều tra về hắn ta trong 5 năm nay....à Fasmin, đây là cái cậu cần. Minh đi trước nhé. - Zeny gấp rút đưa cho nó tập hồ sơ màu vàng, sau đó nhanh chóng rời đi, bởi xem như cô đã có hướng điều tra mới.

Chỉ còn lại nó và hắn, nó nhận lấy tập hồ sơ từ tay của Zeny cũng không vội mở ra xem. Không gian rơi vào khoảng không im lặng, hắn vẫn nhìn nó.

- Minh...."I wana.....alo....được, tôi đến ngay..." - hắn vừa gọi tên nó thì nó đã có điện thoại.

- Tôi phải đến bệnh viện, tạm biệt. - nó đứng lên cho hồ sơ vào túi xách sau đó rời khỏi quán cà phê. Chỉ còn lại mình hắn, nhìn qua lớp cửa kính, hắn thấy một thân váy sơ mi xanh lam đi thẳng đang bắt taxi.

- Minh Hy, em có biết mỗi khi gặp em, tôi phải kiềm nén cảm xúc của mình đến mức nào không? Cũng nhờ em mà tôi phát hiện ra bản thân tôi cũng có thể trở thành một diễn viên. - hắn tự đọc thoại rồi tự cười giễu chính mình. Phải, hắn có mất trí nhớ nhưng chỉ một tuần sau, hắn có thể lấy lại được toàn bộ trí nhớ của mình, nhưng hắn không muốn đối mặt với sự thật nên đành tiếp tục vai diễn của mình.

.....

Quay lại với nó, khi bước vào bệnh viện, đi ngang qua khu lễ tân nó nghe tiếng ai đó đang gọi mình. Nó xoay người lại thì ra là Hồ Nghi, chạy hốt ha hốt hải.

- Bác sĩ Trần, chị đến rồi, may quá...

- Có chuyện gì gọi tôi gấp vậy, nhưng lại không nói là phòng phẫu.....Viện trưởng gọi chị....- không đợi nó nói thêm, Hồ Nghi kéo tay nó hướng ngược lại, là hướng đến phòng viện trưởng.

- Có chuyện gì lại kéo tôi.....// chị vào trong đi...- Hồ Nghi mở cửa phòng viện trưởng. Nó bước vào thì thấy viện trưởng thì đứng cạnh trợ lý, Dylan đang ngồi ở sofa, trợ lý thì cầm chiếc áo vest, còn Dylan lại ngồi bắt chéo chân, mặc dù lớp sơ mi trắng bên cánh tay trái bị nhuộm đỏ một mảng.

- Chú....Cao tổng...- nó nhẹ giọng.

- Minh Hy...mau xử lý vết thương cho Cao tổng đi cháu...- Nó nghe viện trưởng nói sau đó xoay người nhìn Hồ Nghi, trong khi Hồ Nghi khép nép cuối đầu, tay run run. Nó lại đảo mắt nhìn hộp y tế trên bàn, bóng bằng thuốc đỏ đầy đủ, nhưng điều mà nó chú ý nhất chính là vết mặt của Cao tổng kia. Một vết mặt cao ngạo như việc mình làm là đúng, một vết mặt thoải mái như thách thức nó. Nó đã hiểu, bệnh viện bảo nó đến gấp vì để băng bó cho vị Cao tổng này, trong khi công việc này Hồ Nghi thừa khả năng hay nói khác hơn, một người bình thường cũng có thể làm được.

Nó không nói gì, chỉ bỏ túi xách xuống sofa, 3 người kia đã ra ngoài từ lúc viện trưởng bảo nó, Dylan chỉ im lặng quan sát nó, thật ra anh chẳng có chút đau đớn nào từ vết thương trên tay cả.

Lấy chiếc kéo trên bàn, nó dự định sẽ cắt bỏ lớp áo kia cho thoáng nhưng Dylan đã biết trước.

- Chiếc áo này do mẹ tôi tặng tôi, tôi không muốn...."cạch" nó đặt kéo lại xuống bàn, nó biết anh ta đang cố ý làm khó dễ nó. Nhẹ nhàng gấp nhẹ tay áo lên đến khuỷu tay, Dylan quan sát nét mặt tận tâm, tỉ mỉ của nó đang cận kề, đúng thật là vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng. Nó nhanh chóng làm những bước tiếp theo, đến bước cuối cùng, nhìn lại sản phẩm của mình, băng dán gọn gàng, sạch sẽ khiến nó hài lòng. Nó đứng dậy thì bị một lực từ phía sau, kéo lại, Dylan đang nắm tay nó kéo lại, khiến cả người nó đổ xuống đè lên người Dylan.

- Aiza....có vẻ em gái rất quý anh trai này nhỉ, hay em dọn về nhà ở chung với anh cùng ba mẹ đi. - Dylan trêu chọc nó. Nó đặt mạnh tay ra khỏi tay Dylan.

- Là anh cố ý, Cao tổng tôi không phải loại người như anh nghĩ...vì vậy đừng bày ra những việc thế này. - nó có chút ám chỉ về sự việc vừa rồi, rõ ràng là cố ý.

- Trịnh Hàn Băng, Trần William Minh Hy, Zanker em cũng có quá nhiều thân phận đấy. - Anh đứng lên nói, nó xoay người lại đã chạm phải cận khuôn mặt anh, khuôn mặt mọi góc cạnh chuẩn từng centimet, nhưng nó cố điều chỉnh để không bị lay động.

- Cao tổng, tôi không ngờ anh cũng thật rảnh rỗi điều tra cả thân phận của tôi. - nó lạnh lùng nói.

- Tôi chỉ tìm hiểu một chút về em gái và sẽ là.....- Dylan đột nhiên đưa người về phía trước, nói nhỏ vào tai nó, khiến nó phải đẩy anh ta ra.

- Cao tổng, xin anh tự trọng, tôi đã có gia đình. - nó nói sau đó lấy túi xách chuẩn bị rời đi.

- À...tôi không ngờ là em diễn hay thật..."bộp bộp" - Dylan vỗ tay khen ngợi.

- Cao tổng..anh đừng đùa thế....- nó như đông cứng lại khi nghe Dylan nói. "Không thể nào...."

- Haha.....không sao...thời gian còn dài, tôi sẽ đợi em hạ màn, đến lúc đó là kết thúc rồi đúng không Winy. - Dylan nói, nó xoay người bước đi. Những lời anh ta nói nó nghe rõ mồn một nhưng nó quyết định lạnh lùng rời đi. Nó biết Dylan là một người không đơn giản, lại vô cùng bí ẩn, chính vì thế nó không muốn tiếp xúc quá nhiều với con người này, cũng vì thế mà vừa rồi, nó chọn im lặng bỏ đi thay vì tiếp tục giả vờ đôi co, nó tuyệt đối không để Dylan bắt thóp điểm yếu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thêm một thân phận mới

Phải nói một điều là thời gian trôi qua rất rất nhanh, chẳng bao lâu hôm nay đã là nay cuối tuần. Trong khi cả tuần nay nó đều đến bệnh viện vừa về nhà chăm sóc bà Tổng, mối quan hệ giữa nó và Resd vẫn giữ nguyên vị trí của nó, trong khi có một điều nó cảm thấy là lạ, tại sao Risk lại không liên lạc cho nó và người nhà ngược lại hằng ngày nó đều nhận tin tức từ chú của anh cũng chính là viện trưởng bệnh viện Thủy Văn hiện giờ. Hôm nay là chủ nhật nhưng nó vẫn đến bệnh viện để trực, đang xem hồ sơ bệnh án thì nghe tiếng gõ cửa sau đó Hồ Nghi đi vào với túi bưu kiện vuông vức.

- Bác sĩ Trần, chị có bưu kiện. - nó ngược lên nhìn Hồ Nghi, cùng lúc đó Lưu Hoa cũng bước vào.

- Không phiền cô chứ Minh Hy. - Lưu Hoa nói, Hồ Nghi thấy thế chào Lưu Hoa sau đó ra ngoài làm việc.

- Không phiền, chị tan ca à...- mối quan hệ giữa nó và Lưu Hoa ngày một tốt hơn, nên cả nó và Lưu Hoa trò chuyện cảm thấy thoải mái và tự nhiên hơn rất nhiều.

- Đúng rồi, tôi đổi ca trực với bs Anh để chuẩn bị cùng viện trưởng đến buổi tiệc của DDK. À, mà tôi nghe viện trưởng nói là cô không tham gia, trong khi tối nay có chị và anh của trưởng khoa Tổng cũng đến dự...sao cô lại không đi. - Lưu Hoa thắc mắc, bởi lễ kỉ niệm lần này vô cùng lớn và vô cùng đặc biệt, tất cả mọi người đều muốn biết cô con gái nuôi yêu quý mà Cao gia đã giấu kĩ bao năm qua chưa xuất đầu lộ diện, nên đây nói đúng hơn là buổi tiệc đầy lên sự tò mò của tất cả mọi người.

- Tôi không có hứng thú với mấy buổi tiệc tùng thế này, tối nay cô cùng mọi người vui vẻ nhé. - nó nói sau đó cười nhẹ, trò chuyện được một lúc Lưu Hoa cũng tạm biệt nó rồi đi. Nó xoay xoay cây bút trên tay, ngã người ra sau ghé lại nhìn đến hộp bưu kiện kia. Bước đến mở ra xem, bên trong là một bộ lễ phục lấp lánh, chỉ cần nhìn vào kiểu dáng của chiếc váy thì y như rằng thiết kế này của ai và đến từ đâu. Rồi mắt nhìn chiếc váy, kẻ bên là phụ kiện đi kèm với chiếc váy, cuối cùng là tấm thiệp hình vuông nhỏ nhắn, nhẹ nhàng mở ra nó đã nhanh và tấm thiệp lại.

Có lẽ nó đã biết được người gửi đến là ai, rõ ràng nó đã từ chối dự định này và cũng từ chối khéo vào hôm trước khi phụ nhân mời nó đi chọn lễ phục. Thế nhưng nội dung trong tấm thiệp ấy khiến nó tức giận.

- Tại sao anh ta lại hiểu rõ về mình trong khi mình chẳng có thông tin gì về anh ta. - nó nói thầm và không khỏi bức tức khi mình bị uy hiếp như vậy, đúng thật đây là lời cảnh cáo và ép buộc nó phải có mặt tại buổi tiệc tối nay.

"I...wana...- nó thấy dây số lạ...nhưng vẫn bắt máy

- Cao Trác Quân, rốt cuộc anh là ai?? - nó buông lời lạnh lùng.

- .....tút.tút....." đáp lại câu hỏi của nó là tiếng tút dài.....anh ta đã tắt máy.

Cao Trác Quân, người đàn ông này lúc đầu xuất hiện đã bất ngờ, bây giờ lại càng khiến nó đau đầu hơn khi anh ta luôn là một ẩn số, ngoài mặt là một tổng tài thế nhưng khí thế bức người tựa như là chúa tể khiến nó dè chừng và khó lòng xác định được đây là bạn hay địch có gây trở ngại cho nhiệm vụ của nó hay không? Chạm nhẹ vào màn hình đồng hồ, một tin nhắn đã được sent cho Kyo.

.....

Tại GGEM Center khách mời đến tham dự ngày một đông, họ đều khoác lên cho mình những bộ lễ phục bắt mắt như đang dự thảm đỏ. Tại Castor, nơi được gọi là đại sảnh gây ấn tượng bởi nghệ thuật công trình gỗ đầy sáng tạo và độc đáo, trang hoàng lộng lẫy, sức chứa trên 3000 người, phía trên còn có tầng thượng Saltus là một khu rừng nhỏ, không gian thoáng đãng với hệ thống cây xanh được thiết kế theo hướng hiện đại. Có thể nói DDK là một tập đoàn mang tầm cỡ quốc tế, vì thế lượng khách đến dự đêm nay là vô cùng đông. Vì thế dù chưa từng hợp tác nhưng cũng nề mặt một phần nào và thiết lập mối quan hệ nên Trang Thị, Châu Thị, Kim Thị, Tống Thị và đại diện The World, PAM, và tất nhiên có cả FJA và cả WUWU. Nếu nói hôm nay nó xuất hiện thì sẽ có rất rất nhiều điều bất ngờ sẽ xảy ra. Nhưng phải làm sao được khi bị Dylan uy hiếp nó?

Buổi lễ sẽ chính thức diễn ra vào lúc 19h, nhưng hầu như quan khách đã có mặt gần như đầy đủ, ngoài ra còn có thêm các minh tinh nổi tiếng, các nhà báo phóng viên đều có mặt đông đủ tại mọi ngõ ngách và tiếng "tách tách" của máy ảnh không ngừng vang lên, cùng với đó là đội ngũ bảo vệ an ninh vô cùng chặt chẽ.

Về phía Zeny, vì đã xác định được chủ tịch của WUWU đang là kẻ tình nghi trong vụ án nên cô tận dụng cơ hội, đại diện Trang thị đến dự buổi tiệc trang trọng này, trong khi hẳn hôm nay cũng giả dạng thành một trong những người vệ sĩ trong này, tất cả đều trang bị bên tai thiết bị "hiện đại"

- Tại sao giờ này con bé còn chưa đến chứ? - phu nhân đang nói trong phòng chờ, hôm nay trông bà vẫn như mọi khi, phong thái của một quý bà sang trọng quý phái trông bộ váy dạ hội màu tím, mái tóc búi thấp lệch phải, kết hợp cùng với bộ trang sức của NTK Jenifer.

- Em ấy sẽ đến ngay thôi, mẹ đừng lo. - Dylan, người đàn ông hoàng kim đang cùng với thư kí ở phòng chờ, anh ta được thư kí báo lại tình hình bên ngoài. Rõ ràng trong lời nói của anh có phần rất chắc chắn là đêm nay nó sẽ có mặt.

.....

Quay lại với quan cảnh ngoài sảnh lúc này các nữ minh tinh đang thay nhau tạo dáng trước ống kính hầu hết các cô gái đều khoác lên người bộ lễ phục sexy, xê sâu một chút với mong muốn mình sẽ nổi bật đêm nay và lọt vào mắt xanh của cậu chủ DDK.

- Ôi trời, không ngờ buổi tiệc này lại lớn đến vậy.. vẫn chưa thấy được "thiếu gia". - Zeny xuất hiện một mình, cô nói nhỏ khi chính cô đã bước vào và đang đứng giữa sảnh chính nhìn chung quanh đầu đầu cũng là cậu ấm cô chiêu. Mặc dù cô biết hôm nay chắc chắn chồng cô - Kon sẽ cùng gia ba mẹ chồng cùng đến, cô không thể đến với họ vì hôm nay cô đến đây với mục đích khác.

Hắn đang ở cổng A phía bên hông đại sảnh, hẳn hôm nay trong lịch thiệp ra dáng một vệ sĩ, vừa cuối người chào vừa nói nhỏ.

- Là nhân vật có máu mặt có lẽ thiếu gia sẽ đến muộn. Xem ra hôm nay cô dạo chơi với giới thượng lưu đi...- bên này hẳn cuối người chào khách, không để ý rằng ở cổng B kế bên có một dáng người quen thuộc đang tiến vào bên trong. Nó hít một hơi sâu vào đó tự tin bước vào bên trong, trong lúc hắn đang cúi người chào mọi người, cả hai cứ thế lướt qua nhau và chẳng ai biết rằng sự xuất hiện của đối phương.

Rin, Ren, Min, Jeny đã cùng nhau hội tụ cùng nhau. Cả 4 cô nàng hôm nay đều rất rất đẹp đều diện cho mình bộ váy do chính Rin thiết kế tặng cho mỗi cô một bộ. Vốn hiểu tính cách và gu thời trang của từng người, bộ váy của Ren chính là mang nét đáng yêu ngây ngô, dễ thương trông bộ váy chữ A trễ vai bằng lụa màu hồng nhạt, Ren chọn giày cao gót nude, mái tóc tết đuôi sam, makeup nhẹ nhàng, tổng thể nhìn Ren rất xinh đẹp. Trái ngược với Ren, Jeny lại vô cùng quyến rũ với chiếc váy quây sang trọng trên chất liệu vải lụa đen, tạo điểm nhấn sexy bằng đường cúc dây trên ngực áo, giày cao gót đen, mái tóc búi gọn gàng, Min lại được Rin ưu ái cho mình với chiếc váy xoè chấm đất, cách điệu lệch vai màu đỏ rượu, giày cao gót trắng, mái tóc uốn xoăn xoả tự do, Rin cũng thế, cô tự tạo một chiếc váy cho riêng mình chiếc váy dài chấm đất xê tà ngắn hiện đại, không quá sexy, cổ cao phồng lưới, không tay màu xanh denim, mái tóc búi cao. Cả 4 cô nàng cùng hợp mặt trò chuyện tại một góc, chủ đề trò chuyện vừa nhắc về nó cũng vừa tò mò về cô gái hôm nay bỏ mặt 4 anh chàng phải đồ mờ mờ hồ hồ với những cô minh tinh đang mượn cơ làm quen Jesty, Justy, Jackson, Kon riêng Resd, anh lại chủ động bắt chuyện cùng với các nhà đầu tư mới, hay nói khác hơn chính là anh muốn mở rộng mối quan hệ ngoại thương của mình

Một lúc sau viện trưởng cùng Lưu Hoa cũng có mặt. Cá nhân Lưu Hoa, cô là một bác sĩ, môi trường làm việc với dao kéo và bệnh nhân ít khi được tham dự đến những buổi tiệc thế này, nhưng khi nghe DDK cô cũng ít nhiều gì biết khi đến đây nên chuẩn bị những gì, chọn cho mình bộ váy trễ vai đuôi cá màu xanh biển, giày cao gót đen, mái tóc uốn xoăn để lệch bên cô cũng tự tin với vẻ ngoài của mình theo sau viện trưởng chào hỏi mọi người.

.....

Quay lại với Trần William Minh Hy nó đây, một thân vận động bước thẳng vào phòng chờ mặc cho mọi ánh nhìn đều đổ vào người nó. Nó có chút bức xúc khi nhìn bản thân nó trong gương trước khi đến đây. Trên người nó hiện là bộ váy màu trắng cúp ngực đơn giản không hoạ tiết trừ điểm nhấn chiếc nơ to bản bằng lụa thắt ngang eo, thiết kế chiếc váy theo kiểu mullet phía trước ngắn, phía sau lại dài chấm đất chất liệu voan nhẹ nhàng có thể nhìn thấu đôi chân thon thả của nó, đó là điều không đáng nói gì nhưng theo nó biết đây chính là thiết kế Louis Benso NTK nổi tiếng thế giới người Pháp, nhưng lọt vào mắt nó trong giống chiếc váy cưới thì đúng hơn và lại sự việc của 5 năm trước khiến nó cảm thấy bản thân mình càng lúc càng trở nên nhạy cảm với những thiết kế giống thế này. Khi nó bước vào về mặt lạnh lùng không để lộ bất cứ biểu cảm nào, trên người là bộ lễ phục trên thế giới chỉ có 1, chân đi giày pha lê đính đá lấp lánh, phụ kiện đi kèm chính là bộ trang sức đồng bộ pha lê, đôi vai trắng nõn, xương quai xanh ẩn hiện quyến rũ kèm đó là chiếc vòng cổ pha lê đơn giản, đôi hoa tai hạt châu trong suốt đơn giản hết mức có thể, mái tóc được búi vẫn còn một vài sợi không nghe lời là loĩ buông xoả tăng thêm nét quyến rũ, mái tóc được búi vẫn còn một vài sợi không nghe lời là loĩ buông xoả tăng thêm nét quyến rũ, tất cả mọi thứ đều hoàn hảo trừ nét mặt lạnh lùng có hữu kia.

Theo sự hướng dẫn nó được nhân viên đưa đến phòng chờ.

- Thừa phu nhân cô Minh Hy đã đến rồi ạ. - Phu nhân nghe nhân viên vào báo liền nở nụ cười mừng rỡ, bà quay sang nhìn con trai thì Dylan chỉ có một biểu hiện cười mỉm như đó là một điều hiển nhiên.

"Cạch..." Nó bước vào, Dylan cùng mẹ mình đứng đối diện với cánh cửa ra vào, anh đang cho hai tay vào túi quần, về mặt thể hiện sự chờ đợi. Đứng thật sự thật không làm anh thất vọng, người con gái đứng trước mặt anh chính là mang nét đẹp của sự tuyệt mỹ, thể nhưng sao về mặt của nó cứ nhìn vào anh chẳng chăm. Về bản thân nó, khi cánh cửa mở ra phu nhân đã ngạc nhiên ôm lấy nó mừng rỡ.

- Minh Hy, con đến rồi, hôm nay con rất đẹp rất rất đẹp. - bà biết hằng ngày nó đã đẹp rồi, vì thừa hưởng nét đẹp từ mẹ ruột tức bạn thân của bà, nhưng hôm nay phải nói là bà phải xuýt xoa và cảm thán trước vẻ đẹp này, một nét thuần khiết, trong sáng nhưng lại có thêm sự quyến rũ, phong thái cao quý. Nó đáp lại cái ôm của phu nhân nhưng ánh mắt vẫn luôn hướng về người đàn ông kia, người đàn ông đang làm mưa làm gió mang một ân sô khiến nó phải dè chừng mà dò xét cẩn thận.

- Con xuất hiện cùng với Dylan nhé. Đi thôi. - Phu nhân nói sau đó đi trước, nó miễn cưỡng nhìn Dylan trong khi anh ta đã sẵn sàng, đưa ánh nhìn thách thức sang nó. Hôm nay Dylan rất phong độ, mái tóc undercut được vào nếp gọn gàng, trên người là bộ âu phục màu đen, đường may tỉ mỉ điểm nhấn là huy hiệu trước ngực áo, đó là bộ âu phục có hạn do nhà thiết kế từ Italia thiết kế riêng cho anh. Thư kí theo sau anh ta cũng rất bánh trong bộ vest màu xám nhạt, cavat đen lịch lãm. Lúc nó khoác tay Dylan cả hai cùng tiến ra sảnh thì phía bên này theo chỉ thị, MC đã bắt đầu khai tiệc.

Lướt nhanh qua các bước giới thiệu cơ bản, rất nhanh lời giới thiệu của phu nhân đã nhanh chóng thu hút được sự chú ý của tất cả các quan khách đều hướng về phía sân khấu lớn, ngay cả Ren, Rin, Jeny và Min cùng bốn chàng trai hay Resd anh cũng tạm ngưng việc trò chuyện mà chuyên3 ánh nhìn về phía sân khấu một chút. Lưu Hoa cùng với viện trưởng rất mong chờ phần này bởi muốn biết tiểu thư cao gia là ai, cả Zeny bên này đang tập trung tìm mục tiêu của mình cũng dừng lại một chút.

Ánh đèn chợt tắt chỉ để lại ánh đèn mờ ảo cùng với sự xuất hiện CEO của DDK, tất cả mọi người đều thấy bên cạnh anh ta còn có thêm một cô gái đang khoác tay anh ta, các cô nữ nhìn thấy vậy liền lấy lòng ghen tỵ vì vẫn chưa thấy được mặt cô gái ấy, vừa hay khi cả hai cùng đến chân sân khấu thì ánh đèn bật lên, một5so61 người oà lên vì trông thấy tiểu thư của Cao gia, nhưng trong đó có khoảng hơn 10 người đơ người bất động một lúc.

- Thừa tất cả mọi người, đây là em gái nuôi thất lạc mà gia đình tôi đã tìm kiếm bao năm nay, Trần William Minh Hy. Chính xác hơn là Cao Minh Hy. - lời giới thiệu ngắn gọn nhưng đầy quyền lực được phát ra từ người Dylan. Nó đang đứng tro người đôi mắt chạm vào rất rất nhiều đôi mắt phía dưới, tiếng máy ảnh vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, nó đang chạm phía đôi mắt kia, phải chính là hân, trong lúc hân đang hướng dẫn mọi người ra vào thì nghe lời giới thiệu vang vọng ở phía sân khấu, cái tên quen thuộc được nhắc đến, hân liền xoay người, bước vào đứng cạnh Zeny, Zeny đang nâng tà váy, cô há hốc mồm như không tin vào những gì mình nghe và những gì mình thấy. Bốn chàng trai đã nhanh chân tiến về phía của 4 cô gái cũng đang ngơ ngác nhìn cô gái trên sân khấu.

- Em có nghe lầm không? Fasmin.....Fasmin là thiên kim tiểu thư của Cao.....- dù biết chỉ là con nuôi nhưng với thân phận như thế mà được Cao gia tổ chức trang trọng xa hoa thế này thì thật là nó quan trọng thế nào so với những trong Cao gia.

- Tại sao.....em ấy không hề nói cho chúng ta....- Jeny cũng khó chấp nhận sự thật này, quá bất ngờ...

Thật ra không chỉ riêng 8 con người này mà chính Resd anh cũng bất ngờ, quả thực nó có quá nhiều thân phận khiến anh phải bất ngờ. Lưu Hoa đang cầm ly rượu bất ngờ đến nỗi tay run run, cũng may cô kiềm lại không làm rơi ly rượu, cô nhớ lại cuộc trò chuyện với nó lúc trưa ở bệnh viện. "thì ra cô ấy đã biết trước rồi..." sau đó cô lắc nhẹ đầu, quả thật nó là một cô gái tuổi trẻ tài cao, nói về ngoại hình thì chẳng còn gì để nói, nó mang nét đẹp sắc nước hương trời, thân phận lại cao quý không ai với tới, nghĩ tới cô xem lại bản thân mình, nhìn lại trang phục trên người mình.

"Thật đáng ngưỡng mộ".

Thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng nhưng lại pha chút lạnh nhạt, nó theo lời của phu nhân cùng chủ tịch phát biểu một chút, vì có cả người ngoại quốc, vì thế sau khi phát biểu tiếng việt nó nhanh chóng chèn thêm một câu anh ngữ phía sau, phong thái tự nhiên cởi mở sự dụng thành thạo anh ngữ khiến mọi người ngưỡng mộ, kết thúc phát biểu nó còn vẽ thêm một nụ cười tuyệt mỹ, tuy có phần ép buộc bản thân mình phải như vậy nhưng nó không muốn khiến cho phu nhân phiền lòng và đặc biệt là lời uy hiếp của Dylan. Nụ cười ấy càng góp phần tăng thêm vẻ hoàn mỹ ở con người nó, khiến cho mọi người điều đứng ngưỡng mộ, tự hào nhưng chỉ khi những ai hiểu nó mới biết được thực hư sau nụ cười đó là thế nào.

Đối với bữa tiệc hôm nay, tuy nó chưa kết thúc và vẫn còn đang diễn ra nhưng bây giờ mỗi người có một suy nghĩ riêng và nó vẫn phải duy trì nụ cười gượng gạo theo chân của phu nhân và chủ tịch và giao lưu với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ice And Cold (Cô Gái Băng Giá Và Chàng Trai Lạnh Lùng Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.